

Giới thiệu Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử

Đọc truyện Công chúa băng và hoàng thái tử của tác giả Chibun chương mới nhất full prc pdf ebook hỗ trợ xem trên thiết bị di động hoặc xem trực tuyến tại webtruyen.com Hai con người cùng sinh ra trong một thế giới, thân thể họ như ngang bằng nhau nhưng một người lại có được tất cả sự yêu thương con người kia phải sống trong cảnh thiếu thốn. Nàng công chúa xinh đẹp nhất, chàng thiếu gia đẹp trai không thua kém một ngôi sao diễn viên nào cả. Họ mang trên mình những trọng trách của gia đình, tuổi thơ chưa vui vẻ thì họ đã phải gánh lên đôi vai ấy là một gia tài đồ sộ, quanh mình luôn có nhiều lời xua nịnh nhưng sau lưng lại nghe họ nói xấu. Nàng công chúa vừa sinh ra thì đã phải gánh trên vai mình mối thù của mẹ sự lạnh lùng từ cha, sống trong thế giới đó cô chỉ biết thu mình lại trong vỏ bọc lạnh lùng do cô tạo ra nhưng lại cần một tình yêu thương đến biết nhường nào. Liệu cô có tìm được hạnh phúc? Hoàng thái tử sinh ra trong sự yêu thương của cả cha lẫn mẹ, nên người luôn kiêu ngạo và tỏ ra lạnh với những thứ xung quanh. Quanh thái tử là bao cô gái quay quanh nhưng trái tim anh lại đóng băng từ rất rất lâu rồi. Liệu thiên sư có đến để trái tim anh tan chảy một lần nữa?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Trong màn đêm tĩnh lặng, mọi người đang say giấc thì có những con người lại làm việc vào thời gian này diễn hình như một vài trường hợp. Trong căn nhà kho không lấy một chút ánh sáng nhiều chỉ có ngọn đèn mờ mờ ảo ảo. Tiếng tra tấn đã man ghê gọn phát ra, tiếng gào thét trong sự đau đớn khiến ai cũng phải rùng mình mà lo sợ. Tiếng quạ kêu làm cho màn đêm đã đáng sợ nay lại càng đáng sợ hơn bội phần.

_Thưa công chúa tên đó vẫn không chịu khai.- tên thuộc hạ nói chuyện với người con gái đang ngồi trên bậc ghế cao kia

_tra tấn tiếp đi đến khi nào khai ra thì thôi.-âm lượng lạnh lùng vang lên

Một tiếng, hai tiếng trôi qua thời gian như ngừng trôi khi tên đó vẫn cứng đầu không khai ra dự thật, buộc lòng vị công chúa kia phải rời khỏi chiếc ghế đang an tọa mà tiến về. Cô cầm tên tay sợi dây thừng được chế tạo riêng biệt cho cô. Mỗi lần âm thanh của sợi dây vang lên lại là một ít máu rơi xuống, máu loang lổ ra khắp nền nhà kho ẩm ướt, trời vừa dứt những cơn mưa dài thì cũng là lúc vị công chúa kia ngừng đi chiếc trên thân ảnh của tên đang bị tra tấn

_có khai không? -âm vừa có phần lạnh hơn của cô

_hừ, muốn giết cứ giết có chết tao cũng không khai.

_tao hỏi lại lần nữa có khai không? Ai ra lệnh cho mày ám toán Tiểu Hạng Nhân của tao?

_Tao nói rồi, muốn giết cứ giết, tao không khai.

_Được xem như im lặng đi ta sẽ buộc ngươi khai!-tiếng cô vừa dứt lời thì sao cánh cửa kia có tiếng khóc của đứa bé gái vang lên nhưng xé toạt đi cái không gian chết chóc này

_Các người định làm gì con gái tôi

“Đoàng” tiếng đàn vang lên cắm ngay vào chân của hắn, tiếng con bé ấy ngày càng lớn hơn, tiếng gầm gừ như con hổ bị xỏ chuỗi của tên đó khiến cho cô cười thích thú hơn.

_tôi hỏi lại lần nữa có khai không, nếu không thì. – cô vừa nói khẩu súng trên tay hướng thẳng đến nơi con bé đang bị giam giữ

_Được tôi khai, nếu như cô hứa không giết cha con tôi?

_Được!

_ Là, Ngọc Gia Linh của trường Vạn Thiên.

_Thả người đi!

Câu nói vẫn con quanh quẩn trong căn nhà kho kia nhưng thân ảnh của vị công chúa kia thì chẳng thấy đâu. Trong màn đêm đen kịt kia lại có một chiếc xe lao đi với vận tốc lớn khiến cho ai cũng hoảng sợ, tiếng động cơ của chiếc xe gầm rú trong màn đêm làm ai cũng phải chau mày khó chịu. Chiếc xe đồ trước sân của một ngôi biệt thự lớn được xây theo kiểu cách của phương Tây nhưng điểm nhấn lại là của phương Đông khiến ai nhìn vào cũng phải trầm trồ khen ngợi. Tuy giờ này đã hơn 10 giờ đêm nhưng trong nhà vẫn tấp nập người đi lại, làm việc. Thấy nó bước vào, tất cả đều cúi đầu khép nép

_Công chúa mới về! -tất cả mọi người cùng đồng thanh khiến cho người đang đi trên cầu thang phải khó chịu khi thấy bà họ chưa bao giờ cung kính như thế nhưng trước vị Thiếu gia, chủ tịch và trước con nhỏ hí mũi chưa sạch này lại cung kính đến khó chịu khiến cho trong lòng bà ta càng ghen ghét hơn

trước.

_thân là con gái mà lại đi thêm đêm đúng là đồ hư hỏng mà ! – tiếng nói vô duyên của ba ta phát ra

_Tôi hư hỏng cũng không đến lượt bà quản .-vị công chúa kia trả lời

_đồ ***** mày ăn nói với ***** thế à .

_Mẹ !! mẹ sao ? Trong nhà này đây ai công nhận bà là mẹ của tôi chứ vọng tưởng .-nó nói rồi đi lên phòng

_đồ ***** sao mày không biết điều như ***** trước đây vậy -bà ta nhận thấy mình vừa hổ khi nói đến chuyện này nhưng một sai lầm bà vội bịch miệng lại

_Tôi ***** thì cũng không đến lượt bà dạy đâu đồ hai mặt !

Nó nói rồi bước thẳng lên phòng để lại cho bà tự xưng là mẹ nó tức muốn ói máu ra ngoài luôn nhưng vẫn cố gắng kìm chế để lết về phòng.Trong phòng nó tất cả chỉ toàn là một màu đen u tối ,màu của sự đáng sợ ,di thân ảnh mình vào nhà tắm ngâm mình trong làn nước nóng khiến cho nó cảm thấy dễ chịu vô cùng .Tắm xong nó bước ra ngoài ,ngồi vào bàn làm việc phía trong xem lại một số công việc còn dang dở như chợt nhớ ra chuyện gì nó lấy điện thoại gọi cho ai đó

_”đăng kí cho tôi học trường Vạn Thiên vào ngày mai ,làm thêm một bộ hồ sơ giả nữa! ”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đi Học

Trời vẫn chưa sáng thì nó đã thức giấc ,mỗi ngày đều như thế riết rồi quen luôn với kiểu ngủ của ,người làm vẫn còn đang tấp nập chạy đi chạy lại để chuẩn bị thức ăn cho cô công chúa thì nó đã mặc xong đồng phục của trường mới .Ngồi trước bàn trang điểm , nhìn trong gương nó tự cảm thấy ghê tởm chính con người mình khi tay nó đã dính đầy chất chàm không thể nào rửa sạch đi .Nó tự thấy ghét bản thân đến lạ lùng ,cảm thấy ganh tị với hạnh nhân khi nhỏ có được tình yêu thương của ba còn cô không ,không có được sự hồn nhiên trong người thì cô lại tạo ra một vỏ bọc lạnh lùng khiến cho mọi người ghét cô . Cô cần sự yêu thương thì họ lại đem đến cho cô sự đau thương mất mát .Đang trong dòng suy nghĩ thì có tiếng gõ của phòng khiến cho nó nhúm mày .

_”cốc ” “cốc ”

_vào đi .

_mời công chúa xuống ăn sáng 1 -cô người hầu run sợ khi nhìn căn phòng của nó một căn phòng quái đàng ,mọi thứ chỉ là màu đen ngoại trừ cái giường màu xám tro kia là điểm nhấn

_tôi không ăn sáng -nó nói với vẻ khó chịu thì ngoài cửa đã có tiếng nói xen vào _công chúa không nên bỏ bữa nếu không chúng tôi sẽ bị thiếu gia mắng cho xem – giọng nói trầm ấm ấy không ai khác chính là vú nuôi của nó kim chức vị quản gia

_Quản gia Lê không nói thì làm sao anh tôi biết ! -giọng nó có phần điệu đi đôi chút

_thôi nào tiểu thư đừng làm cho mọi người khó xử nữa chỉ vì chuyện hôm bữa mà bọn họ đã bị thiếu gia cho một trận toi bồi rồi .

_thôi được rồi ,nói hoài nói mãi ,tôi xuống ăn được chưa còn bây giờ thì đi ra khỏi phòng của tôi đi đứng lâu quá rồi đó

_Vâng ,công chúa nhanh xuống nha .

Nó ăn sáng xong thì đồng hồ đã điểm 6h 30' , nó cỡi chiếc xe đạp mà anh hai tặng cho đến trường .Một ngôi trường tầm cỡ nhà nó với chiều rộng hơn một tí nhưng vẫn có sức chứa đến vài ngàn học viên .Trường được chia thành nhiều khu khác nhau .Khu hành chính ,khu vực cho học viên vui chơi ,khu rừng nhân tạo với hàng phong đỏ ,khu kí túc xá nhum ịch ai ở lại đây lắm. ,giữa sân trường là một đài phun nước cao làm cho ngôi trường càng trở nên đẹp và lung lay hơn rất nhiều . Nó đi nhanh đến phòng hiệu trưởng ,một căn phòng rộng và lớn bên trong với đầy đủ thiết bị hiện đại .Nó đẩy cửa bước vào chưa kịp mở miệng thì

_em là học sinh nhận học bổng phải không ?

_vâng

_em học lớp 11F lớp cuối cùng của khối

_thưa thầy ...

_không cần nói nhiều em đi thẳng quẹo phải sau đó đi thẳng bỏ qua ba con đường ,đi qua trái quẹo phải rồi đi thẳng là tới lớp

_.....

Nó sau khi nghe chỉ dẫn của ông thầy hiệu trưởng xong thì đi xuống lớp .Một lớp học tuy giống với những lớp kia nhưng trong lớp thì rất khác biệt ,học viên đều là những học sinh nhận học bổng bước vào trường nên vì thế mới bị bọn người đó xem thường và chắc chắn rằng Hạnh Nhân của nó cũng bị phân biệt đối xử như thế .Đứng trước cửa lớp nó thông thả bước vào sau khi nhìn tổng diết một lần nữa để không bị nhầm rằng lớp học của nó vào vui đến thế .Nhìn nụ cười trên môi của từng người ở đây thì phải nghĩ đây là một lớp học thật sự chứ không ai nghĩ họ lại bị phân biệt đến thế .

_Các em trật tự lớp 11F có học viên mới -tiếng của cô bộ môn vang lên

_chào ,tôi là Lâm Nguyệt Anh ,có gì thì mọi người giúp đỡ -tiếng nó có phần dịu dàng hơn so với trước

_bạn là học sinh mới hả

_bạn đẹp quá ! -một câu khen ngợi từ cuối bàn vang lên

_bạn vào đây khi nào thế

_.....

_các em trật tự đi nào ,bạn ấy vào đây nhờ học bổng -tiếng cô giáo nhấn mạnh từ học bổng

Vào bằng học bổng sao ,một cái nhếch môi cực đều hiện hữu trên gương mặt baby kia .xem ra cái trường này rất coi thường học sinh vào bằng học bổng ,thảo nào Hạnh nhân của nó mới bị ăn hiếp.

Trong khi đó ở một nơi cách xa nơi nó đang ở nữa vòng trái đất ,Tại một ngôi biệt thự sang trọng và lộng lẫy ,trong thư phòng

_Thưa ngài công chúa đã đi học !- vị quân gia già của ngôi biệt thự nói

_chuyện đó ta đã biết rồi ,chỉ là sớm hơn ta dự định thôi .

_vâng ,ngài liệu việc như thần

_không phải là liệu việc mà vì chuyện này có liên quan đến người nó yêu thương nên nó mới đến trường thôi ,gọi điện cho hiệu trưởng trường đi vài ngày nữa tôi sẽ về nước

_nhưng còn công chúa ?

_không sao đâu ta biết nó vốn rất hận ta nhưng nó đã hiểu sai rồi ta chưa bao giờ ghét bỏ nó cả ,nó là đứa mà ta yêu rất nhiều hơn cả anh hai của nó .

_vậy sao từ trước đến giờ người chưa bao giờ ôm công chúa ,hôn công chúa như người cha yêu thương con vậy tôi chỉ thấy ngài yêu thương tiểu Hạnh nhân mà thôi thật không công bằng cho công chúa .

_Ông Lâm chẳng lẽ ông the tôi bao năm nay mà không hiểu tôi sao ,ôm vào lòng đâu có nghĩ là yêu ,quan tâm đâu có nghĩa là thương .Lạnh nhạt đâu có nghĩa là ghét ,không ôm vào lòng đâu có nghĩa là không yêu .

_tôi chưa hiểu lắm

_con bé giống tôi lắm về tính cách lẫn diện mạo , ngay cả đến cách bày tỏ tình cảm .Ông có biết vì sao tôi lại làm thế không vì con bé quá hoàn hảo ,hoàn hảo đến mức khó tin từ nhỏ nó đã chứng tỏ được mình ,té đau mà không khóc chỉ biết im lặng chịu đựng ,mỗi lần như thế lòng tôi lại rất đau .Tôi chờ đợi tiếng nó gọi cha đã mười mấy năm rồi nhưng đáp lại tôi chỉ là con số không tròn trịa .từ từ nó lớn dần lên thì càng ngày tính cách của nó còn quái đàng hơn nhưng biết làm sao được mỗi lần tôi quan tâm thì nó lại từ chối sự quan tâm đó có lẽ vô bực ấy đã ăn sâu vào người nó rồi .Biết đâu may mắn lần này sẽ giúp cho nó tìm lại nụ cười thì sao .Sau sự việc của hạnh nhân biết đâu nó lại tìm được những nụ cười hạnh phúc đã đánh mất trong ngần ấy năm trời.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

”Nếu như có một ngày tôi biết rằng bạn không còn là bạn tôi nữa thì sẽ thế nào ,liệu tình bạn mới chớm nở có tàn lụi ,chắc sẽ không phải không đúng không .Hãy hứa đừng bao giờ làm thế với tôi nhá.”

Nó được cô giáo sắp cho một chỗ ngồi mà theo nó là lí tưởng vì nơi đó có ít người ngồi ,không nơi nào khác chính là bàn cuối lớp.Nơi có một cô bạn da trắng ,gương mặt baby giống như hạnh nhân của nó vậy chỉ khác là cô bạn này vui tính hơn ,bạo dạng hơn .Nó nhanh chóng bị vẻ ngoài đáng yêu của cô bạn này thu hút .Người có khiến cho ánh mắt nó phải quan tâm nhiều nhất .Loay hoay một tí thì nó cũng có thể bắt chuyện được với cô ,Người đầu tiên được nó chủ động làm quen .trò chuyện một hồi nó cũng biết được tên của cô bạn nhỏ

_chào cậu tớ là Cao Thanh Trúc gọi tui là Miu được rồi nha ủa mà bạn họ làm hả ?

_sao ,tớ là làm nguyệt anh

_Biết rồi ,vậy sao này tớ gọi cậu là Bell nha ,tên đẹp hong tớ mới nghĩ ra đó .

_tùy thôi cậu muốn kêu gì cũng được.

Ngồi nghe cô bạn nhỏ nói chuyện mà nó muốn ngủ luôn nào là bạn sống ở đâu nhà có những ai ,có được ba mẹ yêu thương không ? sống có hạnh phúc không ? có anh chị em gì không ? .Mỗi ngày đến trường bằng gì có ai đưa đi học hay là tự đi khiến cho nó chỉ biết cười trừ trước những câu hỏi của miu .Trước đây nó từng nghĩ đi học chỉ có thể hoặc là nhàm chán hơn nên chưa khi nào nó thích đi học cả , theo nó chỉ có hai lựa chọn thôi một là học ở nhà hai là học xong trong vòng một hai năm rồi ở nhà vui chơi chứ khi nào đến tuổi thì thi đại học học rồi ra trường thế thôi , nhưng có lẽ nó đã sai lầm sai lầm khi không biết định nghĩa thế nào là tình bạn ,tình cảm gia đình .Nó từng rất ngưỡng mộ Tiểu Hạnh nhân nhưng chỉ im lặng mà không dám nói ra . Nó chỉ biết câm lặng đứng từ xa quan sát quan sát người mà nó mong có được từ yêu thương từ rất lâu rồi nhưng mong ước chỉ là ước mong khi người đó chưa một lần ôm lấy nó ,chưa bao giờ hôn nó như khi ông làm cho tiểu Hạnh Nhân .Nó nhớ rất rõ những lúc nó bị bệnh thì điều do bà quản gia chăm sóc hoặc anh hai chăm sóc nhưng còn khi tiểu hạnh nhân bệnh thì ông luôn túc trực bên cạnh ,luôn gọi tên cô trong những lúc cô bé hét lên khi gặp ác mộng .Còn nó dù một lần bị như vậy ông cũng chẳng hề yêu thương hay vỗ về ,có lẽ vậy mà nó lớn lên trong vỏ bọc băng giá do mình tạo ra ,nó từ chối tất cả sự quan tâm của mọi người ngoại trừ anh hai vì quanh nó chỉ có anh hai là yêu thương nó thôi người có thể kéo nó quay về một cuộc sống bình thường nhưng rồi anh cũng bị bắt phải rời xa nó ,phải đến bên tiểu hạnh nhân chăm sóc cho cô bỏ lại mình nó bơ vơ trong ngôi nhà rộng lớn nhưng lại hiu hắt âm thầm đến sâu thẳm . Sống trong một ngôi nhà to lớn nhưng lại cô đơn đến phát thèm người chỉ mong có một người nói chuyện với mình nhưng họ chỉ biết cung kính làm theo những mệnh lệnh của nó ,chấp nhận tính cách khác người của nó .Nó nhớ lúc nó 10 tuổi chỉ sống một mình nhưng cuộc sống rất vui vẻ hằng ngày đều được nhìn thấy ba ,nhưng khi ông mang tiểu hạnh nhân về nhà và bảo cô là con gái của ông , lúc đó nó như bị nhấn chìm xuống địa ngục tâm tột kia khi hằng ngày phải nhìn thấy người mà mình rất muốn gọi một tiếng cha nhưng lại không được còn cô bé kia lại có thể vui chơi ,cười đùa bên ông .

Nó đang trong mớ suy nghĩ bòng bòng kia thì có tiếng là hét ầm ĩ của những học viên khác khiến cho nó sực tỉnh .Nó ghét ồn ào nhưng có thể làm gì được nếu trong thân phận của một vị công chúa cao cao tại thượng kia thì nó đã vứt cả lũ nhốn nháo trước mặt kia vào thùng rác mất rồi nhưng với thân phận là nữ sinh học bổng thì nó phải im lặng chịu đựng cho đến khi nào nó điều tra xong vụ việc kia đã .Đang trầm ngâm thì tiếng của miu vang lên bên tên ,nó quay lại và sút ngất khi thấy khuôn mặt đáng ghét sát khí kia ,buồn một câu hết sức vô tình

_có chuyện gì vậy ?

_cậu còn hỏi sao ?,cậu có biết tớ kêu cậu bao nhiêu tiếng rồi không ,muốn khan cả cổ họng rồi đây .- miu phụng phịu nói chuyện làm nó bật cười

_ha ha ,chỉ có vậy thôi sao ? thế mà cũng giận -nhận ra hành động hơi kì của mình nó lấy lại vẻ lạnh lùng vốn có hằng ngày

_cậu cười đẹp quá !- cô bé vẫn còn trong trạng thái ngẩn ngơ sau nụ cười của nó

_ đi ăn thôi !-nó tránh câu nói của cô bé rồi toan bước đi để lại cô bé gọi í ới theo phía sau

* Trong căn teen

Bây giờ là ra chơi thảo nào lúc này lại ồn ào đến vậy .Nó cùng miu đi đến một cái bàn trong góc mát ,đi ngang qua bàn nào thì những học viên bàn ấy lại dành cho nó một ánh mắt chẳng mấy là thân thiện ,những ánh mắt khinh thường ,có người còn kèn tiếng nói xéo này kia nhất là bọn tiểu thư lắm tiền nhiều của kia .Nó chẳng quan tâm kéo tọt Miu đi xuống phía cuối ngồi .Nó thì đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh nhưng đầu óc thì lại không thành thôi mà đang phân tích về ngôi trường này .Mười lăm phút ngồi chờ đợi nhưng chẳng thấy miu đâu chẳng phải cô bé nói đi lấy đồ ăn sao ,sao lại dúi lâu đến thế không lẽ có chuyện gì xảy ra và đúng như nó đoán .Từ phía xa kia có đám đông bu quanh hét ầm lên ,ai cũng tò mò và xót thương cho đồ phận của cô bé nhỏ vừa vô ý đổ phải ly cà phê đen lên áo người kia . Nó chăm chú quan sát từng cử chỉ ,lúc này mới nhận ra người đang cúi gằm đầu kia không ai khác chính là miu .Đứng dậy đi lại nơi đám đông nó lách qua và bước vào đứng quan sát

_này có mất không ? đồ cà phê lên áo hoàng tử rồi kia .-một cô gái tóc đỏ đứng oan oan cái miệng

_mau xin lỗi đi – lần này là tên đi gần tên bị đổ cà phê

Thấy miu chẳng nói gì thì bọn họ càng làm tới ,họ ấn đầu miu xuống càng khiến cho cô bé lắp bắp run sợ

Riêng chỉ có nó và tên kia là im lặng nhưng rồi hẳn cũng lên tiếng

_ lau sạch

_ xin ...lỗi hoàng tử ...tôi tôi ...-miu chưa kịp nói hết câu thì có một bàn tay kéo nhỏ ra phía sau ,người đó không ai khác chính là nó

Ai cũng nhìn nó như thể một xsinh vật lạ ,làn da trắng mắt to hai mí , đôi mắt có màu xám tro lạnh lùng và kiên định , gương mặt xinh như thiên thần khiến cho tên đó khựng lại vài giây ,Nó đưa mắt nhìn tên trước mặt mình rồi quay lại nhìn miu ân cần hỏi

_ có sao không ? . cô bé chỉ lắc đầu

_xin lỗi -nó buồn một câu lạnh lùng xin lỗi tên đó khiến cho tất thấy mọi người đều nhìn nó ngay cả miu ,sau khi nghe câu nói của nó cũng phải lạnh cả sống lưng

_ không có thành ý ! -tên đó cũng chẳng vừa

_ muốn gì ?

_ lau sạch

_ có thể đi

Nó chẳng nói gì chỉ đi lại cái bàn trống nơi có bình nước đầy ,cầm bình nước trên tay ,mọi người ai cũng tròn mắt nhìn nó khi làm vậy với vị hoàng tử cao ngạo của học viện Vạn thiên này đây.Nó nắm tay của miu dắt đi ra khỏi đám đông để lại một cơn người ớn lạnh như chuột lột .

Phía xa có một nụ cười bán nguyệt nở trên môi ,một cái nhếch môi căm phẫn ” Dám đối xử thế với hoàng tử thì các người phải trả giá ”

một câu nói” thú vị “trên đôi môi ngọc ngà phát ra từ miệng người bị tát nước .Một nụ cười bán nguyệt tuyệt đẹp trên đôi môi nó như ẩn chứa những điều ma mị

Hãy hứa rằng cậu sẽ mãi là bạn của tớ ,đừng bao giờ rời xa tớ như họ ,hãy để tớ bảo vệ cậu ,nếu như có một ngày tôi biết rằng bạn không còn là bạn tôi nữa thì sẽ thế nào ,liệu tình bạn mới chớm nở có tàn lụi ,chắc sẽ không phải không đúng không .Hãy hứa đừng bao giờ làm thế với tôi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Người Quen Nhưng Lại Tỏ Ra Không Quen

” Nó mà mọi người nhìn thấy là một người hay cười ,nụ cười hồn nhiên và vô tư đã biến mất.người ta bảo nó là trẻ con không biết suy nghĩ .Nhưng đâu ai biết đứa trẻ như nó lớn dần theo thời gian,nó đã học cách tạo cho mình một vỏ bọc hoàn hảo và học cách che giấu đi cảm xúc và gượng cười trong lúc đau.”

Nó rời khỏi trường về nhà với chiếc xe đạp màu trắng ,cái giỏ màu đen nổi bật ,không vội vã về nhà mà nó lại đạp xe đến nơi có hàng phong đỏ trải dài ,hàng cây vẫn nguyên vẹn như ngày nào nhưng thời gian thì đã phai nhòa theo tháng năm ,nơi đây chứng kiến hết thấy sự đau buồn ,niềm vui hiếm hoi của nó ,nơi có một người phụ nữ với gương mặt phúc hậu vẫn mỉm cười ,nụ cười đẹp tựa thiên sứ sáng lấp lánh như ánh nắng mặt trời ban ngày ,nhưng thiên sứ ấy mãi chỉ nằm trên nền đất lạnh lẽo không ai deny61 viếng thăm ngoại trừ nó -con gái của thiên sứ ấy .Nó dắt xe dựng trước ngôi mộ được phủ bởi lớp cỏ xanh của thời gian .17 năm chưa hề thấy người ấy đến đây từ khi nó chào đời chẳng gọi được tiếng mẹ ,chẳng thể có nụ cười như bao đứa trẻ cùng trang lứa .Nó lớn lên với sự ghê lạnh từ ba ,sự tàn nhẫn của cuộc đời duy chỉ có người nắm đây là yêu thương mình thôi !

Nó mà mọi người nhìn thấy là một người hay cười ,nụ cười hồn nhiên và vô tư đã biến mất.người ta bảo nó là trẻ con không biết suy nghĩ .Nhưng đâu ai biết đứa trẻ như nó lớn dần theo thời gian,nó đã học cách tạo cho mình một vỏ bọc hoàn hảo và học cách che giấu đi cảm xúc và gượng cười trong lúc đau.

trời giờ đã nhuộm máu đỏ ,màu của máu thứ chất lỏng mà loài quỷ dữ ưa thích . quỷ dữ là loài mà mọi người nó luôn khinh tởm và ghê sợ thì nó lại đặc biệt thích loài ấy có lẽ vì nó giống với giống loài ấy nên luôn bị mọi người ghét bỏ .Mặt trời khuất dần sau hàng phong cũng là lúc nó rời mộ mẹ về . Lang thang trên đường dài nó chạy chậm thật chậm để ngắm hoàng hôn chiều .những chú chim bay gấp gáp về tổ của mình để sum họp còn nó quay về nhà để sum họp cùng ai ,một mình lặng lẽ cô đơn một mình có nhiều lúc nó lại muốn xuôi tất cả nhưng những lúc ấy giấc mơ kia lại ám ảnh lấy nó khiến nó không thể nào buồn lo được hết mọi thứ .Giấc mơ như một phần cơ thể của nó lúc này vậy .Diễn ra chậm chạp nhưng lại dai dẳng bên cạnh .Mỗi giấc ngủ của

nó cũng vì thế mà chấp chôn nhấp nháy .tất cả như nổi ám ảnh cứ vây chặt lấy nó .Miễn mang trong dòng suy nghĩ nó không biết mình về nhà lúc nào nữa .thấy nó về vị quán gia hấp tấp chạy ra sau khi một cuộc điện thoại từ đâu đó ,gương mặt lo lắng hiện rõ trên từng cử chỉ .

_công chúa về rồi sao ,sao công chúa không mang theo điện thoại .

Lúc này đây nó mới nhớ ra rằng điện thoại mình không mang theo bên mình chỉ cảm nhận được là mình thiếu một thứ gì đó nhưng nghĩ hoài vẫn không ra

_Quên

_có chuyện rồi thưa công chúa -bà quản gia sau khi nghe câu giải thích của nó thì vào thẳng vấn đề

_chuyện gì ?-vẫn bình thản trước sự lo lắng tột cùng của bà quản gia

_chuyện của nhị tiểu thư ,bệnh viện vừa gọi đến tình trạng của cô ấy hiện giờ không khả quan cho lắm ! họ gọi người giám hộ đến đó ngay ạ !

_chuẩn bị xe -câu nói của nó chẳng có gì tỏ vẻ là lo lắng gương mặt cũng chẳng hề biểu hiện cảm xúc

_vâng -bà quản gia chỉ biết làm theo mệnh lệnh mà thôi ,bà chăm sóc cô từ khi mới chào đời nhưng mà vậy bà vẫn không thể nào hiểu nổi tình cách quái dị ấy .Nếu như muốn cô làm một người ngoan hiền rất dễ .lạnh lùng sắc sảo hơn lại càng dễ hay làm một cô tiểu thư hư hỏng ăn chơi trác táng lại là một việc hết sức bình thường .

15' sau trước cổng bệnh viện của thành phố ,khoác lên mình một chiếc quần jeans dài bó sát ,áo lệch vai màu đen nổi bật là hình đầu lâu màu trắng .Nó bước vào bệnh viện ,mùi este.thuốc sát trùng sộc vào mũi khiến nó khó chịu ,17 năm qua chưa một lần nó đặt chân đến đây ,những lúc bị bệnh thì lại có bác sĩ tư đến khám bệnh cho nó .Cảm giác lạnh lẽo quanh hành lang trải dài đến các phòng bệnh tuy hiện giờ có rất nhiều người đi lại nhưng vẫn có cảm giác ớn lạnh cả sống lưng ,có thể là do nó không quen với những nơi như thế này.Đứng trước phòng chăm sóc đặc biệt nhìn vào .Bên trong là một thiếu nữ đang nằm thoi thóp với những ống dây chằng chịt quanh người cô ,máy điện tim đang tí tí nhấp nháy như chỉ cần nhịp ấy đập lệch đi một nhịp thì sẽ là một đường thẳng dài .Đưa ánh mắt trầm buồn nó nhìn vào căn phòng ấy một lần nữa rồi bước đi đến phòng bác sĩ điều trị ,nó gõ cửa bước vào trong .trong căn phòng ấy có một vài người đang nói chuyện chẳng buồn quan tâm đến ,nó lại ghé sofa ngồi tự nhiên như nhà mình .Một lúc sau vị bác sĩ bước ra với một người đàn ông trung niên ,mặc một bộ vest đen rất sang trọng.Ông ta nhìn nó nó nhìn ông ta hai ánh mắt chạm nhau .Nhanh chóng thu ánh mắt ấy về nó lướt qua như người xa lạ chưa hề quen biết khiến ông ấy phải khựng lại vài giây rồi lên tiếng .

_anh có thể ra ngoài cho tôi nói chuyện với cô gái ấy không ?

Hiểu câu hỏi của vị chủ tịch này đây anh ta gật đầu rồi ra ngoài nhường lại không gian riêng cho hai người .Tên bác sĩ kia vừa đi ra là lúc anh lên tiếng nói với nó nhưng đám lại ông chỉ là sự im lặng thờ ơ của một đứa con mà ông luôn lạnh lùng

_con có khỏe không ?

.....

_con sống có tốt không ?

.....

_Con vẫn còn hận ta sao ?

.....

_sao con không nói chuyện ,con ghét ta đến mức đó sao ?

_Nói gì khi tôi không thể nói ?-như một câu hỏi ngược lại cho người được hỏi .Nghe câu này tim ông như thất lại ,chẳng lẽ ông đã sai khi đối xử như thế với đứa con gái của mình

_không thể nói sao ?- ông lặp lại câu nói của nó mà tim ông như thất lại ,chẳng lẽ ông đã sai khi đối xử như thế với đứa con gái của mình sao

.....

_chẳng lẽ bao năm qua con không nhận ra ta rất yêu thương con sao ?

_yêu thương của ông không dành cho tôi nên đừng bao giờ làm những điều vô ích nữa !-như câu khẳng định với lòng mình ,nó chẳng bao giờ tha thứ đâu ,yêu thương nó sao ,cho nó tất cả quyền lực rồi ném nó vào một ngôi biệt thự to đùng xung quanh chẳng có gì ngoài bốn bức tường cao.yêu thương mà bắt người nó quý nhất rời xa nó ? yêu thương mà tàn nhẫn với nó sao .trên đời này có rất nhiều cách để yêu thương nhưng đừng dùng cách biến yêu thương của mình thành thù hận của người khác .

nói rồi nó bước ra khỏi phòng quay về ,nó biết ông ta đến đây thì thế nào cũng làm mọi cách để cứu lấy đứa mà ông yêu thương nhất thôi .Có bao giờ ai đó niết rằng xung quanh bạn không chỉ cần có của cải mà con rất cần lấy tình yêu thương .Một khi thứ đó đã không còn thì dù bạn có dùng bao nhiêu tiền đi chăng nữa thì cũng chẳng có được thứ tình cảm đó đâu.

Chương 5: Giác Mơ Của Quá Khứ

“Vấp ngã là để học cách đứng dậy

Đau là để học cách lớn lên đẩy em gái ngoan à ”

Nó trở về nhà sau khi rời khỏi bệnh viện ,vừa vào đến nhà đã nhìn thấy người chẳng hề muốn thấy ,bà ta ngồi vắt chân lên bàn như thể mình mới chủ của ngôi nhà .mọi người thấy nó về thì cuối đầu chào nó không nói gì chỉ gật đầu nhẹ rồi đi lên phòng nhưng đầu có dễ thế ,cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng sẵn đang tâm trạng không vui thì đứng đây chơi với bà ta một chút cho vui chứ .Nó nhìn bà ta về chẳng có gì là kinh trọng khiến cho bà ta tức vì sự vô lễ của nó bây giờ lại càng tức hơn trước ánh mắt khinh thường của nó ,buộc lòng bà ta phải lên tiếng

_mày nhìn ***** với thái độ như thế à .-bà ta vừa dứt lời thì cũng là lúc người thuốc nổ bộc tức trong người nó sẽ được trực lên người bà ta

_nhìn thì sao ?

_Đồ ***** mày ăn nói thế sao ,***** không dạy mày nên mày hư hỏng thế sao ,có một tí quyền mà định hống hách sao ?

_tôi ***** thì sao ích ra thì cũng không cần bà dạy đâu mẹ ghê à !-nó cố nhấn mạnh từ ghê để bà hiểu rằng bà ta trong ngôi nhà này chẳng là gì cả ngoại trừ cái danh phận là phu nhân của ngài Lâm Hàn Long thì chẳng có gì cả nên đừng bao giờ tỏ ra vô lễ với nó .

_ Mẹ ghê ,mày gọi tao bằng mẹ ghê à bộ mày muốn chết hả -bà không thể kìm nén cơn tức giận hơn được nữa giờ tay lên cao ...

_định đánh tôi sao bà không có tư cách đó đâu -nó nói rồi giờ tay tát bà ta một cái nhưng chưa tát được thì nó lại lãnh trọn một cái tát từ người đàn ông vừa bước vào nhà .

Mọi người trong nhà ai cũng nín thở chờ đợi xem trận chiến sẽ đi đâu khi đột ngột vị chủ tịch cao quý của họ bất ngờ xuất hiện và tát cho nó một cái sao bao năm cách ,chẳng hề hỏi thăm chỉ có đánh nhau và đánh nhau .Chẳng phải nó vừa gặp ông lúc chiều ở bệnh viện sao ,chẳng biết ai vừa nói muốn nó không hận mình muốn nó nói tiếng ba vậy mà giờ đây chỉ vì một người phụ nữ chẳng đáng mặt mẹ nó thể mà lại đánh nó sao .mười bảy năm ,mười bảy cái tát ,mỗi năm ông luôn tặng cho nó không có quà ,không có hạnh phúc không có những tiếng cổ vũ mỗi khi thành tích của nó vượt bậc mà chỉ là những cái tát ,những cái tát nói lên sự tàn nhẫn của cuộc sống .Mau từ khéo môi nó rơi xuống nền gạch trắng lạnh toát kia .Lấy tay quẹt vệt máu đang chảy ánh mắt nó càng lạnh hơn ,lạnh hơn cả trước đây .Trái tim đóng băng bây giờ lại phủ lên một lớp sương mù dày đặc hơn chẳng thể thấy được ánh sáng

_ 17 cái tát – nó nói rõ từng chữ một _ mình chứng cho 17 năm tôi không có người yêu thương ,trước đây là thế bây giờ là vậy -nói rồi nó bỏ lên tầng trên

_Đứng im đó xin lỗi mẹ mau -người được mọi người tôn sùng là bậc đế vương ,người được gọi là cha nó chỉ vì một người phụ nữ mà đã đánh 17 cái tát trong mười 17 năm qua

_mẹ sao ,bà ta không xứng !-nói rồi nó đi thẳng không hề quay đầu lại nhìn , để lại một người tức giận ,một người ,cười thỏa mãn nhưng vẫn căm phẫn

Trời về đêm lạnh ,lạnh đến thấu xương .Căn phòng màu đen kia chưa một hế mở cửa ,cảnh vật vẫn xao động vẫn di chuyển theo dự tuần hoàn của thời gian sự vận hành của trái đất .Nằm trên chiếc giường xám ,người nó toát đầy mồ hôi lạnh.cái lạnh mà mỗi đêm nó phải hứng lấy trong mỗi giấc mơ ,mỗi giấc mơ như một cỗ máy quay ngược dòng thời gian .Trong một căn nhà vừa má hồ ,một bóng người mặt đỏ trắng ,mái tóc dài ngang lưng được xõa dài ,bà ngồi bên mé hồ nở cười hiền nhìn cô bé vừa chập chững bước đi kia .Tiếng đàn violin vang vọng khắp nơi ,âm thanh da diết ,đau đớn đến não lòng .Bên bờ pho một bé gái nhìn người phụ nữ ấy mỉm cười nhưng rồi thì tiếng cô bé khóc thét lên khi thấy mẹ mình nằm trên thức chất lỏng màu đỏ tươi đặt sánh , gương mặt bà đau khổ đến tột độ ,miệng vẫn luôn lầm bầm nói với đứa bé gái hãy trả thù .trước khi nhắm mắt bà còn bắt cô bé phải hứa hứa với bà một chuyện

“_sao này lớn lên con phải trả thù cho ta ,con hứa đi

_trả thù cho mẹ con hứa

_nhất định phải trả thù

_trả thù”

lời nói cuối cùng bà nói ra vẫn là hai từ trả thù rồi tắt lịm ,nụ cười trên môi vụt tắt ,bà đã được thiên sứ mang đi đến một nơi đầy ánh sáng mặt trời bỏ lại cô bé ngơ ngác rúm ben cạnh thân xác người phụ nữ ấy

_hức – nó tỉnh giấc ,bắt chợt một giọt nước mắt trào ra từ khóe mi tưởng chừng như đã cạn khô nước mắt , nỗi đau cứ âm ỉ xuất hiện ,đánh vào nónhư mỗi giấc mơ thế này cái cảm giác cô đơn khiến nó cảm thấy hoang mang nhưng biết làm gì hơn khi mình chỉ có một mình .Nhìn đồng hồ trên điện thoại ,giờ mới có 2h47' thôi nhưng nókhông thể ngủ được .Ngồi lặng bên bậu cửa sổ khôngt bậtđàn nó để mặc cho bông tối ôm trọn lấy bản thân như soa dịu bớt đi phần nào nỗi đau trong tim ,gương mặt nó đã không xưng đỏ nữa bắt chợt nó nhớ đến câu nói của anh hai” em hãy nhớ vấp ngã là để học cách đứng dậy ,đau là để học cánh lớn lên đây em gái ngoan à ” ,chợt nó mỉm cười ,nụ cười buồn nhưng đẹp tuyệt ,nụ cười như soi sáng mọi vật trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đừng Chạm Vào Nếu Không Các Người Sẽ....

Mặt trời đã lên đến đỉnh điểm của buổi sáng trời trong lành ,nó thay đồng phục xuống nhà .Hôm nay trong nhà bếp bỗng rộn ràng hẳn lên chắc là do ông ta ở lại tối hôm qua . Thấy nó đi xuống bà quản gia lật đật chạy ra , cúi đầu chào nó nói gì vào tai nó rồi đi vào trong bếp .Nó nghe xong khuôn mặt từ hồng chuyển sang mà trắng ,nhánh lấy cặp ra khỏi nhà nó không hề bước xuống khuôn bếp xinh xắn ,nhộn nhịp kia lấy một lần .Phóng như bay đến bệnh viện trên chiếc Audi màu trắng của mình nó chạy đến bệnh viện .Trước cổng bệnh viện có rất nhiều vệ sĩ đang đứng canh ,thấy nó họ liền cúi đầu chào ,đáp lại họ là cái vẻ lạnh lùng bất cần của nó.

Khu vực chăm sóc đặc biệt ,vừa vào đến nó đã nhìn thấy ông ta đang ngồi đó với vẻ mặt lo lắng ,buồn khổ .ông ta thương tiểu hạnh nhân như thể chẳng lẽ lại không đau khổ sao ,nếu như người nằm trên giường kia là nó thì liệu ông ta có như thế này không ,chắc là không rồi vì nó luôn là cái gai trong mắt của ông mà.Nó đứng dựa lưng vào thành tường đối diện nơi ông ngồi ,nó muốn nhìn ông thật lâu .Nó muốn nhìn rõ hơn người cha kia ,người mà 17 năm qua nó chưa hề ôm lấy ,nó cũng rất muốn biết cái cảm giác được ba ôm có ấm áp như những đứa trẻ khác từng được nó hỏi qua hay không .Đứng ngoài phòng chờ đợi nó lặng lẽ nhìn quanh mọi thứ ,hết nhìn căn phòng cấp cứu đang cháy đèn kia rồi lại nhìn sang người phụ nữ đang dựa đầu vào vai ba nó .

“Cạch ” cửa phòng cấp cứu bật mở ,nó lao đến ngay bên bác sĩ tay siết chặt thành nắm đấm , nó hỏi ông ta với vẻ lo lắng ,lần đầu tiên ông thấy nó như thế ,có lẽ nó đang dần thay đổi nhưng ông đã làm .

_cô bé đó sao rồi ?- câu hỏi này đây có thể xem như là sự quan tâm không nó cũng không biết

_Xin lỗi chúng tôi đã cố gắng hết sức !- vị bác sĩ cuối gầm mặt xuống như chờ sự chỉ trích của nó vậy nhưng không không hề có lời ní nào cả tất cả im lặng như thời gian ngừng quay vậy

_bây giờ chúng tôi có thể vào thăm – ba nó lên tiếng phá tan không gian im lặng

_mọi người hãy vào thăm cô ấy lần cuối đi cô ấy đã tỉnh lại nhưng chỉ sống được khoảng vài giờ nữa thôi .

Tay nó nắm lại thành nắm đấm ,tưởng chừng như bật máu ,miệng nó không ngừng lẩm nhẩm thứ gì đó rồi quay lưng bước đi không hề bước vào phòng nó không biết đối diện với mọi thứ như thế nào ,nó không dám hay là nó sợ ,nó sợ khi nó đối diện với Hạnh nhân như thế nào ,nó sợ khi thấy gương mặt xinh xắn phúc phính kia đang thờ từng hơi thở gấp ,nó lại sợ mình sẽ khóc ,khóc thật nhiều ,nó sợ lớp băng dày dặt mà nó cố tạo ra trong mấy năm qua phút chốc sẽ tan biến .

Nó lái chiếc xe về nhà rồi đi bộ đến trường ,nó muốn đi bộ để tận hưởng cái không khí trong lành của buổi sáng ,trời trong xanh nhưng trong lòng nó thì lớp sương mù lại dày đặc hơn .Nó lang thang không biết đến trường lúc nào . Bước vào trường thì nghe tiếng ai đó gọi í ới phía sau nó quay đầu lại

_Bell chờ tớ với -miu vừa chạy đến vừa thở gấp

_chuyện gì ?

_chờ tớ đi với .

Nó và miu bước đi được vài bước thì nghe có tiếng la hét ,tiếng gọi ý ới kêu tên một vài người nào đó của đám con gái ,miu tò mò nên kéo nó lại đứng xem ,trên chiếc xe thuộc loại đặc tiền có hai tên con trai là người hôm trước được nó tặng cho nguyên lý nước bước ra khỏi xe theo sau là tên lúc nào cũng tho đuôi và thêm một cô gái nữa .nó thấy cô gái này rất quen hình như là đã gặp ở đâu rồi nhưng chẳng nhớ ra ,miu thấy nó cứ nhìn chằm chằm vào cô gái kia thì huyết nhẹ vào tay nó nói nhỏ

_người đi kể hoàng tử là kẻ hèn cận nhưng lại rất đẹp trai không thừa kém gì thiếu gia ,tên là Lý Thiên Bảo

_người con gái -nó đột nhiên hỏi ,mắt vẫn dán chặt vào cô gái kia dò xét

_ cô ta à , là quận chúa của học viện này đó tên là Ngọc gia Linh

_ Ngọc Gia linh ,quận chúa sao cô ta không xứng với danh hiệu đó !

_ vì gia đình cô ta giàu có lại rất có thể lực ,gương mặt đẹp nên mới được gọi là quận chúa

_ Vậy sao -nó nói rồi bước đi để lại một cái nhếch môi tạo thành nụ cười bán nguyệt hiếm thấy

Cả hai bước về lớp trong trạng thái một người thì vui vẻ ,một người thì đau khổ ,trái tim như bị ai đó bóp nghẹn khi nhìn thấy niềm vui trên môi Hạnh nhân vật tất ,nó nhất định sẽ bắt cô ta trả giá trả giá gấp trăm lần .

Buổi học nhàm chán trôi qua chẳng mấy là tốt lành .Bụng nó bắt đầu cồn cào do lúc sáng không ăn sáng ,giờ ra chơi đến nó đi ra khỏi lớp xuống căn teen ,chọn x cho mình một cái bàn trống ,một ly sữa là bữa sáng của nó .Đang nhìn cảnh vật xung quanh thì nghe tiếng bàn tán đánh nhau trên sân thượng ,vốn là người thờ ơ với mọi thứ nên nó không quan tâm nhưng lời bàn tán ngày càng nhiều ,rồi cũng đến tai nó ,cái tên Cao thanh trúc của miu lại vang lên khiến nó chột dạ ,rời khỏi căn teen ,nó bước thật nhanh lên sân thượng .

Trên sân thượng một cảnh tượng ghê rợn diễn ra ,mấy chục người vây đánh một người lại còn là một người không biết võ nữa chứ

_ Dừng lại -âm thanh lạnh lùng trong trẻo thánh thót vang lên sau cánh cửa

_ Mày là đứa nào ,ở đây không phải chỗ của mày biến mau ! -một con nhỏ nắm lấy tóc miu nói

_ tại bây không có tư cách biết tên tao ,mau thả cô bé kia ra – vẫn là nó nói nhưng âm lượng có phần sắc lạnh hơn khiến bọn kia khẽ rùng mình

_ Tao không thả thì sao -con đứng đầu cả bọn kia nói

_ chẳng sao cả -nói vừa dứt lời thì ”chát ”mày vừa chạm vào người của tao đấy !

_ con này lâu ,dám đánh cả tao ,tại bây đâu nhanh đánh nó cho tao

Nó vẫn không hề đánh trả mà chỉ né đòn ,làm ra như kiểu mèo vọt chuột ,đến khi chơi đã rồi thì mới đánh .Chỉ trong vài phút bọn chúng đã nằm rạp dưới chân nó .Nó đi lại nắm lấy tóc con nhỏ vừa bị nó đánh lúc nãy giật mạnh mái tóc

_ Ai sai mày đánh bạn tao ,nói !- câu nói bây giờ mới thể hiện rõ rệt sự nguy hiểm khiến cho con nhỏ đó lắp bắp

_ Là ,,là quận chúa ,....

_ Là Ngọc gia Linh ,nợ trước nợ sau sẹ trả cùng một lúc ,về nói với cô ta như thế – nó nói rồi đi Miu đi không quên để lại một câu nói _ Dừng bao giờ chạm vào thứ của tôi nếu không sẽ trả giá đó ,một cái giá rất đắt .

Đứng phía sau bức tường có người lắng nghe tất cả ,những gì cậu ta nghe được lại truyền đến một người có uy quyền hơn và nhận lại câu nói khiến cho người nghe tò mò

_ Điều tra đi ,về cô gái đó !

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Sự Thật Về

Nó sau khi đi miu đi khỏi sân thượng thì bọn kia lập tức chạy xuống báo cho Ngọc gia linh biết ,nhỏ nghiêng răng kèn kẹt ,bậm môi lại tưởng chừng như bặt cả máu .

Bên trong phòng y tế ,mùi còn sọc vào mũi khiến nó khó chịu,nhưng vẫn đứng yên đó chờ cô giáo băng vết thương lại cho miu ,nó nhìn Miu về tội nghiệp ,vì nó mà nhỏ mới bị đánh nên ít ra cũng phải chịu trách nhiệm .Sau một hồi băng bó gì đó nó với miu về lớp là lúc chuông reo ra về .Gọi một chiếc taxi ,nó cùng miu về nhà .Ban đầu thì nhỏ một mực là bảo tự về được nhưng nó cương quyết không cho nên miu đành ngâm ngùi để cho nó đưa về .Chiếc taxi dừng trước một ngôi biệt thự to không thua kém gì biệt thự nhà nó .Từ trong nhà một vị quản gia già chạy ra mở cổng ,cúi chào miu và nó .

-Tiểu thư về rồi sao ,lão gia vừa về đấy ạ ,còn đây là.. – vị quản gia kia nhìn nó hỏi

-đây là bạn cháu ,tại cháu bị thương nên bạn ấy đưa về giúp ạ ! -miu lễ phép nói

- vậy thì mời cô vào nhà mà tiểu thư bị thương ở đâu vậy ?

- chỉ thấy sơ thôi hà ,không sao đâu mà bác vào nhà đi bọn cháu ở ngoài này một lúc sẽ vào

- vâng vậy tiểu thư nhanh lên nhé !

- vâng

Khi vị quản gia kia đi khuất nó mới hỏi

- đây là nhà cậu ?

- ừm ! mình xin lỗi vì mình đã giấu cậu- giọng miu nhỏ dần rồi im lặng

- xin lỗi gì ,người xin lỗi là mình vì mình mà cậu thế này !

- không phải đâu? , tại vì tại gia linh ghét mình từ lâu rồi mà không có cớ gì để đánh thôi nay lại dựng chuyện này nên bọn chúng mới thế ? -miu trả lời rồi nhìn thẳng vào mắt nó -cậu không thắc mắc tại sao tớ lại thi vào trường bằng học bổng sao ?

- ba cậu là thương gia . – nó lảng sang đề tài khác vì nó cũng đang dẫu miu nên nó không muốn trả lời vì nó sợ Miu sẽ xa lánh nó khi biết nó là ai .

-ừ ,ba mình là Cao Tiến Đạt

- người nổi tiếng kinh doanh về đồ trang sức đứng thứ 7 trên thế giới .

-ừ ,mà cậu biết hay vậy ?

- mình chỉ -chưa kịp nói hết câu gì đó thì điện thoại nó reo lên ,là quản gia nhà nó .

Nhanh chóng bắt máy ,nó nghe xong thì vội vã tạm biệt Miu ra về .

Trong một ngôi biệt thự xa xỉ bậc nhất của thành phố ,vị thiếu gia đang nhàn nhã ngồi uống trà ,mắt vẫn dán vào tấm hình hiện trên màn hình laptop ,một cô gái với chiếc đầm trắng ,làn da trắng muốt như tuyết ,mái tóc dài thướt tha ,đôi mắt xám tro đẹp long lanh trong ánh nắng nhưng lại vô cảm , gương mặt ấy chẳng hề xuất hiện nụ cười .Tấm ảnh là hình một bé gái 10 tuổi đang ngắm thứ gì đó ở phía xa .Phải tấm hình đó không ai khác chính là nó ,nó của 7 năm trước..... , hần luôn rất tò mò tại sao hình trong tấm ảnh này và nó hiện tại lại khác xa nhau đến thế thì từ phía ngoài có tiếng gõ cửa

- thiếu gia !

-vào đi ,điều tra được gì chưa?-hần ta không nhìn lên mà vẫn biết đó là ai

- rồi ,cô ta tên là Lâm Nguyệt Anh ,là công chúa của tập đoàn JK đang thầu tóm toàn bộ thị trường đầy ắp ạ !

-JK chẳng phải chỉ có một cô công chúa nhưng đâu phải cô ta .

-cô ta đeo mặt nạ ,chẳng ai biết gương mặt thật ra sao cả nhưng nghe nói là một người rất xinh đẹp ,có đôi mắt xám tro và còn một điều đặc biệt nữa .

-còn gì nữa ?

- cô ta là người đứng đầu tập đoàn FJ thành lập cách đây 5 năm khi cô ta 12 tuổi hiện nay tập đoàn ấy rất phát triển ,với lại cô công chúa này mang trong mình dòng máu của dòng tộc Naury ,hiện là người nắm toàn bộ quyền hành ,lại được bá tước người đứng đầu dòng tộc yêu thương .nên việc cô xuất hiện là một chuyện rất hiếm có nhưng lại xuất hiện ở trường thật khó hiểu ?

-Mức độ thông minh thì sao ?

- vẫn còn đi học .

- cứ tưởng thông minh lắm !

- không phải vậy ,cô ta đã học xong năm 14 tuổi rồi nhưng vẫn chưa đi thi đại học,

- điểm vào trường lần này thì sao ,vào bằng tiền hay là ...-hần bỏ lưng câu nói

-vào bằng học bổng với số điểm tuyệt đối !

- vậy xem ra không phải là người ngu ngốc rồi !-vị thiếu gia tuy ngoài miệng thì mỉa mai nhưng trong lòng lại có nhiều cảm xúc dâng lên -còn gia đình cô ta thì sao ?

-Như đã nói cô ta không phải là con nhà nghèo mà là con nhà giàu ,rất giàu nhưng gia đình lại không hạnh phúc ,từ khi sinh ra đến khi vừa biết đi chập chững thì mẹ cô ta qua đời do một tai nạn nhưng lại là một vụ ám sát , ông Louis hay là ông Lâm Chính Minh từ đó cũng không hề quan tâm đến cô ta , cho đến nay vẫn vậy ,còn anh trai thì Louis bắt sang Anh không cho quay về cho đến khi nào cô ta chịu gọi ông ta một tiếng ba thì thôià năm mười tuổi cô ta chụp tấm ảnh ấy trước khi Louis đưa về một cô gái tự nhận là con mình ,ông ta hết mực yêu thương cô bé đó mặc kệ nó mới là con gái ruột của ông

Nó lao về nhà với tốc độ nhanh chóng sau cuộc điện thoại vừa rồi .Trong nhà nó mọi người ai cũng trầm mặc sợ rằng khi nó về họ sẽ không toàn vẹn mất .Vừa suy nghĩ miên mang thì nó về tới ,bọn người làm khi thấy nó mặt ai nấy đều tái mét vì sợ sệt riêng chỉ có bà quản gia là điềm tĩnh tiếp chuyện với nó

-Có chuyện gì ?

-thưa công chúa thông tin về cô vừa bị hack mất rồi ?

-quan trọng không ?

-chỉ là hồ sơ lí lịch thôi ạ !

-điều tra đi .-nói rồi nó đi thẳng lên phòng để lại bọn người làm thì thở phào nhẹ cứ tưởng nó sẽ tổng hợp ra khỏi nhà ,nhưng họ chưa vui được bao lâu thì tiếng nó lại vang lên – có tin gì từ bệnh viện không ?

Câu hỏi của nó khiến cho mọi người ai cũng ngơ ra ,nó mà cũng biết quan tâm sao ,họ chưa bao giờ thấy cô ấy hỏi thăm ai cả ngay cả hạnh nhân vậy mà giờ đây lại hỏi ,có phải chăng nó đã thay đổi hay là đau quá mà phải hỏi để xua đi cảm giác đau khổ .Họ vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ của mình thì nó lại lên tiếng phá đi dòng suy nghĩ ấy

-Không có thì thôi !

- có ạ -lúc này bà quản gia mới sực tỉnh trả lời câu hỏi của nó

- nói đi

-nhị công chúa vẫn phải theo dõi vì lúc chiều tình trạng của cô ấy đột nhiên có tiến triển ,có thể kì tích đã xảy ra

Nó không nói gì nữa chỉ đi thẳng .Trong căn phòng màu đen tối tăm ấy ,nó không hề bật đèn nhưng lại sáng do phòng nó đặt ngay hướng mặt trời lặn nơi đứng từ ban công trước phòng nó có thể ngắm được mặt trời lặn ,có thể nhìn thấy phía xa kia từng đàn chim đang bay lượn về tổ của mình .Ngoài đường dòng người vẫn tấp nập xe cộ ,đa phần là họ quay về nhà sau một ngày làm việc mệt mỏi ,được ăn cơm cùng gia đình ,chia sẻ những câu chuyện phấm còn nó thì chỉ một ,một mình trong căn biệt thự to lớn này với những vật vô tri vô giác trong căn phòng lạnh lẽo không có hình bóng ,hạnh phúc của một gia đình . Bước vào nhà tắm ngắm mình trong làn nước ấm thật lâu ,có lẽ nó đã thay đổi ,thay đổi khi biết thế nào là tình bạn ,một tình bạn đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chuyển Lớp Và Những Rắc Rối

Vẫn như thường lệ ,căn bản giờ người ta đang say giấc nồng thì nó lại thức giấc ,ngồi thu mình trong một góc ,nó nhận thấy có vật gì đó lấp lánh ở góc tường ,với tay chạm nhẹ vào nút công tắc cảm ứng trên nền nhà .Toàn bộ căn phòng bừng sáng đến lạ lùng ,những hình thù nhiều đồ vật lâu nay sống trong bóng tối đột nhiên được hưởng thụ thứ ánh sáng như ánh nắng của mặt trời ,Góc khuất trong cạnh bàn là nơi phát ra ánh sáng ,Một cây đàn violin hiện ra trước mặt nó ,cây đàn màu trắng ,nhưng lại bị trầy một vết xước nhỏ do va chạm nhưng vẫn làm cây đàn đẹp đến lạ lùng .Cầm cây đàn trên tay đặt lên vai ,nó nhẹ nhàng kéo một bản nhạc theo nhã hứng đang tuông trào .Bên ngoài ngôi biệt thự của nó ,một chiếc Lamborghini Aventador LP700-4 đang đậu ở đó không biết từ khi nào ,người ngồi trên xe mặt vẫn dán vào tầng cao nhất của ngôi biệt thự nơi có tiếng đàn violin phát ra ,thanh thoát mà náo nê , bản nhạc vang lên lúc trầm lúc bổng như đưa con người ta vào một thế giới khác ,thế giới của những nỗi đau .Âm thanh vẫn vang lên đến gần sáng mới dừng lại ,chiếc xe ấy cũng đã rời khỏi đó ngay khi bản nhạc vừa dừng lại .

Nó rời khỏi phòng của mình xuống nhà ,một ngày mới của nó lại bắt đầu như thế ,vô vị là hai từ phát ra từ cửa miệng của nó dành cho cuộc đời này .Nó sống trong sự điều khiển của cuộc đời biết đâu hôm và mai sau cũng vậy ,mãi chỉ là con búp bê bị nhốt trong căn nhà bằng vàng ,chiếc chìa khoá để mở cánh cửa ấy đã mất đi thì rất khó để tìm lại .Mọi người thấy nó xuống thì cúi đầu chào

- Công chúa ngủ có ngon không ạ ?

Nó không nói gì chỉ nhìn tổng qua rồi đi ra vườn nơi mà nó thường hay ngồi ,nơi có những bông hoa đang hướng về phía đông để đón ánh sáng của buổi sớm tinh mơ .Ngồi một lúc thì quản gia đi ra theo sau bà là một tốp người tay bưng khay đồ ăn ,tay bưng thức uống ,một khay bưng sữa đặt lên bàn .Nó

ra hiệu cho mọi người lui xuống chỉ còn bà quản gia đứng đó .

- Báo cáo đi -tuy miệng vẫn đang nhâm nhi ly sữa nóng kia nhưng tay vẫn làm việc thoăn thoắt trên màn hình máy tính

- vẫn đang điều tra – quản gia nói nhưng mắt lại nhìn vào gương mặt phẳng lặng như mặt hồ kia ,bà thật khâm phục nó ,mới mười mấy tuổi nhưng lại có được cái vẻ mặt bất cần ,lạnh lùng như tảng băng di động ,nhưng lại cảm thấy thương cho số phận ấy ,bà chăm sóc nó từ khi còn nhỏ nhưng lại không thể hiểu được tình cách ,ngoài cha của nó ,anh nó ra và bà thì không ai biết được gương mặt thật của nó ra sao ,đã mười mấy năm rồi từ khi nó biết nhận thức về cuộc sống ,về mức độ quan trọng mà nó phải gánh vác thì nó đã đeo gương mặt ấy cho đến bây giờ .

- IP thì sao ?

- Không thu được gì cả .

- Được rồi bà lui đi -nó vừa nói tay vừa nhấn nút enter kết thúc chương trình mà nó vừa làm việc , đột nhiên nó nhớ ra điều gì liền lên tiếng – ông ta vẫn ở trong bệnh viện

- Vâng

-tình cảm cha con sâu nặng thật

-Nhưng

-chuyện gì ?

- lúc sáng ông ấy về đây và bảo công chúa thức dậy thì hãy đến trường ngay .

-chết tiệt ! sao giờ mới nói .chuẩn bị xe cho tôi đi hôm nay không đi xe đạp .

- Vâng .

Trong phòng hiệu trưởng trường Vạn Thiên

- không biết ngài Louis đến đây có việc gì ?- ông thầy vừa nói tay vừa lau mồ hôi lạnh trên trán

- chỉ là có chút việc thôi .

-Không biết là việc gì vậy ?

- chuyển lớp cho con gái của tôi .

-con gái ngài ,cô ấy không có học ở đây .

- có đấy ,con gái của tôi ...-ông ta chưa kịp nói hết câu thì từ ngoài cửa có tiếng vọng vào

- tôi không phải là con ông nên đừng xưng hô thân mật thế thưa ngài Louis

- Nguyệt Anh con dám nói ..

- Chẳng có gì không dám cả ,nếu ngài rảnh rồi thì mau đến bệnh viện trong chừng con gái yêu quý của ngài đi .-nó vừa nói vừa ra hiệu cho thầy hiệu trưởng đi ra chứ đây là nhà mình vậy

- nếu con không nghe lời ta thì ..

- thì sao .

- con tự biết chứ sao lại hỏi ta , xem ra con cũng có bạn rồi ấy chứ

-Ông dám làm gì họ tôi sẽ cho ông không còn đường mà quay về Anh quốc đấy ?

- con nghĩ ta không dám sao ?

-ông nên nhớ quyền lực của dòng tộc đang nằm trong tay tôi nên nếu ông không muốn mất tất cả thì

-con đừng bao giờ đem quyền lực ấy nói chuyện với ta dù sao ta cũng là cha của con.

- vậy thì ông cứ ở đó mà chuyển lớp đi tôi chẳng vào đâu ?

-con dám không nghe lời ta thì gia đình con bé ấy sẽ biến mất thật sự đấy ngay cả anh trai của con .

- ông muốn gì ?- trong lòng nó có chút dao động khi nhắc đến anh trai nó
- chỉ cần con vào cái lớp ta chọn trả thù cho em gái con là được ?
- ông nghĩ tôi sẽ làm điều đó sao ? em gái ư nghe mắc cười quá đấy .
- ta sẽ trả anh hai lại cho con .
- còn gì nữa ?
- Từ nay không đụng vào anh trai con nữa .
- còn nữa ?
- con nghĩ ta sẽ chấp nhận điều tiếp theo sau .
- tôi chắc là ông sẽ phải làm thôi .- câu khẳng định đầy uy quyền ,từ một người bị đưa vào tình thế ép buộc nó lại lật ngược biến thua thành thắng trong nháy mắt thật quả là một con người có đầu óc của thiên tài.

Ông ta ngẫm nghĩ hồi lâu cuối cùng cũng đưa ra sự lựa ,đúng như những gì nó nghĩ ông ta sẽ dễ dàng rơi vào bẫy do nó đặt sẵn từ trước ,nó vốn biết được toàn bộ kế hoạch của ông ta từ trước rồi .Lần này gác mọi công việc để bay về đây thì đâu có phải chỉ về để thăm con gái cưng của ông Hồi lâu im lặng ông lên tiếng

- ta chấp nhận điều kiện kế tiếp nhưng ...
- nhưng gì ?
- con sẽ vào lớp ta chọn .
- tất nhiên nếu ông chấp nhận điều kiện của tôi .
- được ,ta chấp nhận .
- rời khỏi đây và đưa luôn những người liên quan đến ông rời khỏi đây ,nếu không ...
- nếu không thì sao ?
- tôi không nghĩ là mình sẽ đối xử công bằng như lúc trước với họ đâu ,còn nữa nếu anh tôi không được trả lại sự tự do và ông cho dù ông là ba tôi hay ai đi còn đụng đến bạn của tôi thì chẳng nữa thì cũng sẽ chỉ có kết cục mà thôi.

Nó nói rồi rời khỏi phòng hiệu trưởng ,để lại cho ba nó đứng ngây người một lúc rồi mỉm cười hài lòng .Nó đã thay đổi ,biết quan tâm và dành tình cảm cho người mà nó quý trọng rồi . Nhưng đối với ông thì bao nhiêu đó vẫn chưa thể chứng minh được điều gì cả ,nó vẫn là nó không hề thay đổi nhưng có lẽ thứ đang đập thành thịch bên ngực trái của nó thay đổi rồi .

Lang thang trên dãy hành lang dài của học viện ,nó đi và cứ đi nhưng chẳng biết là đi đâu , đi mãi đi mãi cho đến lúc dừng lại cũng chẳng biết là nó đang ở đâu.Chỉ nghe thấy tiếng chim hót ,tiếng là cây xào xạc , men theo con đường nhỏ kéo dài nó lại tiếp tục đi .Cuối cùng cũng dừng lại trước mặt nó là đây là một khung cảnh thật đẹp ,cỏ mọc xanh um ,tiếng chim hót líu lo vang vọng khắp một chốn bình yên . .Phía xa kia là một cánh đồng toàn là hoa hướng dương loài hoa vẫn luôn vươn mình về phía mặt trời chói chang kia ,đứng phía xa kia có một người con trai đẹp như thiên thần đang đứng nhìn nó ,một cái nhìn thật âu yếm như không muốn phá vỡ khung cảnh trước mặt nhưng người muốn mà trời không muốn thì cũng như không . Đột nhiên đâu đó một cành cây khô rơi xuống gây ra tiếng động ,nó quay lại đập vào mắt nó là một chàng trai đẹp như vị thần Apollo làn da cậu trắng như men sứ ,đôi môi đỏ như máu ,mi dài cong vút ,sống mũi dọc dừa cao vút phải nói rằng là tạo hoá đã tạo ra một con người đẹp thì cũng cướp đi của họ những thứ quý giá .

Thu ánh nhìn lại sau vài giây nhìn ngắm người con trai trước mặt ,nó quay lại nhìn cánh đồng hoa màu vàng kia .Hắn ta thấy vậy cũng đi đến đứng cạnh nó từ khi nào mà ngắm nhìn loài hoa ấy lâu lâu lại đưa ánh nhìn sang nó ,khiến nó khó chịu chau mày lên tiếng .

- đừng nhìn tôi như thế .
- cô không nhìn thì sao biết tôi nhìn cô .
- giác quan của tôi cho biết
- cô rảnh quá nhỉ giác quan nữa chứ , mà cô là ai mà đứng đây.
- tôi sao , Học viên của trường này ,mà không biết Dương Định Vũ thiếu gia hỏi tôi để làm gì không ?
- cô điều tra về tôi sao Lâm nguyệt anh ?

- Anh điều tra thân thế của tôi thì tại sao tôi lại không điều tra về anh được – nó nói rồi bước đi ra khỏi cánh đồng hoa mặt trời để lại hân ta đứng đó với nụ cười thú vị

-” xem ra em rất thú vị đấy Nguyệt Anh à “- hân vừa nghĩ trong đầu vừa bước đi theo sau nó.

Nó rời khỏi cánh đồng hoa mặt trời lang thang về lớp .Giờ đã quá tiết học thứ tư của buổi sáng ,lại sắp ra chơi nên nó đành đi về lớp , vừa vào lớp là lúc chuông reo ,nó chờ cho bà giáo đi ra thì bước vào .Miu thấy nó liền nở nụ cười hiền nhìn nó hỏi :

- sáng giờ bà đi đâu thế ?

Nó chẳng buồn mà đáp lời miu ,cầm tay nhỏ nó dắt đi mặc cho nhỏ cứ la oan oan cái miệng không thôi .Trước căn teen nó chọn một cái bàn trống rồi xuống theo sau là miu với khay đồ ăn .

- ăn đi ,tớ có chuyện muốn nói .- mắt nó nhìn vào khoảng không trước mặt ,nhưng tay thì vẫn cầm ly sữa nóng uống một hơi hết sạch

” cách”

có tiếng mở cửa nhà ăn ,tiếng hét ầm ĩ của đám con gái hám trai ,nó nhú mày khó chịu rồi lại nhìn miu ăn ,15’ sau miu ăn xong ,miệng không ngừng nói ngon quá , ngon quá khiến nó bật cười ,nụ cười đẹp nhưng hiếm thấy trên khuôn mặt băng sấu ấy .

- cậu bảo có chuyện muốn nói mà ,nói đi chuyện gì thế nhìn nghe nghiêm trọng thế .

- cậu sẽ chuyển lớp lên 11 A học cùng tớ .

- sao chứ ,tớ và cậu được chuyển lớp sao ,làm sao cậu có thể ..

- cậu không cần biết đâu chỉ cần làm theo những gì tớ nói theo , nếu ăn xong rồi thì đi .

- đi đâu ?

- Nhận lớp .

-à – nhỏ à lên một tiếng như đã hiểu được vấn đề

Khoá học buổi chiều

Nó và miu cả hai sau khi nghỉ trưa ở căn teen thì cùng nhau vác cặp lên lớp 11 A ,một lớp học khác với những lớp học khác đầy đủ tiện nghi hơn lại được trang bị những thiết bị cao cấp tới tận ,hèn ông ba nó mới bắt nó vào lớp đây .Là lớp học hiện đại và giỏi nhất nên các kì kiểm tra trong lớp cũng diễn ra nhanh chóng và đề bài thi khó hơn gấp mấy lần so với lớp khác .Nếu như kì thi kiểm tra ,bị điểm dưới 100 thì nguy cơ bị chuyển lớp là rất cao .Đứng lay hoay chờ bà giáo xuống lớp nó cùng miu đứng ngắm cảnh ,ai đi ngang qua cũng nhìn nó như sinh vật lạ .

Một lúc sau cô giáo bước vào lớp theo sau là nó và miu ,bà cô giới thiệu này kia kia nọ thì cũng tới hồi kết thúc

- thôi cô không nói dài dòng nữa ,hai em tự giới thiệu về mình đi .

- Chào ,tớ là Cao Thanh Trúc ,học sinh chuyển từ lớp 11F lên có gì thì mọi người giúp đỡ nha

Miu vừa giới thiệu xong thì nhiều tiếng xì xầm lại vang lên ,

- chuyển từ lớp F lên sao ?

- sao lại vào được lớp mình ?

- lớp F thì sao lại học chung với lớp A được chứ ?

- BlaBla

Nhiều tiếng bàn tán xôn xao nổi lên khiến cho nó cảm thấy bức mình lại có một tên ôn thần cứ ngồi đó nhìn nó mãi ánh mắt chăm chăm khiến cho nó càng bức dọc hơn .

- không sắp chỗ sao ?- nó lên tiếng làm cả lớp phải dừng ngay mọi hành động lại mà nhìn người từ đó đến giờ chưa hề lên tiếng.

- ơ ,hai em ngồi bàn cuối đi ?- bà cô vừa thức tỉnh sao con mơ khi cứ nghĩ thiếu gia đang nhìn mình

- một chỗ ? – vẫn là giọng nói ấy nhưng có phần lạnh hơn

- ngồi chỗ của tôi

Từ bàn cuối cùng vang lên một giọng nói lạnh không thua kém gì đó nhưng ánh mắt lại có vẻ ấm áp hơn. Nó chẳng nói gì chỉ cầm tay Miu dắt đi, Khi đã an tọa trên ghế thì bây giờ nó mới để ý rằng có rất nhiều ánh mắt kẹo đồng được thân thương trao tặng cho nó. Bây giờ nó mới hiểu vì sao hắn ta lại tốt đột ngột thế là vì muốn nó bị đám con gái chỉ biết xài toàn võ mềo cào đối với nó sao. Xem ra hắn ta đã quá ngu ngốc khi dùng cách này rồi. Úp mặt xuống bàn ngủ nhưng tai nó vẫn hoạt động, mọi âm thanh, lời nói, sự khinh thường, mỉa mai nó đều biết tất chỉ là không nói ra thôi, nó muốn xem thử coi bọn tiểu thư chỉ có cái đầu to mà không có óc thì làm được gì. Nhếch môi tạo thành nụ cười lạnh. Trong đầu đã vạch ra sẵn một kế hoạch vui chơi rồi đó.

Bên bàn của Miu thì lại ồn ào náo nhiệt hơn vì Miu gặp phải cái tên mà cô bảo rằng ghét nhất trên đời này chính là Lý Thiên Bảo. Cả hai ngồi cái cọ um sùm lên khiến cho nó phải thức giấc và hắn ta chau mày khó chịu thì cả hai mới im lặng:

- ai cho cô ngồi chỗ tôi chứ, đồ chuột nhất.

- gì chứ, chuột nhất hả, anh mới là chuột nhất đó

- cô đó

- Anh đó

- cô

- anh

- hai người là chuột hết? - lúc này cuộc mới dừng lại để xem ai là người phá đám thì cả hai suýt té ngã ra phía sau mai là có bức tường chặn lại nếu không thì.....

- hai người đồng thanh quá ha? - Miu nói mặt hiện lên rõ hai chữ gian tà rành rành trước mặt luôn

- Ừm - Thiên bảo nói theo thì liền bị miu phản bác - Ai cho anh nói theo thể chuột cống

- gì chứ cô dám bảo tôi là chuột cống sao, bộ cô muốn chết hả?

- ai nói thế tôi còn yêu đời lắm. - miu nói, tay thì quơ lên quơ xuống diễn tả hành động như phỏng mà, chu mỏ trong thật đáng yêu khiến cho tên chuột kia bị lỗi mất một nhịp tim

- không cái với cô nữa chuột nhất.

- anh....

Miu chưa kịp nói hết câu thì bị ai đó chặn mất tính nói

- im lặng. - không ai khác chính là tiếng của bà cô, khiến cho cuộc chiến cuối cùng cũng phải tạm dừng, mỗi người một suy nghĩ, mỗi người một việc, chẳng ai quan tâm với nhau. Lâu lâu lại có ánh mắt quan tâm nhìn nó, lại có ánh mắt căm ghét nhìn nó, miệng không ngừng bầm tức tối nhưng mắt vẫn dán chặt lấy vị hoàng tử đẹp như vị thần Apollo toả sáng kia.

Tất cả diễn ra theo vòng tuần hoàn của thời gian, trời bắt đầu về chiều là lúc nó đi về, Lấy hết tất cả những thứ trong học bàn ra, bên trong là một bức thư, ngấn có dính chút ít mực đỏ như máu, đọc xong vài dòng, nó mỉm cười thích thú rồi ra về, trước khi đi còn không quên gởi lại câu nói nhờ gió mang đến cho chủ nhân của nó.

” Muốn đấu với tôi sao, cô còn non tay lắm, tôi sẽ cho cô nếm được mùi vị đắng cay chua xót, đau khổ là thế nào ”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Nụ Cười Xuất Hiện

Thời gian trôi qua nhanh hơn là nó nghĩ mới đó mà đã hơn hai tuần nó học trong học viện Vạn Thiên và mọi thứ vẫn vậy, bọn công tử, tiểu thư nhà giàu luôn dành cho nó và miu những cái nhìn khinh thường, xem bọn nó như là những thứ dơ bẩn lắm vậy nhưng như thế nó lại càng thích, vì được yên tĩnh không ai quấy rầy hay làm phiền. Xem ra ngồi gần hắn ta nó cũng rất có lợi ấy nhỉ, được tòi hoai mái vì không bị đám con gái quấy phá, nếu như hắn thuộc tuýp người lạnh lùng nên đám con gái mới không bu lại, nếu không thì.....

Nằm trên bàn ngủ một cách ngon lành nó chẳng quan tâm đến những thứ đang diễn ra xung quanh mình, những ánh mắt ghen ghét dành cho nó hay cái nhìn muồn nóng cả người lên của tên ngồi kế bên được mọi người gọi là lạnh lùng đây. một tiết ,hai tiết học trôi qua trong nhàm chán ,,, mọi người người thì ngủ giống nó ,người thì chơi game ,hiếm lắm mới có ai chỉ9ụ chăm chú học . Ngay cả miu cũng lơ là luôn chuyện học mà ngồi tán dóc với lại tên chuột cống kia mất rồi .

Tối

Gió thổi nhẹ nhàng ngoài ban công ,vài nhánh cây thường xuân lắc lư theo nhịp điệu của gió ,là cây xào xạc ,đung đưa theo gió ,tạo nên một bản nhạc đêm thật êm dịu .Tiếng violin lại vang lên nhưng lần này không kéo dài như mấy lần trước ,âm thanh không còn đau buồn mà có chút gì đó vui vui . Bản nhạc lắng lẽ vang lên hoà cùng gió ,kết hợp với nhau rất ăn ý như cả hai cùng hoà quyện vào nhau vậy .Bên ngoài kia vẫn là chiếc xe ấy ,chiếc xe vào mỗi buổi tối hay đêm khuya đều đậu trước ngôi biệt thự này .Mượn gió đưa những tiếng nhạc êm dịu mà buồn đến nỗi nê đến bên chiếc xe ,âm thanh vang lên khiến cho người nghe như lạc vào thế giới khác vậy – thế giới của những thiên thần nhưng lại có đôi mắt âu sầu . Kết thúc bản nhạc là một điệp khúc ngân dài như đưa con người ta từ một thế giới khác trở về thực tại .

Đặt cây đàn lên bàn nó đi vào nhà tắm ,nơi ánh sáng vẫn còn thấp thỏm đâu đó hắt ra từ cửa phòng ,chút ánh sáng nhỏ nhoi ấy hắt ra như sáng bừng mọi vật và hơn hết là làm cho tấm lòng của người con trai mà hằng đêm vẫn ngồi trên xe hướng ánh mắt ám áp đến đó .

Khoác lên người bộ váy trắng nhưng không quá mỏng manh , ngồi trên bậc cửa sổ ,đưa ánh mắt nhìn ra ngoài phía xa kia ,nơi lúc nào cũng đầy những ánh đèn sáng trưng với nhiều màu sắc từ các nhà chọc trời nằm giữa trung tâm thành phố nhộn nhịp và đông đúc kia chiếu vào . Gió mỗi lúc một mạnh hơn ,tạt vào người nó là cảm giác lạnh lẽo nhưng chẳng ăn thua gì với một con người như ,được sinh ra trong tán băng ngàn năm vậy .Thời gian đã rèn luyện cho nó tính kiên trì ,cuộc sống đã mài dũa nó thành một con người lạnh lùng vô cảm .

Cầm chiếc điện thoại trên tay ,nó tìm trên danh bạ điện thoại ,dòng chữ mèo con to đùng hiện ra sao một loạt các tên khác .Nhấp vào mục soạn thảo văn bản.

” mai không đến lớp học một mình ”

vài giây sau lại một tin nhắn nữa nhưng không phải là của nó mà là của miu ,nhỏ vừa trả lời tin nhắn của cô

” tớ biết rồi ,mà cậu bệnh hả ”

” không có ,chỉ bận việc thôi ”

” ừm”

Sau khi thu dọn vài bộ quần áo cho vào túi xách ,nó gọi điện cho quản gia Kim chuẩn bị sẵn máy bay ,một chuyến đi dài của nó sẽ được xuất phát trong chốc lát thôi .

Anh Quốc

Máy bay vừa hạ cánh xe đã chờ sẵn từ khi nào ,bước từ trong ra ,không biết có bao nhiêu người phải ngoái đầu lại nhìn người con gái mặt váy trắng kia ,phải nói người con gái ấy thật đẹp .cô đẹp theo một cách riêng mà không có ai có thể sánh bằng về đẹp ấy ,về đẹp lạnh lùng ,cao quý .Mỗi bước chân của cô bước đi đều toả ra khí chất cao quý ,trang nhã của tầng lớp quý tộc cao sang.

Xe dừng lại trước một ngôi biệt thự cao sang được xây dựng theo phong cách châu Âu, thuộc tầng lớp quý tộc ,bộc lộ phẩm của bậc đế vương .

Bước vào nhà thì tất cả người hầu đều cúi chào nó một cách cung kính . Trên ghế sofa đằng kia một người con trai đang ngồi đó ,ánh mắt xa xăm nhìn nó đầy yêu thương nhưng lại có chút gì đó bất lực thể hiện trong ánh mắt đó.

Hai người nhìn nhau không ai nói câu nào ,cả không gian như chìm vào tĩnh lặng .Một buổi sáng trôi qua như vậy thì thật nhàm chán .cuối cùng anh cũng chịu lên tiếng nhưng chỉ là tiếng ho nhẹ rồi mọi thứ cũng rơi vào trạng thái ban đầu . Mỗi người một suy nghĩ lâu lâu lại có tiếng cốc va vào mặt bàn tạo nên một âm thanh nghe chói tay . Và kết thúc màn chào hỏi kiểu im lặng này là một tiếng thở dài của nó khiến anh khó chịu lên tiếng .

- em về đây vì công việc ?- câu hỏi của anh như dò xét nó ,chẳng vội đáp lời anh ,nhấp một ngụm trà nó trả lời – không ?

- Vậy em về đây làm gì ,em có còn xem anh là- chẳng để anh nói hết câu nó đứng dậy lên tầng trên bỏ lại anh với cái đầu đang nghi ngút đầy khói đen .

Anh biết nó về đây để làm gì nhưng anh vẫn muốn hỏi ,vẫn muốn nghe tiếng của nó ,nhiều lần anh nhớ nó -đưa em gái độc nhất của mình đến phát điên lên được nhưng vì lời hứa với ông mà anh phải ngậm ngùi ở đây ,ở trong ngôi biệt thự không khác gì nhà tù cao tầng sang trọng . Lời hứa ấy duy chỉ có mình ông và anh biết không hề có người thứ hai .

Sáng

Những ánh nắng chói chang của buổi sáng rọi vào gương ,mặt xinh nhưng buồn kìa ,nó biết anh đang nhìn nó ,nó biết anh muốn nó cười nhưng nụ cười vô tư mà nó muốn có được sao lại khó đến thế ,khó hơn cả việc lãnh đạo một công ty hay hành hạ người khác mà nó từng làm .Khi không vui thì vút đồ lung tung rồi lại có người nhặt cho nó ,cứ thế tất cả trôi qua như vậy mà nó lớn lên không có tình yêu thương .Mà nếu có thì cũng chỉ là im lặng như cách anh nó làm thôi .Một năm ,hai năm chưa chắc gì đã được gặp anh thì lấy đâu ra tình cảm chứ. Mông lung trong mơ suy nghĩ như tơ vò nó không biết anh

đã đứng đó từ khi nào ,có thể là rất lâu hoặc là mới vào .Anh khoác lên người một chiếc áo somi dài tay được săn lên rất gọn gàng cùng chiếc quần au làm lộ ra đôi chân dài của mình. Trên tay anh là một hộp quà màu hồng với chiếc nơ to băng buộc trên đầu . Đưa cho nó rồi anh đi ra không nói với nó lời nào ,chỉ thể hiện qua ánh mắt ,cái nhìn yêu thương mà thôi .

Mở hộp quà ra bên trong là một chiếc váy được thiết kế rất tinh tế với những chất liệu vải bình thường nhưng vẫn tôn lên vẻ đẹp quý phái của chiếc váy .Phần cổ và chân váy được viền ren mà hồng phấn ,màu của váy là màu trắng tinh khôi , giữa chiếc váy là một chiếc nơ hình cánh bướm được đính những hạt cườm lấp lánh ,nếu như nhìn kĩ thì những hạt cườm ấy kết lại thành một cái tên thì phải ..Bên trong hộp quà còn có một đôi giày bệt màu tím nhạt ,một cây cài tóc , và đặc biệt hơn là một lá thư ,lá thư được viết bằng cả tấm chân tình ,những lời mà anh muốn nói với cô và cả những câu dặn dò ,ngày tháng viết bức thư ấy nữa .Có lẽ anh nghĩ rằng nó sẽ không về nên anh đã viết thư ,đã chuẩn bị quà gửi cho nó từ rất lâu nhưng rồi lại không gửi ,có thể anh tin rằng nó sẽ về ,nó sẽ quay về để đưa anh đi ,để xóa bỏ lời hứa năm đó với anh .Anh cứ tưởng rằng nó không biết gì nhưng đêm đó cái đêm trời mưa tầm tã đó nó đã nghe ,chứng kiến một sự việc mà cứ tưởng sẽ chìm vào trong dĩ vãng rồi chứ .

Khoác lên người bộ áo anh đưa ,tháo lớp mặt nạ đã theo nó bao năm qua ,lần đầu tiên nó cho người khác nhìn thấy gương mặt thật của mình ngoại trừ anh hai ra thì không còn ai thấy được nữa ,mấy tóc dài màu tím nhạt đặc biệt luôn xoã dài nay lại được buộc cố định hờ hững bằng sợi dây ruy băng trắng càng làm cho nó vốn đã đẹp nay càng đẹp hơn . Bước xuống nhà cùng anh ,nếu không phải là anh em của nhau thì người ta nhìn vào có thể nói rằng nó và anh là một cặp ấy chứ .Anh mang vẻ đẹp của những vị thần cai quản thế giới ,còn nó mang trên mình vẻ đẹp của bậc đế vương ,khí phách khác người ,vẻ mặt cao ngạo ,luôn thờ ơ với mọi thứ hôm nay lại được thay vào đó là một gương mặt xinh đẹp như nàng bạch tuyết thời hiện đại .

nó không biết anh đưa nó đi đâu chỉ biết rằng chiếc xe dừng trước một cánh đồng đầy hoa oải hương , loài hoa mang trên mình sắc tím dịu dàng thủy chung .Nở một nụ cười nhẹ nhìn anh , nó men theo lối đi ra giữa cánh đồng ,Buổi sáng tiết trời se lạnh nhưng điều đó lại làm cho nó cảm thấy vui hơn .Kéo tay anh chạy đi hết nơi này đến nơi khác ,nếu có ai nhìn vào thì họ chỉ nghĩ rằng đây là cô công chúa dễ thương ,một Lâm Nguyệt Anh hồn nhiên trắng đầy tinh nghịch chứ không phải là một Lâm Nguyệt Anh sắc đá ,muru mô với vỏ bọc lạnh lùng.

Sau khi kéo anh chạy mệt rồi nó mới chịu đứng yên một chỗ cho anh nếu không chắc anh sẽ cho nó một trận ra trò quá đi .Nói thì nói thế thôi chứ anh sao nỡ la cô em gái của mình ,anh thương nó còn không hết nửa chứ ở đó mà la .Nhớ ngày anh bị đưa sang Anh quốc , phải rời xa nó đến đây sinh sống .Lúc đầu anh nản nhất không chịu đi vì ngoài anh ra nó chẳng còn ai ,sống ở đó một mình nó có thể tự làm mọi thứ được không Anh đã từng suy nghĩ rất nhiều về điều đó nhưng rồi quyết định của anh vẫn là phải đi ,đi để cho nó có tình yêu thương nhưng hình như anh đã sai ,sai thật rồi .

Trời bắt đầu hừng nắng lên cao , những chú chim vẫn tung tăng hót ,nhảy múa theo nhịp của gió .Gió nhẹ nhàng đưa làn tóc của nó bay bay trong nắng sớm ,nằm bệt xuống mặt cỏ xanh um ,nó nhìn anh nhìn rất lâu mới lên tiếng

- Anh không thất mắt sao ? – nó nhìn anh rồi lại nhìn lên bầu trời trong xanh không chút mây đen .

- có – anh trả lời tiêng một với nó khiến cho nó hơi chau mày lại rồi lại nhìn anh dò xét ,giọng nói có phần ảm áp hơn rất nhiều

- Vậy sao anh không hỏi ?

- tự em sẽ nói thôi .

phải nói là rất hiểu nó ,chuyện gì nó nói cũng phải có lí do cũng như lần này nó về Anh không chỉ có chuyện đem lại sự tự do cho anh mà nó còn muốn mở rộng một số ngành khác nữa .

- ừm – nó cũng trả lời anh theo kiểu như thế nhưng trong lời nói lại có chút gì đó treu chọc – em về giải cứu anh đây !

- em bệnh hả ,anh có bị gì đâu mà giải cứu – anh nói rồi cốc lên trán nó một cái thật đau

- đau ,sao anh đánh em ,em về mét ông đánh đòn anh cho xem .- nó đứng dậy phui phui chiếc váy trắng bây giờ có chút do ròi đây . miệng không làm nhảm gì đó rồi hét toát lên – Aaaaaaaaaa con rắn kia

Âm thanh trong trẻo của nó vừa tắt thì đã có người bật dậy khỏi chỗ mình đang yên vị mà la toát lên còn hơn lúc nó la nữa chứ ,anh vừa chạy vừa hét âm lên khiến cho nó không khỏi bật thành tiếng cười khanh khách ,ôm nguyên cái mặt đỏ lừ vì bị chơi một vỏ quá là què ,anh đi đến chỗ nó chưa kịp nói gì hết thì ” Ầm ” “ Ầch ” ... vang lên khiến cho nó lại có một phen cười no bụng luôn , thật ra là lúc anh đang đi đến đã vô tình vướn phải sợi dây mà nó cài để mai phục anh nên những anh thanh chói tay ấy là anh gây ra chứ không khác .Một lúc sau khi đã định hướng được chuyện gì xảy ra là lúc anh và nó được một phen chạy ma ra tông khắp cả cánh đồng .Lúc đầu là anh dí nó sau đó là nó dí anh

Vui chơi thoả thích là lúc phải trở về với nơi đó ,nơi không có tiếng cười ,chỉ có tiếng hơi thở xen lẫn vào từng tế bào ,chỉ có công việc ,những câu nói nịnh bợ

Nó cùng anh về nhà ,mệt mỏi cộng với thức khuya nhanh chóng lôi nó vào giấc ngủ ,một giấc ngủ dài không có tiếng khóc ,tiếng đàn thê lương vang lên ,tiếng nói than như ai oán ,tiếng nước chảy róc rách nghe đến rợn người mà giờ đây chỉ có tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên êm dịu và ngọt ngào .

Ở trường học

Trên nền trong xanh , chiếc trục thẳng với hình con chim ưng bên phía cửa làm nổi bật lên toàn bộ chiếc trục thẳng .Bên trên là một cô gái với mái tóc màu nâu ,đôi mắt đen láy ,làn da trắng hồng như men sứ ,gương mặt cô thanh tú với những nét ngài sắc xảo được tạo hoá ban tặng .Cô không ai khác chính là Mai Nhã Anh người được mệnh danh là công chúa của học viện Vạn Thiên này đây ,người bao lâu nay không hề xuất hiện ở học viện do cô phải

đi du học ở Pháp .Tuy đã một năm nhưng vị thế của cô trong lòng mọi người ở đây thì không hề suy giảm đi một tẹo nào , Nhưng với hần cô chẳng có chút gì trong tim lạnh băng ấy cả dù ở một vị trí nhỏ nhoi thôi .

Chiếc trực thăng đậu giữa sân trường ,cô bước xuống với muôn vàng tiếng .Nghe tiếng la hét khiến cho miu phải quay đầu lại nhìn . Bất ngờ ,Ngạc nhiên ,thăng thốt là những từ ngữ mà cô thể nói ra để diễn tả được cảm xúc của miu ngay bây giờ .Lần đầu tiên nhỏ thấy một người đẹp như thế ,đẹp hơn cả nó nữa (tại chưa thấy mặt thật của nó nên mới so sánh như thế thôi nếu thấy thì không biết sau nữa).Làn da trắng như tuyết ,đôi môi đỏ căng mọng nhìn vào là muốn cắn một cái rồi ,đôi mắt hai mí màu đen láy như một cái giếng sâu không đáy khiến cho người ta phải nhìn mãi không theo ,mái tóc dài đen óng ả phai3 nói là một người rất đẹp .

Đang trong dòng suy nghĩ Miu bị ai đó va chạm vào khiến cho mất cân bằng mà ngã xuống đất ,nhắm mắt lại chờ đợi cái mộng im ả của mình tiếp đất nhưng 1s ,2s .. trôi qua mà chẳng thấy đau đớn gì ,nhỏ mở mắt ra đập ngay vào mắt nhỏ là tên chuột cống đang bế mình , ngượng ngùng ,đỏ mặt nhỏ quay phắt lại lườm tên đó một cái muốn cháy áo luôn rồi bỏ đi .

Trong lớp học ,nó hôm này không đến lớp làm Miu cảm thấy buồn dễ sợ luôn ,nhưng chưa kịp để nhỏ nghĩ hết thì từ ngoài cửa một thiên thần bước vào ,khiến cho ai cũng phải chú ý ,nhất là hần .Cô gái ấy từ từ lên tiếng ,giọng nói ấm áp trầm ấm vang lên như đưa con người ta vào một thế giới khác ,thế đầy nắng vàng .

- Chào ,mọi người một năm không gặp chắc mọi người vẫn khoẻ chứ

- Khoẻ – cả lớp cùng đồng thanh duy chỉ có Miu ,hần và tên kia là im lặng mà thôi .

- Mình có thể học chung mọi người được không ?- cau6 hỏi chỉ có lệ thôi chứ thật ra cô biết thế nào họ cũng đồng ý thôi

- Được

Lại một lần nữa tại hần im lặng không đáp lời .Cô tiếng về chỗ hần đang ngồi ,giọng nhỏ nhẹ nhưng đầy vẻ cao ngạo

-Em ngồi đây nhé !

-Ở chỗ đó có người ...- chưa nói gì hết thì miu đã bị tên kia lôi xềnh xệch ra ngoài của mất tiêu .

- Sao em về đây – hần hỏi đủ để hai người nghe thấy

- Về để giữ anh đây ,em nghe Gia Linh nói chỗ này có người mới ngồi nên em về xem ai mà dù sao cũng đã hết chương trình học ở đó rồi còn gì ?

- Vậy em cứ ở đây đi nha , hôm nay anh bận rồi .

Nói xong hần đứng dậy bước đi ,để lại cô tức tối trong lòng ,cô yêu anh bấy nhiêu thì anh lại lạnh lùng với cô bấy nhiêu ,chẳng lẽ vẻ đẹp của cô như thế này không thể làm anh siêu lòng hoặc nếu như anh có người khác thì sao mà nếu có chuyện này thì cô nhất định ,nhất định sẽ tìm ra người đó ,còn để làm gì thì hình như cô vẫn chưa nghĩ ra thì phải .Nhưng nếu có ngày đó thật thì cô sẽ giết chết kẻ đó thật sự đấy.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Buổi chiều trên khung cảnh đầy lãng mạn của London, một thành phố ,một đất nước sầm uất với những trung tâm công nghiệp lớn mọc khắp nơi . Bầu trời lúc chiều là một màu máu . Nắng nhạt chiều rọi qua khung cửa sổ trên tầng thượng của ngôi biệt thự nằm phía Tây ngoại ô .Nơi có nắng công chúa đang say giấc nồng ,một giấc ngủ dài hiếm hoi mà cô có được .Khẽ nhủ mài tránh ánh nắng gay gắt không muốn tắt của buổi chiều .Nó thức dậy đảo mắt quanh phòng là phòng của anh hai vậy anh đang ở đâu .Ngồi trên giường , gương mặt vẫn còn say ngủ lúc này càng làm cho nó đáng yêu hơn .Với tay lấy điện thoại nhìn lên màn hình .Đồng hồ đã điểm 5 giờ chiều ,đứng dậy đi bước vào nhà tắm vệ sinh cá nhân .Tất cả trong căn phòng chẳng có gì thay đổi cả ,mọi góc ngách vẫn thế chỉ có con người ta là thay đổi ,thay đổi một cách chóng mặt .Từ ngoài có tiếng mở cửa nhẹ nhàng như sợ làm ai đó thức giấc .Anh đi vào trên tay là khay thức ăn cho nó .Miệng hỏi bằng quơ như sợ làm nó khó chịu vậy

- em thức rồi à ,ăn đi từ sáng đến giờ có ăn gì đâu ? – anh nói tay cầm cái remod bật đại kênh gì đó trong lúc chờ đợi

- Anh không gọi em dậy. – từ trong nó bước ra ,gương mặt còn dính lấy vài giọt nước ,nó nhẹ nhàng ngồi xuống trước mặt anh nói đặt khay thức ăn ,thăng tay lấy một mẫu bánh trên đĩa cho vào miệng rồi lại nhăn mặt lên tiếng – không ngon .

- thay đổi rồi – anh trả lời nó rồi nhăn nít gọi cho người hầu đem loại bánh khác cho nó

- thay đổi gì ? không hiểu – nó buồn một câu làm anh bật cười thành tiếng với nó

- Anh nói

Chưa để anh nói thì ngoài đã có tiếng gõ cửa “cốc “cốc ”

- vào đi .- Âm vọng lạnh lùng của anh vang lên khiến cho cô hầu gái không khỏi run cầm cập vì sợ

- Thưa đây là bánh thiếu gia dặn ạ ! – cô hầu gái nói rồi lập tức xin lui xuống dưới nhà ,cô sợ nếu đứng đây một giây nữa thôi chắc cô ta sẽ đông cứng thành nước đá mất .

- anh định nói gì à ?- nó nói rồi đặt chiếc bánh đang ăn dở lên bàn ,tay cầm ly sữa tu một hơi hết sạch ,tiện thể lấy luôn chiếc áo khoác mặc vào . Tuy trời về chiều nhưng thời tiết ở đây rất thất thường lúc nóng lúc lạnh khi thì mưa âm ẩm khi thì nắng ấm nên đâu ai biết được cũng như tính cách tâm trạng con người vậy ai biết được nó thay đổi lúc nào .

- em không ăn nữa mà em định đâu vậy ?- anh cũng đứng dậy đi theo nó ra khỏi phòng

- ra biển .

Nó cùng anh đi bộ ra bờ biển gần đó ,nơi mà mỗi lần về đây nó đều dành thời gian để ngắm biển , ngắm những con sóng đang tung tăng trên mặt nước kia,nó không biết mặt nước kia có gì đẹp mà lại cuốn hút nó đến vậy .Chỉ biết rằng khi đứng trước biển nó như thành một con người khác ,ở biển cho nó dự bình yên hay khi ở bên anh hai ,ở biển cho nó tiếng cười ,giọt nước mắt cũng như biển luôn thấu hiểu tất cả những gì nó làm những thứ nó phải trải qua .Biển luôn yên lặng chỉ riêng những con sóng vẫn vỗ vào bờ . Bàn chân trần của nó đi trên làn cát ướt ,mặc cho sóng vẫn vỗ vào bờ ,vỗ vào đôi bàn chân trắng ,nước bắt tung lên đáng người mảnh khảnh ấy .Anh đi từ sau nó,anh muốn ngắm nhìn đứa em gái này ,đứa em gái mà anh yêu thương .Đột nhiên nó quay lại nhìn anh

- Em sắp về rồi ,anh có về cùng em không ? – câu nói của nó nhẹ nhàng vang lên trong làn gió

- khi nào em đi .

- tối nay ,anh có đi không ?

- Không ,anh cần phải ở lại .

- Nhưng ...

Nó định nói gì đó rồi lại thôi ,không gian chìm vào khoảng lặng trước mặt ,chỉ nghe thấy tiếng sóng ,tiếng của gió cùng biển hòa thành một bản nhạc ,bản nhạc buồn nhưng lại làm cho tâm trạng nó vui hơn .

Nhanh chóng lấy lại tâm trạng ,nó lên tiếng phá tan bầu không khí trước mặt

- về thôi

Anh không nói gì chỉ gật đầu nhẹ rồi đi cùng nó.Hai người đi thật chậm về nhà.một mang đôi dép lê ,một chân trần nhìn chẳng giống ai ,bình thường nhìn họ sang trọng bao nhiêu xinh đẹp bao nhiêu ,lạnh lùng bao nhiêu thì giờ đây họ lại giản dị bấy nhiêu ,ấm áp bấy nhiêu .Họ giống như những thiên sứ mang đôi cánh trắng của tạo hóa đặc biệt là nó .Một thiên thần với đôi cánh trắng muốt trong sáng và tinh khôi .

Một ngày mới lại bắt đầu ,máy bay của nó vừa đáp xuống cách đây hai mươi phút ,trên tay cầm chiếc điện thoại ,một vài hộp quà nhỏ mà nó nhờ bà quá gia mua giúp lúc ở Anh ,phía sau là một thanh niên cao ráo cầm túi xách cho cô cùng tập hồ sơ .Tay phải thì cầm chìa khóa xe .Tra chìa khóa vào ổ ,anh lên tiếng hỏi nó

- Thưa công chúa chúng ta về nhà chứ ạ .

-Không ! đến trường đi . – đưa ánh mắt nhìn ra ngoài đường , gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi của nó sau một chuyến bay dài .

Trước cổng trường bây giờ đã thưa bớt học sinh ,chiếc xe của nó chạy vào trong trường ,bước xuống xe nó đi lên lớp ra hiệu cho tên lúc nãy để xe lại ,nó không biết vì sao nhưng hình như linh cảm không lành .Bước chân nhanh trên nền gạch dẫn lối vào lớp học ,hiện giờ vẫn chưa vào tiết nên nó tự do đi vào . Ngồi xuống chỗ của mình nhanh chóng chộp mắt một tí nhưng tiếng ồn ào lại vang lên ,đám học sinh kéo nhau vào lớp ,hắn cũng vừa bước vào theo sau là một cô gái gương mặt baby không kém gì nó đang tiến về chỗ hắn .Nó vẫn ngồi đó gương mặt mệt mỏi nhìn người con gái đó.Trong phút chốc nó thoáng giật mình rồi quay ra nhìn Miu .Đưa cho nó một hộp quà nhỏ bên trên là một cái nơ màu cam màu đỏ thích

- Tặng cậu .

Nó đưa hộp quà cho miu rồi lại nhìn cô gái trước mặt cô ta đứng đó ánh mắt nhìn nó như muốn nói chỗ của tôi ai cho cô ngồi .Nó chẳng thèm để ý lại úp mặt xuống bàn ngủ bù cho một đêm không được ngủ .Đúng lúc cô giáo bước vào .Cô như tìm thấy vị cứu tinh của mình đưa ánh mắt cầu cứu nhìn bà cô .Bà bước xuống nhìn nó lên tiếng

- em kia ai cho ngủ trong giờ tôi - giọng bà ta không thể nhỏ hơn được nữa khiến nó vừa đi vào giấc ngủ thì phải thức giấc .Đối với nó giấc ngủ ngon rất hiếm hoi vì nó không bao giờ dám ngủ sâu .Nó sợ ngủ sâu lại phải mơ thấy giấc mơ mà mỗi đêm phải mơ thấy vậy mà ta chi vì một con nhỏ học trò đó mà phá giấc ngủ của nó .Hắn vẫn ngồi chăm chú nhìn từng cử chỉ của nó .

- Tôi Không điếc . – lời nói nhỏ nhẹ vang lên nhưng lại sắc lạnh vô cùng như khiến cho người nghe phải lạnh cả sống lưng

- em nói chuyện với giáo viên vậy hả? ra ngoài đứng cho tôi

- không cần đâu! .- một lần nữa tiếng nói nhẹ nhàng vang lên nhưng đủ để làm cho người nghe chết sững vì độ sắc nhọn của nó.

Nó vừa đi có một người cười chiến thắng ,một người thì tiếc nuối ,một người thì buồn.

Một ngày mới lại bắt đầu ,nó thức dậy từ rất sớm lái xe đi ra mộ mẹ .Hôm nay là chủ nhật nên nó không phải đến trường ,tranh thủ thời gian một lúc thăm mẹ rồi phải lên công ty ,nó sắp có trò hay dành cho công ty của nhà họ Ngọc rồi đây . Thoáng suy nghĩ mà nó không biết chiếc xe đã dừng trước mộ từ khi nào .Buổi sớm những ánh nắng vừa mới bắt đầu chui tọt ra hàng phong đỏ soi rọi lên mộ . Những chú chim gần đó thì cùng nhau hòa mình vào những khúc hát .Làn gió sớm thổi ngang qua làm bay vài sợi tóc màu tím tuyệt đẹp .Đôi mắt xám tro long lanh trong buổi sáng tinh mơ .Nó đi lang thang vào khu mộ nơi riêng biệt tách biệt nhiều khu khác nhau ,nổi bật nhất là ngôi mộ màu xanh da trời được thiết kế rất tỉ mỉ . Xung quanh là hàng phong đỏ nổi bật .Nó quỳ xuống trước mộ mẹ miệng lầm nhảm gì đó như đủ để cho người nằm đây và nó nghe thấy .

.
.
.

Nó rời khỏi mộ mẹ về nhà ,vừa chạy xe vừa suy nghĩ vài chuyện thì đột nhiên phanh gấp lực phanh mạnh khiến trán nó đập vào vô lăng trúng phải mảnh vỡ thủy tinh , máu túa ra ngày một nhiều ,chàng trai lúc này đang nghe điện thoại băng qua đường bị nó đâm trúng hiện giờ đang lò cò một chân đi lại xe nó . Hắn ta nhận ra người lái xe là nó nhưng vẫn trong trạng thái mất máu nhiều nếu không băng bó nhanh thì có lẽ chìm vào hôn mê sâu mất thôi .Dùng một lực mạnh hắn ta đập vỡ cửa kính .Đưa tay mở chốt trong đưa nó ra ngoài ,nhìn gương mặt nó trắng bệch khiến lòng chột xốt xa vô cùng ,tại ;hắn lơ mơ không nhìn đường mà băng qua nên nó mới thế này . Gọi xe đến đưa nó về nhà , vết thương trên trán tuy không sâu nhưng lại làm nó mất máu khá nhiều .Bé nó trên tay trong tình trạng cò một chân khiến cho ai trong nhà cũng phải ngạc nhiên .Họ lo lắng lính huỳnh chạy khắp căn nhà do đây là nhà riêng của hắn nên không có ba mẹ ,bé nó lên tầng , đặt nó xuống chiếc giường trải ra trắng .Nhìn nó với gương mặt trắng bệch khiến cho hắn càng giận mình hơn

- gọi bác sĩ nhanh lên .- tuy giận mình nhưng hắn vẫn không quên là tình trạng của nó đang nguy hiểm

.
..
.

Một lúc sau khi bác sĩ khám và băng bó cho nó xong thì đi ra ngoài , hắn đứng đó nhìn nó một lúc rồi đi ra ngoài .

- cô ấy sao rồi – hắn hỏi gương mặt lạnh lùng

- một lúc nửa cô ấy sẽ tỉnh lại thôi ,thiếu gia nhớ không cho cô ấy đi lại nhiều sẽ gây choáng vì mất máu nhiều nên cần phải nghỉ dưỡng thêm để có sức đây ạ.

..
.
.
.

Tại nhà nó mọi người ai cũng lo lắng đứng ngồi không yên khi công chúa vẫn chưa về ,chẳng phải cô ấy nói là chiều nay sẽ đến công ty sao ,còn dặn quản gia phải gọi điện nhắc cô ấy khi cô ấy quên .Vậy mà không biết bà quản gia đã gọi bao nhiêu cuộc gửi bao nhiêu cái tin nhắn mà chỉ đáp hồi lại một câu là không lein6 lạc được .Điều người đến mộ của phu nhân thì chẳng thấy ai chỉ thấy vài nén nhang còn đốt dở .

.
.
.

TRời vào trưa nắng gắt hơn lúc sáng nhưng trong ngôi biệt thự to đùng kia thì không khí lại lạnh đến gai người ,một tốp người làm thì tò mò không biết thiếu gia họ sao lại đi cà nhắt trên tay còn bế một cô gái lạ mặt nữa chứ ,không phải lúc sáng thiếu gia nói đi dạo rồi còn không cho ai theo .Một nhóm người thì lại lo lắng không biết thiếu gia họ có sao không

Nó mở mắt thức dậy trong trạng thái đầu đau âm ỉ do cú va chạm mạnh lúc sáng , trên trần tự nhiên bây giờ lại có một cái gạt thật to màu trắng nổi bật là màu nó thích yên vị từ khi nào .Nó vẫn còn đang trong mớ suy nghĩ hồ nghi về nơi nó đang nằm ,trong căn phòng không có gì đặc biệt cả chỉ có vài tấm ảnh ,một cái tủ một tivi lớn màn hình siêu phẳng ,một kệ sách to bằng cái nhà của một người dân cấp bốn nhưng lại được thu hẹp lại với diện tích nhỏ nơi có thể chứa rất nhiều sách , một cái bàn đặt laptop .. ,một nhà tắm ...và đặc biệt là cái tủ đựng những chú gấu bông đầy màu sắc rất đáng yêu .Lướt mắt qua căn phòng một chút rồi nó đứng dậy .Nhìn xung quanh một cửa lớn dẫn lối ra ngoài ban công ,Bước ra ngoài nhìn ,nó không khỏi ngạc nhiên vì nơi đây giống như một khu rừng được thu nhỏ với những loại cây hoa khác nhau .Để ý một lúc nó lại quay ra xem chiều cao từ nơi mình đang đứng cách mặt đất bao nhiêu mét . Chuẩn tư thế đáp đất ,nó đi bộ ra xe của mình ,bật điện thoại lên thì không biết là bao nhiêu cuộc gọi nhỡ của bà quản gia ,mấy chục cái tin nhắn chỉ có một dòng ” công chúa đang ở đâu vậy ” thế là hết .Nó chẳng buồn gọi điện về nhà ,chỉ chờ nào có người gọi thì mới bắt máy thôi .

Lái xe đến công ty với bộ dạng không mấy là tốt đẹp ,đầu thì băng trắng , chiếc váy màu đen thì nhăn nhoe khiến hco nó hơi nhăn mặt nhưng cũng bước.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

(những câu tiếng anh sẽ để trong ngoặc đơn nha ,dịch ra tiếng việt ý tại bun không rành về tiếng anh lắm nha ,mong mọi người thông cảm .Với lại bun định nghĩ không viết truyện một thời gian . Vì truyện ế quá với lại bun sắp thi rồi nên không có nhiều thời gian.)

Hắn vừa về đến nhà đã lập tức chạy lên phòng mà không để ý rằng bác sĩ dặn là phải đi từ từ chậm chạp để cho cái chân của hắn đỡ đau vì hắn đang bị trật chân nên hành động có chút bất tiện .Cứ cả thọt thọt cái chân đi lên lầu .Nhẹ nhàng gõ cửa phòng nơi nó đang nằm nghỉ .Hắn cứ tưởng rằng nó vẫn chưa tỉnh dậy nên nhẹ nhàng mở bước vào .Đập vào mắt hắn hiện giờ không còn là nàng công chúa với chiếc đầm đen Lolita nữa mà là một căn phòng trống lơ trống lóc không có một bóng người .Cứ ngỡ là nó vừa tỉnh lại nên đi vệ sinh hay gì đó nên hắn gọi .

- Nguyệt Anh cô tỉnh rồi à .

-.....

- Nguyệt anh cô có nghe tôi nói không ?

-.....

- Nguyệt Anh cô có trong đó không ?- hắn vừa gọi vừa gõ cửa nhà vệ sinh

NHưng tất cả đáp lại hắn là sự im lặng ,im lặng đến gai người ,tưởng nó xảy ra chuyện gì nên hắn lập tức mở cửa nhà sinh đi vào nhưng bên trong cũng chẳng có ai chỉ có cánh cửa ngoài ban công mở toát ra mà thôi . Đi xuống với gương mặt đờ đàng sát khí hắn quát khiến ai cũng khiếp sợ

- Cô ấy trong phòng đâu ? – hắn cố gắng giữ chút bình tĩnh trước khi biến căn biệt thự này thành đồng phế liệu

- Dạ ,chẳng phải cô ấy ở trên phòng sao ạ – Mai _ cô quản gia trẻ nhất trong ngôi nhà lên tiếng phá tan đi không khí sọc mù chết chóc lúc này

- Câu đó tôi các cô mới đúng ,chẳng phải tôi bảo các cô trong chừng cô ấy sao ?

- Thưa ,chúng tôi không – Mai chưa kịp nói hết câu thì hắn lên tiếng cắt ngang câu cô định nói – Tập hợp người tìm cô ấy cho tôi nếu không tìm được thì đừng có quay về đây .

Câu nói như đinh đóng cột của hắn khiến cho mọi người nghe mà sồn cả gai óc lên ,không tìm được thì đừng về ôi trời ạ ,trên thành phố rộng lớn này đây biết bao nhiêu người tên giống cô gái đó chứ ,rồi có khi lại thấy người giống người , hoặc khác hơn là cô ta đã đi đâu đó mà không ai biết thì làm sao mà tìm . Đúng là thiếu gia có tiền rồi muốn làm gì thì làm muốn sai bảo việc gì cũng được .Trong khi mọi người đang tất bật chạy xuôi chạy ngược tìm kiếm người tên Lâm Nguyệt Anh thì hiện giờ nó lại đang ngồi trong phòng máy lạnh mát rượi còn những người kia thì đội nắng chạy tìm người .Nó thì đang ngồi nhâm nhi tra nói chuyện với đối tác làm ăn thì ngoài kia họ phải uống nước lợc mà chạy,ăn còn không dám ăn uống còn không dám uống phải lo làm sao mà tìm được người con gái tên Nguyệt Anh theo yêu cầu của thiếu gia cao cao tại thượng kia .

Nó ngồi trong văn phòng cùng với một vài người Nhật ,họ vừa từ sân bay đến thẳng luôn đây để gặp mặt vị chủ tịch trẻ tuổi nhưng lại rất dà dặt trong việc làm ăn mua bán ,thương lượn .Mười hai tuổi có thể mở công ty riêng ,làm ăn rất phát triển luôn đứng trong top 5 doanh nghiệp phát triển nhất thế

giới thì hẳn phải là một người rất tài giỏi . Nói chuyện một hồi cuối cùng thì cả hai cũng đặt bút kí hợp đồng với nhau . Hợp đồng lần này đem về cho công ty nó một số tiền không nhỏ chút nào có thể dưới một trăm tỉ ấy chứ ,và lại hợp đồng lần này còn giúp nó thực hiện được kế hoạch trả thù một cách nhanh chóng .. Đang suy nghĩ miên mang thì ông giám đốc lên tiếng khiến nó thoát ra khỏi dòng suy nghĩ

- (Chúc mừng chuyện hợp tác của hai công ty)
- (Ô ! ông không cần khách sáo quá đâu)
- (Hiếm khi mới nghe được chủ tịch Lâm nói chuyện thế này chứ)
- (Bình thường tôi đáng sợ lắm sao)
- (không phải thế đâu ,thôi chúc chuyện hợp tác của công ty thành công tốt đẹp nha)
- (Vâng , rất vui được hợp tác với công ty)
- (vâng ,cảm ơn à mà tới lúc chúng tôi phải về , xin phép)
- (vâng ,để tôi gọi người đưa mọi người ra)

.

.

.

.

Ngồi trên ghế nó đưa mắt nhìn xung quanh ,mọi thứ vẫn thế ,vẫn luôn vận hành theo dòng thời gian ,nó không biết rồi mình có thể chống chọi được đến bao giờ đây .Đưa tay lên trán nơi miếng gạc được mái tóc nó che lại rất tỉ mỉ nhìn vào rất khó thấy nếu để ý kĩ . Từ ngoài tiếng gõ cửa vọng vào , kéo mái tóc xuống nó quay mặt ra rồi lên tiếng

- Vào đi .
- chủ tịch ,người còn gì cản ngại không ? – Minh _ cậu là thư kí kim luôn giám đốc điều hành công ty giúp nó làm việc trong mấy năm qua ,trước khi vào làm trong công ty cậu từng là một tên lang thang ngoài đường phố ,một lần anh đi làm công cho người ta về thì không may bị tai nạn . Chiếc đồ vừa gây tai nạn xong thì bỏ chạy mất tiêu ,anh nằm đó với những hơi thở gấp gáp ,người dân đi qua ,đi lại nhưng không ai đưa anh đi bệnh viện cho đến khi xe nó chạy ngang qua .Vốn không tò mò chuyện người khác nên nó cho xe chạy luôn nhưng không hiểu sau chiếc xe chạy một lúc thì nó lại kêu quay lại . Lúc ấy nó chỉ mới 12 tuổi cái tuổi đang ăn đang học thì nó lại vùi đầu vào xỏ sách . Trên người nó lúc ấy cũng mặc một bộ lolita màu đen trắng rất đáng .Nó nhìn anh hồi lâu rồi bảo tài xế đưa anh về nhà .

Thời gian đầu cậu phải nằm trên giường không đi lại được ,mãi mấy tháng sau mới có thể đi lại bình thường ,rồi cậu giúp nó làm việc ,quản lí chuyện công ty trong bao năm qua ,thật sự cậu đã giúp nó rất nhiều .

- không ,à mà chuyện công ty nhà họ Ngọc sao rồi .
- chúng ta đã đưa ra quyết định là sẽ rút vốn khỏi công ty đó mà hình như nhà họ Mai có những tay vào giúp đỡ công ty nhà họ NGọc thì phải .
- Tôi biết rồi ,con gì không ?
- không ,vậy thôi xin đi về phòng của mình còn một số vấn đề cần giải quyết .

Nó không nói gì chỉ đứng dậy đi về ,người nó hơi mệt nên cần phải nghỉ ngơi ,vài ngày tới chắc còn nhiều chuyện đau đầu đây nhưng bên cạnh những chuyện đau đầu ấy lại là một chuyện rất vui đối với nó nhưng với người khác thì chưa biết được đại loại như Ngọc Gia Linh thì sao ai biết trước được chuyện gì nên như thế người ta mới gọi nó là cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Tối

Trời bắt đầu những cơn mưa dài của tiết trời, những giọt nước ngày càng nhiều, rơi xuống mái xuống nhà cao kêu lộp bộp, rồi lại rơi xuống đất thấm vào lớp đất đầy phù sa kia. Mưa mỗi lúc một lớn dần hơn, và ngày càng nặng hạt, khoác lên người bộ pyjama màu xanh dương nó ngồi trên bậc cửa sổ đưa mắt nhìn ra ngoài. Nó chẳng bao giờ thích mưa nhiều cũng như nắng gắt, nó chỉ thích những không khí âm u mà thôi. Bất giác đưa cánh tay ra ngoài hứng những giọt mưa rơi trên tay, lạnh cái lạnh của đêm hoà cùng cái lạnh trong tâm hồn lẫn thể xác con người nó. Rồi khỏi bậc cửa sổ tiếng đèn nơi đặt cây đàn. Cây đàn này là kỉ vật duy nhất mẹ để lại cho nó và anh, nhưng hai thì không thích học đàn nên anh đem giao lại cho nó. Một bản nhạc lại vang lên, trầm bổng, có lúc lại vút cao như đưa con người ta vào nơi thanh nhã nhưng cũng có lúc lại đưa con người ta vào những thế giới riêng của tâm hồn, tiếng nhạc có hồn và đầy tình cảm, không hề cứng nhắc và thô kệch như những nghệ sĩ khác đàn. Tiếng đàn violin vẫn vang vọng trong đêm mưa nhạt nhòa nhưng gạt rửa tâm can con người ta.

.

.

.

Trong phòng hắt mọi thứ đều vút lung tung, giấy tờ nằm trên bàn ngay ngắn đều trở thành giấy vụn nằm dưới đất, tiếng âm thanh đập đồ, tiếng “choang” của cửa kính vỡ nát nhưng âm thanh ấy chỉ duy có mình hắn nghe mà thôi do phòng hắn được thiết kế cách âm đặc biệt. Tiếng gõ cửa khô khốc từ ngoài vang lên làm cho hắn dừng lại một chút thì quát lớn khi thấy người mở cửa bước vào:

- Nếu không tìm được thì các người chuẩn bị tinh thần đi. - lời nói lãnh khốc vang lên bao trùm lấy không gian âm ảm quanh phòng

- Thiếu gia, cậu làm gì vậy? – thiên bảo lên tiếng khi thấy giấy tờ vương vãi khắp sàn, những chai rượu trên tủ đã bao cậu không tới nay vại voi đi một ít, nhặt giấy đặt lên bàn cậu hỏi – thiếu gia người sao vậy, lại uống rượu nữa sao tôi nhớ cậu bỏ rồi mà?

Không thèm đáp lời Thiên bảo, hắn vẫn cầm chai rượu lên uống, chân gác trên ghế sofa dài kia, bây giờ Thiên bảo mới để ý là chân cậu bị thương, lúc chiều do bận làm việc nên cậu không đến được với lại nghe chuyện quán gia nói cậu bị thương, bây giờ lại nổi khùng khi không tìm thấy cô gái nằm trên giường lúc cậu đưa cô ta về. Nhìn cậu hỏi lâu Thiên bảo lên tiếng

- cậu cho mọi người tìm ai, ai làm cho cậu như thế này?

- Lâm Nguyệt Anh – ba từ xinh đẹp phát ra từ cửa miệng duy nhất của thiếu gia mà cậu tôn sùng lại nổi điên vì Lâm nguyệt anh mà khoan Lâm nguyệt Anh thì liên quan gì tới chuyện này, gương mặt cậu đánh lại như suy nghĩ nhiều việc lắm vậy, hỏi lâu cũng đoán ra

- Người đâm vào cậu là Lâm nguyệt anh?

Hắn không nói gì chỉ gạt đầu, sau cái gạt đầu của anh là một tràng cười dài của Thiên bảo vang lên, có thể cho là cậu rất bất lịch sự nhưng chuyện này lại rất đáng buồn cười. Nhìn mặt Thiên bảo cười, anh như đã hiểu ra rằng cậu đã biết được chuyện gì rồi. Nhẹ giọng ra lệnh cho Thiên bảo nói chuyện khiến cậu đang cười phải dừng ngay nhưng trên mặt vẫn chưa hết nét buồn cười.

- Buồn cười lắm sao, có chuyện gì nói mau đi.

- Thiếu gia cho mọi người tìm Lâm Nguyệt ANH suốt hôm nay cô ta lại ở công ty kí kết hợp đồng với giám đốc người Nhật Bản – Thiên bảo nói chuyện rồi lấy lại ngay vẻ mặt nghiêm túc khi làm việc

- Trán cô ta có bị gì không?

- Đầu có thấy gì đâu, lúc chiều đi ngang qua tôi không thấy trán bị gì hết mà sao cậu hỏi vậy không lẽ cô ta bị thương à.

- Ừm – cậu ừ lên một tiếng rồi đi lại phía giường, vậy là yên tâm rồi mà sao lại không bằng gì chẳng phải lúc trưa hắn còn hôn trộm lên vết thương ấy nữa thì sao lại không được chứ.

- Nếu không còn gì thì tôi xin phép. - thiên bảo nói rồi đi ra ngoài bỏ lại hắn nằm trên giường với những suy nghĩ riêng biệt khác nhau đang quán lấy tâm trí hắn, không hiểu sao khi nghĩ đến nó hắn lại thấy vui trong lòng, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ nhưng hình như là hắn đã quên mất việc thưởng thức một bản nhạc thì phải.

.

.

.

Sáng,

Những ánh nắng bắt đầu mò vào từ khung cửa sổ sau một trận mưa kéo dài từ đêm hôm qua đến gần sáng thì mới tạnh. Những giọt sương rơi trên tán lá cây cũng theo nắng mà rơi xuống. Nhẹ đặt đôi chân trần xuống giường nó vào vệ sinh cá nhân, không mất nhiều thời gian nó đã thay xong đồng phục, bây giờ mới nhìn kĩ đồng phục trường thì ra là một chiếc váy dài đến đầu gối, phần đuôi được thiết kế tỉ mỉ với những sợi ren mỏng trong rất đáng yêu.

Phản giữa chiếc váy được buộc lại rất tài hoa ,hai cánh tay áo dài có thể xắn lên hoặc tuột xuống ,hai màu đen trắng của chiếc váy càng làm cho bộ đồng phục đáng yêu hơn .Thiết kế theo kiểu cách là những bộ đồng phục lolita càng khiến cho nó thích hơn .Nhắc đến đồ Lolita thì nó có cả một bộ suy tập từ váy ngủ ,đi chơi hay dạ hội đều toàn bộ là đồ Lolita ,và từ đâu nó có sở thích suy tầm Lolita là nhờ vào ông anh hai yêu quý của nó đấy .

Bước chân định rời khỏi phòng thì lại có tiếng điện thoại reo lên là của Miu gọi cho cô ,nguyên ngày hôm qua nó định gọi cho Miu nhưng rồi lại quên ,không biết từ khi nào cô đăng trí đến thế .Chậm rãi nhắc điện thoại alô thì đầu dây bên kia là một giọng nói ỉu xiu vang lên như giấy gấp phải nước ,lại có tiếng ho ,tiếng khụt khịt từ chiếc mũi xinh xắn của Miu chắc là nhỏ bệnh rồi . Nhắc điện thoại trả lời

- Alô

- Bell hả tớ đây ,cậu giúp tớ xin nghỉ nhé ,hôm nay tớ không khoẻ nên không đến lớp được đừng buồn nhé .- Miu nói một tràn làm nó không kịp phản ứng chỉ ậm ừ một tiếng cho qua .

Đi xuống nhà ,nó không ăn sáng với thức ăn chỉ có sữa là bữa sáng duy nhất thôi ,trưa thì ăn tạm cái gì đó ở trường hay công ty ,tối thì có khi ăn khi không nên dần rồi cái dạ dày không thể chịu nổi nên đành lộng hành đòi đình rệ hoạt5d9ong65 mong cô chủ nhỏ sẽ quan tâm hơn nhưng lại bắt kuc75 dành đầu trang biểu tình ,và mỗi như thế cô lại cho vào trong một đóng thuốc giảm đau thế là xong ,công việc đình trệ đành phải thực hiện tiếp tục .

Lái chiếc audi trắng quen thuộc của mình đến trường .Chiếc xe dừng tại nhà xe nó bước xuống bao nhiêu ánh mắt ngạc nhiên nhìn nó làm nó cảm thấy khó chịu ,điều ngạc nhiên nhất là họ không chỉ nhìn nó mà còn nhìn lên chiếc ô tô màu trắng vừa lái ,theo phản xạ nó nhìn theo ánh mắt của mọi người ,thì ra là nó quên rằng mình đang là học viên nhận học bổng vào trường mà lại chiếc xe đắt đỏ đến thế không nhìn mới lạ .Chẳng lẽ bây giờ chạy lại đứng trước mặt mọi người nói rằng đây là xe tôi mượn vậy thì thôi cứ để họ muốn nghĩ gì thì nghĩ nó chẳng quan tâm nhiều , vốn dĩ con người nó là thế không quan tâm đến vấn đề xung quanh .Cảm giác thấy đầu nó hơi đau nên đi nhanh vào lớp ,Lớp bây giờ tuy vẫn chưa vào tiết nhưng đã rất đông học sinh . Ngồi chỗ của mình chưa kịp đặt đồ xuống thì ngoài cửa đã vang lên vài giọng nói không muốn nghe . Nhắm mắt ngủ suốt năm tiết trời qua ,nhưngno1 vẫn biết có những ánh mắt đang nhìn mình khinh bỉ . Chuông reo tất cả mọi người đổ xô ra khỏi lớp ,nó cũng vậy cũng hoà mình vào dòng người đông đúc trong những đám người chen lấn nhau mua đồ ăn ,thức uống cho bữa trưa . Nó cũng chọn cho mình một vài món ăn nhẹ ,và ly sữa .Đang ngồi thưởng thức miếng bánh cheesecake thì từ xa có tiếng của Nhã Anh và Gia Linh vang lên ,trong câu còn có chút mỉa mai

- Này Linh cậu không thấy ở đây có nhiều ruồi muỗi quá sao ?- câu nói vừa dứt thì một tràn cười nổi lên từ phía bọn công tử nhà giàu riêng nó vẫn bình thần ngồi ăn bánh uống sữa mà không để ý đến chuyện xung quanh nhất là người được gọi là công chúa của học viện này . Nó chẳng quan tâm vì quá hiểu con người này ,không chỉ cô ta mà Ngọc gia linh cũng không ngoại lệ ,bề ngoài là người thánh thiện nhưng bên trong lại đầy thủ đoạn .

Ánh mắt của Nhã Anh không mấy thiện cảm nhìn nó ,nhỏ vừa nhớ lại chuyện quả gia Mai nói lúc tối ,vô tình nghe được thôi nhưng khi nghe nhắc đến cái tên nó là máu trong người cô lại bốc phát lên đến tận não ,nổi tức tối khi bị hắt lạnh nhạt ,sự thờ ơ xem mình như không khí trong lớp của mấy ngày qua đều được cô đem ra mà trức giận .Sẵn trên tay đang cầm ly nước cam cô phan thẳng về phía nó ,không kịp né nên nó lãnh trọn nguyên cái ly lên trán ,nơi vết thương vừa lành lại nay lại rách toạt ra ,một dòng máu đỏ chảy xuống ,thấm ướt một chút của chiếc áo trắng . Lúc này nhìn sắc mặt của vị công chúa đang tái xanh vì sợ càng làm cho nó thích thú mặc dù người bị thương là mình . Lấy một ít khăn giấy chạm lên vết thương ngăn cho máu không chảy ra ,nó tiến về phía Nhã Anh miệng lên tiếng như đe dọa

- Cô ,phá bữa ăn của tôi thì cái giá phải trả chính là sự nghiệp mà gia đình cô đang có được đấy . – âm lượng nhẹ nhàng thanh thoát của nó vang lên như khiến cho mọi vật ngừng quay ,thời gian như dừng lại ngay thời điểm đó vậy .Mãi một lúc sau Nhã Anh mới thoát khỏi lời nói của nó mà cất tiếng

- Cô nghĩ tôi sợ cô sao ?- tuy ngoài miệng nói như thế nhưng trong cô lại dâng lên một nỗi lo lắng ,điều nó nói là gì đây thật khó hiểu nhưng không hề phòng thì không được .

- chuyện đó tôi đâu biết được .

Nói rồi nó rời căn teen lên phòng y tế trước hết là cầm máu cái đi rồi tính gì thì tính ,vừa đặt chân vào phòng y tế nó đã nghe thấy tiếng ồn ào ,muốn yên tĩnh thì phải chịu đựng cho băng bó nhanh rồi còn tránh xa nơi đây mùi còn ,este đáng ghét này nên nửa định bước vào,nửa lại muốn đi ra . Do dự hồi lâu rồi cũng bước vào . Vừa vào đến nó đã gặp hân ta đang nằm trên giường thì ra là hân nằm trên này hên gì lúc nó vào lớp không thấy hân cứ tưởng hân nghỉ học chứ ,đôi mắt mệt mỏi khép hờ lại ,chân thì băng một lớp băng khá dày khiến nó nhũn mày chăm chú nhìn ,đột nhiên hân lên tiếng khiến nó hơi lúng túng .

- Nhìn đủ chưa ?

- Ồ ,xin lỗi .- nói rồi nó vội đi đến nơi để hộp cứu thương ,nhìn quanh tìm thầy y tế nhưng chẳng thấy đâu thì tiếng hân lại vang lên

- Thầy đi ra ngoài rồi ,cô tìm thầy làm gì ?- miệng vẫn nói nhưng mắt không hề mở ra lấy một lần ,mà cần gì mở mắt hân cũng biết người trước mặt mình là nó rồi .

Không đáp lại lời hân nó chỉ im lặng ,dùng một ít gòn thấm tì oxi đặt lên vết thương nhằm sát trùng vết thương ,mùi oxi già bay khắp nơi trong căn phòng khiến nó càng khó chịu hơn , vô tình làm rơi hộp thuốc xuống đất ,vội vàng cúi xuống nhặt ,một tay đặt trên vết thương ,một tay nhặt thuốc .Miệng không ngừng lầm nhảm gì đó khiến cho hân phải mở mắt nhìn nó mà lên tiếng với vẻ bức dọc

- cô làm cái quái gì thế ,im chút không được à . – tiếng hân quát lớn khiến nó có chút giật mình nhưng lại quay về với vẻ băng lãnh vốn có .

- xin lỗi !

Cả không gian bao trùm lấy mọi thứ ,chỉ có tiếng thở dài của hân ,hơi thở yếu dần của nó ,yếu dần như không còn chút sức lực ,nếu biết vào đây ngồi

chờ đợi thế này thì nó đã về nhà cho bà quản gia gọi bác sĩ băng vết thương lại còn nhanh hơn là ngồi chờ đợi như thế này . Định đứng dậy thì từ cửa có tiếng của vài người bước vào .

- Thiếu gia thuốc đây ,xin lỗi vì tôi và Dương đi mua chút thuốc nên về – Bảo chưa nói hết câu thì thấy thuốc vurun khắp sàn cứ nghĩ là thiếu gia vút chứ thì cậu đã ngạc nhiên khi thấy nó ngồi gần giường hấn với gương mặt nhợt nhạt thiếu sức sống ,hình như tay còn dính máu nữa . Riêng dương thì vẫn nhìn đống thuốc vừa mới xếp gọn lại do lúc sáng thiếu gia vút mà giờ lại như cũ . Thấy thẳng bạn không phản ứng gì ,Bảo liền thực cùi chõ vào bụng dương khiến cậu ngậm nguyền cục tức không biết trút vào đâu vì thiếu gia đang ở đây nên không được làm ồn ,nhưng miệng vẫn không ngừng mắng Bảo

- Thằng kia ,không biết đau à mà mà làm gì vậy .

Bảo không nói gì chỉ đưa tay chỉ về phía nó đang ngồi ,lúc này cậu mới để ý là có người lạ ,nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm chỉnh ,Dương đi đến chỗ nó nhẹ giọng hỏi

- sao thế ,bị thương ở đâu à . Nó Không nói gì chỉ ngước lên nhìn Dương ,gương mặt hồng hào nay lại trắng bệch đến tội , đôi mắt xám tro sâu như một cái giếng không đáy cứ thu hút ánh nhìn của người khác ,khiến cho người ta luôn chú tâm vào đôi mắt đó . Hồi lâu nó lên tiếng sao khi xem xét Dương

- ở đầu .- miệng vừa dứt lời thì tay nó vén tóc lên sau mái tóc ấy là một miếng gạc được dán rất tỉ mỉ ,màu trắng của gạc nay chuyển sang màu đỏ thẫm của máu .

Bắt tay vào công việc ,đưa mắt nhìn hấn ta rồi lại tháo băng trên trán nó ra ,vết thương tuy không sâu nhưng lại rách miệng , máu đã không còn chảy nữa nhưng vẫn thấm ướt lớp gạc mà nó vừa đặt lên trán trong lúc chờ đợi . Dương nhìn vết thương nó rồi lên tiếng

- Em bị thương sao ,vết thương cũ chưa lành . Giờ thêm vết thương này nữa ,em vừa đi đánh lộn về à

Nghe đến đây đột nhiên hấn mở mắt nhìn nó , máu tuy đã cầm nhưng vẫn chảy .Nó im lặng hồi lâu rồi lại lên tiếng

- Bị ăn ly vào đầu thôi .- vẫn thái độ bình thản đáp chuyện với thầy y tế ,nó đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ ,nơi những ánh nắng vẫn tranh đua nhau rơi vào cửa sổ . Băng vết thương xong nó định đi nhưng hơi choáng nên đành ở lại .Mọi người đều đi ra ngoài hết chỉ còn nó và hấn

- xin lỗi – tiếng nói nhẹ nhàng vang lên từ phía giường .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Không gian như lắng đọng chỉ có tiếng thở ,thời gian như ngừng trôi ,mọi hoạt động như dừng lại khi người đang giường lên tiếng ,giọng nói trầm ấm vang lên khiến cho người ta mê mẫn ,thêm vẻ đẹp lạnh lùng lạnh từ cuốn hút càng khiến cho bao cô gái lao đầu vào dù họ biết rằng chẳng có kết cục gì cả . Nó hơi bất ngờ trước câu nói của hấn nhưng về ngạc nhiên ấy nhanh chóng biến mất mà thay vào đó là sự lạnh khốc ,lạnh lùng vốn có ,Nó cất tiếng ,giọng nói lạnh pha chút âm áp vang lên làm cho không gian bị hấn làm dừng lại thì bắt đầu hoạt động ,thời gian trôi nhanh hơn mọi vật bắt đầu trở về trạng thái ban đầu

- Không biết Dương thiếu gia khách sáo từ khi nào vậy ?- câu nói lạnh hơn cả băng nhưng lại khiến cho hấn có cảm giác ấm áp vô cùng .

- Dương thiếu gia ,nghe sao mà xa cách quá vậy ,cứ gọi tôi là Định vỹ .

- Được thôi ,vậy Định vỹ thiếu gia có chuyện gì cần nói sao ?- ánh mắt nó nhìn thẳng vào hấn khiến cho hấn có đôi chút lúng túng

- Tôi không có chuyện gì nói với cô cả ,chỉ là .. mà vết thương ở trán cô ..cho tôi xin lỗi .- hấn nói giọng nhẹ nhàng như thôi mien con người ta nhưng với nó thì giọng nói ấy lại hoàn toàn miễn dịch

- Vỹ thiếu gia không cần phải khách sáo , chỉ là cậu giúp tôi một việc thì xem như không ai nợ ai . – câu nói của nó làm hấn hơi bất ngờ ,người lăm tiên nhiều của ,cầm quyền của một gia tộc lớn mà lại nhờ vả hấn sao thật buồn cười , hay đối nó hấn chỉ là con rối muốn cầm thì cầm muốn ném thì ném sao .Nếu như suy nghĩ của nó là thế thì hấn phải đồng ý trò vui này thôi . ,dù trong lòng hấn hình như đã có chỗ dành cho nó rồi nhưng đâu có nghĩa là hấn nhất thiết sẽ yêu thương nó như yêu cô bé của 5 năm về trước vậy .

- Được thôi ,nhưng tôi có điều kiện trong việc giúp cô .

- Tất nhiên ,tôi biết luật trên thương trường ,không ai cho không ai cái gì cả .

- Được , kế hoạch là gì ?

- Chỉ cần giúp tôi thực hiện một việc mà anh chưa bao giờ làm thôi với Mai Nhã Anh

- Chưa từng làm với Nhã Anh thì có rất nhiều đấy . – hần nở nụ cười lạnh nhìn nó ,đối với nó hần là kẻ phong lưu đến thế sao ,nói chuyện với hần mà phải xưng hô thiếu gia thế sao ,chẳng phải cô cũng là công chúa của tập đoàn lớn sao . Sao lại có thể hạ mình như vậy

- Đừng nghĩ rằng tôi hạ mình nhờ cậu anh ,mà anh nên nhớ giữa chúng ta có điều kiện

Suy nghĩ vừa hiện ra trong đầu hần thì lập tức bị nó phát giác thật ra nó là con người như thế nào không đơn giản chỉ là công chúa của một tập đoàn mà hình như nó còn có khả năng đặc biệt nhìn ,đọc suy nghĩ của người khác bằng ánh mắt thì phải . Lặng yên không thấy hần lên tiếng nó cũng im lặng suy nghĩ kế hoạch của mình ,đầu óc thông minh với nhiều chất xám đang căng hết cỡ để phân tích một lượng dữ liệu mới mà nó vừa mới nhập vào . Hần không nói không rằng chỉ đứng dậy tiến lại phía nó ,giương mặt hết sức gian tà miệng nhấm câu gì đó rồi lên tiếng .

- Chỉ cần cô đi đến một nơi với tôi tôi sẽ đồng ý hợp đồng này nhưng với một điều kiện .

- Điều kiện gì ?

- Đừng vội ,chỉ cần cô đi cùng tôi đến đó tôi sẽ nói cho cô nghe .

- Khi chân anh bị què ,đầu tôi bị thương .

Hần như hiểu ra câu nói của nó vội lên tiếng chỉnh sửa rồi cốc nhẹ vào đầu nó làm nó hơi ngạc nhiên ,đến nỗi không kịp phản ứng gì . Trên đời này nó ghét ai cốc đầu mình nhưng cũng có vài trường hợp ngoại lệ là với anh và ông nó . Còn hần giờ đây không chỉ ngang nhiên cốc đầu nó mà còn cầm tay nó đi trong tình trạng chân cả thọt ,miệng còn không ngừng chỉnh sửa những câu nói nó vừa nói ra

- Chân tôi bị trật chứ không bị què .

- Què hay trật điều như nhau . – nó không thèm nhìn hần đang cầm tay mình mà đập một cái thật đau vào cái chân còn lại và mắt thẳng băng thế là hần té ,tay đang nắm tay nó nên ghì lại nó cùng té theo . Giương mặt nóng bừng lửa giận nó đứng phắt dậy ném cho hần cái nhìn như ăn tươi nuốt sống khiến cho hần chỉ biết cười trừ .

Từ đằng xa , Nhã Anh nhìn thấy gương mặt rạng rỡ của hần ,vàng trán cao bị băng một lớp gạc to khiến nhỏ vui vẻ nhưng hình ảnh lúc này ,nụ cười lúc này của hần dành cho nó khiến nhỏ tức điên lên được dù cho nhỏ có làm gì đi chăng nữa ,cố gắng làm mọi cách để cho hần vui lấy lòng ba mẹ hần thì hần vẫn lạnh lùng với nhỏ ,vẫn đối xử với nhỏ như một đứa em gái mà thôi . Vậy mà giờ đây hần lại cười tươi bên nó như thế thật khiến nhỏ không cam lòng nếu như thứ nhỏ không có thì đừng hòng người khác có được .

Nó và hần đứng trước cánh đồng lần trước nhưng lần này không phải là cánh đồng hoa mà là một gốc cây cổ thụ to già , phía xa là một hàng phong đỏ trải dài với những hàng dây leo màu xanh ,hai màu xanh đỏ kết hợp với nhau thật đẹp ,thảm cỏ xanh ngắt trải dài cùng cây cổ thụ bao năm nay chỉ có một người đặt chân đến nơi này ngoài trừ hần thì không ai khác , nằm trên thảm cỏ thả hồn mình bay theo gió ,nó khéo hờ dỗi mắt lại sau bao thời gian một môi . Gió nhẹ nhàng thổi qua làn tóc màu đen bóng bèn của hần ,vài sợi tóc của nó bay lất phất theo gió , Hần nhìn gương mặt nó không chớp mắt ,bất giác nở nụ cười ,nụ cười đẹp nhưng hiếp hoi trên gương mặt nó ,cảm giác nơi này thật bình yên nhưng tiếc là hần không nhìn thấy nụ cười ấy vì hần bận đọc tin nhắn . Hần vẫn đưa đôi mắt màu cà phê đen đặc sánh nhìn nó ,có thể nó giờ đây trong tâm trí hần là người đẹp nhất ,hàng mi cong dài ,đen và rậm sống mũi cao thẳng nhỏ nhắn , đôi môi đỏ như màu của máu ,làn da trắng ngần không chút vết tích của bụi trần ,nếu như nó đeo mặt nạ mà đẹp như thế thì liệu đằng sau lớp mặt ấy phải hần là ngọc nữ với sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành .Đột nhiên hần nghĩ đến điều kiện của nó và hần đã đưa ra được quyết định về việc này .

Khẽ khàng lên tiếng hần sợ nó vẫn còn thức nhưng hần đã sai nó đã say giấc nồng vào lúc nào rồi mà giờ hần lại sợ nó thức hay sao ,khẽ vỗ nhẹ đầu ,hần chăm chú nhìn nó trong lúc ngủ ,quả thật là nó rất đẹp nhưng lại đẽ theo kiểu lạnh lùng ,chợt nghĩ về 5 năm trước hần cũng từng đưa một cô gái ấy đến đây trước khi cô gái ấy sang Pháp . Cười khổ một mình hần ôm nó vào lòng gương mặt trắng hồng ấy đôi chút lại mím môi ,lại giật mình nhưng rồi lại chìm vào giấc ngủ ,mỗi lúc có nhiều mồ hôi khiến hần lo lắng mà thức nó dậy . Bị gọi bất ngờ khiến nó còn ngái ngủ nên giọng có chút đángêu khiến hần bật cười

- chuyện gì vậy ?

- Cô nên dậy rồi đó ,giờ thì vào việc chính đi

- Ừm tôi ngủ bao lâu rồi

- 30' – hần nói như có vẻ nuối tiếc khi đánh thức nó dậy

- Anh chấp nhận yêu cầu đó chứ .

- Tất nhiên ,chỉ cần tôi thấy gương mặt thật của cô sao khi xong việc .

- Không đòi hỏi tiền bạc ,địa vị hay danh vọng gì mà đòi xem mặt thật của tôi thì xem ra anh không tầm thường nhỉ

-Cô nghĩ rằng tôi thiếu tiền hay địa vị vớ vẩn gì đó sao nếu vậy thì cô làm rồi đó .

-Tất nhiên là anh không thiếu tiền nhưng có nhất thiết phải biết thật không ?

-Thật.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Trời vừa sáng đã xuất hiện những đám mây xám đen trên khoảng không .Ngồi lặng nhìn qua khung cửa sổ xe bus , mọi người vẫn luôn hấp tấp đi lại trên đường ,người thì sợ mưa ướn ,người thì sợ trễ giờ làm ,chỉ có nó vẫn thanh thản ngồi ngắm cảnh ngoài đường ,chẳng có gì ngoài những cửa hàng ,những ngôi nhà cao tầng . Ngoài trời những cơn gió mạnh bắt đầu nổi lên ,những tán cây ngoài kia bắt đầu lung lay .Chiếc xe bus dừng ở trạm kế tiếp ,nó cũng xuống khỏi xe ,hứng thứ đi dạo buổi sớm không biết xuất hiện trong nó từ khi nào .Đi chậm rãi trên đường mặc cho những cơn gió ngày một lớn hơn ,mưa bắt đầu rơi những hạt nước li ti xuống nền đường nên thế mà người lại càng hồi hã hơn ,chỉ riêng nó vẫn đi thật chậm không có vẻ gì là đi nhanh ,mưa bắt đầu nặng hạt hơn khiến tâm trạng nó cũng vì thế mà cũng buồn hơn dù đi hóng gió là thú vui nhưng bểu bạn đang đi mà gặp mưa thì có vui không ,tất nhiên là không rồi .Phía sau nó chiếc BMW đen bóng loáng chạy thật chậm nhưng không có gì hồi hã giống với những người đi đường ,mà chiếc xe chạy thật chậm để ngắm cô gái đi phía trước .

Mưa lớn ,thấm vào lớp áo phía ngoài của nó nhưng chẳng ăn thua gì khi nó vẫn chậm rãi mà đi khiến cho người chạy phía sau phải bực mình cảm ô mà đi theo che . Hắn vừa đi vừa hấn giọng để cho nó để ý nhưng vô ích nó chẳng hề quay lại nhìn hắn .BU'a bội khi bị lợ ,vứt ô luôn xuống đất hắn bẻ nó lên tay .KHông giỡn giỡn ,không kêu la nó mặt cho hắn bẻ mình đi lên xe .Đôi mắt nó mơ màng nhìn qua lớp cửa kính ,mọi người đi trên đường thưa dần ,thưa dần rồi chẳng còn ai .chiếc xe vẫn chạy ,mỗi người một tâm trạng ,hắn thì trầm mặc nhìn nó ,nó thì nhìn ngoài đường ,không gian im lặng đến đáng sợ khiến cho Bảo đang cầm tay lái phải lên tiếng .

- Thiếu gia chúng ta lên trường luôn chứ

- ừ

Cuộc đối thoại ngắn gọn rồi lại chìm vào im lặng , .Nó ngả đầu ra phía sau khép hờ đôi mắt lại , mặc cho những thứ xung quanh có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì cũng không liên quan đến mình . Đôi mi dài và đen khề lung lay theo những trạng thái biểu hiện trên gương mặt trắng hồng không chút tí vết kia .

Chiếc xe đỗ trịch xuống cửa dãy nhà ăn ,hắn bước xuống xe ,đi nhanh qua cửa bên đây khẽ mở cửa và đánh thức . BU'óc ra khỏi xe , đôi vai gầy khề m lân vì gió lạnh lùa vào , đi cùng hắn vào trong như một con robot nó quên mất đi chuyện gì vừa diễn ra ,gỗ nhẹ vào đầu nó đi hướng ngược lại nhưng cái nắm tay của hắn kéo nó lại .Ăn nó ngồi xuống bàn gần đó ,trong canteen giờ này chẳng có ai cả vì giờ này là giờ học mà .Nếu giờ không phải là giờ học thì chắc là nó đã bị bọn con gái lườm cho cháy áo mất rồi vì đi chung với hoàng tử của bọn đó mà . Hắn đi từ trong ra với khay đựng thực ăn và hai ly sữa nóng trên tay còn đang bốc khói nghi ngút . Đặt khay xuống bàn hắn lên tiếng nói với nó .

- Ăn đi ,tôi nghĩ chắc cô chưa ăn sáng .- giọng nói ấm áp lẫn chút gì đó xót xa trong hấn vang lên

Nó không ăn thức ăn mà cầm ly sữa nóng lên uống một cách rất tự nhiên như chẳng có ai vậy ,uống xong nó định đứng dậy bước đi thì hắn nắm tay nó ghì lại

- đi đâu đó ,tôi cần nói chuyện với cô mà .

Nó chẳng nói gì bình thản ngồi xuống cho 72 cho hắn ăn xong rồi mới lên tiếng . bàn tay với những ngón tay thon dài đưa lên mái tóc buồn xả tháo nhẹ nhàng tai phone ra . Lúc này hắn mới há hốc mồm nhìn nó thì ra là nó đeo tai phone từ sáng đến giờ hèn gì hắn nói mà nó cứ làm lơ .Dừng bữa ăn sáng lại ,hắn nhìn nó

- hợp đồng là gì ?

- không có hợp đồng . — nói rồi tay chỉnh lại cái áo phía khoác phía ngoài .

- vậy chuyện hôm qua thì sao .

- Đơn giản thôi anh chấp nhận làm giúp tôi thì tôi sẽ làm đúng như yêu cầu anh đưa ra

- chuyện gì ?

Đưa Mai nhả anh lên đỉnh cao của chiến thắng rồi đập xuống nơi tận cùng của địa ngục ,cả NGọc gia linh cũng vậy . – giọng nói của nó đột nhiên trở nên lạnh lùng đến đáng sợ

- Tại sao họ đã bắt tội gì với cô

- Bắt tội với tôi sao ,họ không có lá gan đó đâu nhưng họ đã sai lầm khi dám đụng vào người của tôi ,những người mà tôi bảo vệ và đặc biệt là Ngọc Gia linh cô ta đã phạm phải điều đó

Không gian như chùng xuống ,khoảng im lặng đến rợn người .Có lẽ hần đã sai lầm khi đồng ý việc này nhưng đã con trai thì nói lời phải giữ lời ,với lại lúc đầu hần đâu nghĩ nó là người độc ác như thế này .

- Anh đang sợ tôi sao .

- không có

- Vậy anh chấp nhận rồi chứ

- Tất nhiên nhưng cô có thể không đụng đến Nhã anh không

- Được thôi ,mục đích tôi vào trường này đâu phải nhằm đến Mai Nhã anh của anh .- nó cố nhấn mạnh hai từ “ của anh “ với hần .

- được ,vậy khi nào kế hoạch tiến hành

- Tùy anh ,muốn làm gì cứ việc ,chỉ cần Ngọc Gia linh cuối cùng ở trong tay tôi là được.

Thông dong đi về lớp ,bầu trời sau cơn mưa của buổi sớm cũng quay về với lớp màu xanh nước biển vốn có ,chìm chốc hót lú lo khắp trên những tán cây dưới sân trường . Vài giọt nước mưa còn đọng lại trên vòm lá rơi là chã xuống . Nhìn từng giọt nước rơi nó lại ước mình giống như cơn mưa đó . Mưa rơi xuống hết nước rồi lại thôi ,bầu trời lại hoang vắng như lúc đầu .

Cạch

Tiếng mở cửa nhẹ nhàng vang lên .nó cúi đầu chào bà giáo cho đúng như lễ nghĩa mà một học sinh cần có mặc dù chẳng mấy tôn trọng bà giáo cho lắm . Đào mắt xung quanh dãy bàn cuối nó cố tìm một người bạn mà vài ngày nay đã vắng bóng nhưng không có ai cả . Hần ta ,Bảo và Miu đều không đến lớp . Cuối dãy nay lại đặt thêm một cái bàn mới vào khoảng trống . Nhã anh ngồi đó ,đưa ánh mắt rực lửa nhìn nó ,tại vì ai mà nhỏ bị hần ta bắt phải ngồi riêng một mình chứ ,tại vì nó chứ vì ai mà bây giờ lại đưa ánh mắt như không biết chuyện gì nhìn nhỏ . Nó vốn không quan tâm lắm chuyện bọn người trong lớp nên vừa ngồi xuống chỗ là nó ngủ nga

Trong phòng được xây dựng tách riêng với các dãy phòng học ,hần ngồi trên chiếc ghế dựa xoay hướng nhìn ra ngoài cửa sổ . Giọng điềm nhiên nói chuyện với Bảo như hai người bạn thân . Vốn dĩ từ trước đến giờ hần luôn coi Bảo là bạn thân nhất đi đâu cũng có nhau ngoại trừ việc riêng mà thôi ,nhưng Bảo lại luôn cung kính trước cậu khiến cậu nhiều lần mắng Bảo te tua nhưng cậu lại nói ” Cung kính với thiếu gia là bổn phận của tôi mà ” thế là hần hết đường nói được luôn . Giọng Bảo đứng phía sau hần từ đó đến giờ khê lên tiếng

- thiếu gia cậu gọi tôi có việc gì à ?

- Có việc mới gọi cậu được à .

- Dạ không ý tôi không phải như vậy

- Vậy ý cậu là gì ?

- tôi ..

- Không đùa với cậu nữa tôi có việc cần nhờ cậu đây.

- chuyện gì thiếu gia cứ nói

- câu quen Ngọc Gia Linh đi

- Cái gì cậu đang đùa à .

- Nghiêm túc.

- tôi đâu có thích cô ta với lại tôi có người thích rồi

- vì công việc thôi xong thì cậu đá ,giải quyết nhanh gọn rồi giao cho Nguyệt Anh

- Nguyệt NÀh xưng hô thân mật thế cậu không sợ Nhã Anh ghen sao , rồi cô ta trả thù thì sao ?
- Yên tâm ,cậu nghĩ Lâm Nguyệt Anh là ai mà để cho cô ta làm hại chứ
- ừ – Bảo ừ lên sao một hồi đã hiểu chuyện

Trước cửa lớp 11A hiện giờ rất đông học sinh đứng đó Kể xô đẩy người chen lấn mục đích chỉ có một là muốn xem màn tỏ tình của Bảo công tử nổi tiếng đẹp trai trong trường chỉ sau hần lăm cho bao cô gái phải ghen tị với người được tỏ tình . Đứng trước mặt Gia Linh cậu cầm trên tay bó hoa Hồng đỏ thắm như máu ,miệng nói ngọt như mật không thiếu sót một chữ như trong kế hoạch đã bàn với hần ta tại phòng .

Nó ngồi phía dưới nhìn cặp đôi này mà khóe buồn cười khi hần và Bảo lại nghĩ ra được cái chiêu này ,quen xong rồi bỏ đúng là bọn con trai ai cũng như nhau , chẳng trách nó chẳng bao giờ tin tưởng ai ngoại trừ vài người . Ngồi nghe cả đoạn tỏ tình của Bảo mà nó muốn nôn ra ngoài , da gà da vịt nổi lên khắp người ,

- Linh em đồng ý làm bạn gái anh nha .- Bảo nói rồi giờ bó hoa ra ,miệng nở nụ cười sát gái ,trong lòng thì cười thầm tự khâm phục chính mình
- em ...

Chưa kịp để Gia Linh nói hết thì cậu đã nhảy vào trong – Em không đồng ý sao em khiến anh thất vọng quá !

- Em đồng ý mà ,đồng ý ,anh đừng thất vọng mà . – Gia Linh nói rồi đưa đôi mắt sưng sưng nhìn Bảo ,điều mà nhỏ ước bấy lâu nay đã thực hiện được rồi .

Riêng Bảo ,nó và Hần thì nở nụ cười thích thú khi con mồi cắn câu.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Một ngày mới lại bắt đầu với bao điều tốt lành cũng là một đêm nó lại phải thức trắng với những giấc mơ ám ảnh của cuộc sống .Mặt trời vừa ló dạng sau những hàng cây dài .những tiếng chim hót líu lo khắp nơi ,nhảy từ cành cây này sang cành kia . Nó thay đồng phục xong xuôi hết rồi đi xuống nhà .Người hầu thấy nó xuống liền cúi đầu chào .Thức ăn đã được dọn sẵn ra bàn mặc dù biết rằng chủ của họ chẳng ăn nhiều món nhưng vẫn phải chuẩn bị .

Bước chân vào trường ,điều làm nó ngạc nhiên nhất là hôm nay học viên của học viện đều tập trung tất cả dưới sân trường . Trên đài đặt một chiếc micro cao cùng vài bó hoa đỏ thắm của buổi sớm .Nó không biết chuyện gì nhưng vẫn nán chân lại xem ,từ đằng xa Miu chạy đến ôm lấy cổ nó như đứa bé thấy chị của mình vậy ,nhỏ mỉm cười nhìn nó miệng không ngừng huyền thuyên ,mới nghĩ có mấy ngày mà nhỏ than quá trời còn nó thì bây giờ nghĩ một tháng cũng chẳng có gì than cả vì nó chẳng bao giờ lo đến chuyện mệt hay không .

- Bell này cậu có nhớ tớ không ? – nhỏ hỏi nó gương mặt tươi sáng đến lạ thường ,vẻ hồn nhiên hiện rõ .trên từng cử chỉ
- không .- đáp lại nhỏ là vẻ lạnh lùng cổ hủ của nó ,nhỏ bĩu môi tỏ vẻ giận dữ nó – cậu không nhớ tớ thật sao ,vậy mà tớ nhớ cậu lắm ấy đồ vô cảm .

Thật là nói đúng nha ,câu này là câu mà nó nghe hay nhất trong ngày này ,hai từ vô cảm nghe thật đúng đấy chứ .từ trước đến giờ nó vốn là vậy mà .Không có bạn bè thì làm sao mà nó biết được thứ đó quý giá chứ .Đúng là ngốc thật ,vừa định bước đi bỏ mặc luôn Miu thì nó nhìn thấy hần ,Bảo ,Nhã anh và cả Ngọc Gia Linh đi cùng nhau ,đưa ánh mắt thờ ờ nhìn bọn họ rồi đi ,mặc cho ông thầy đang nói chuyện với đám học sinh chỉ có tiền chứ kiến thì được bao nhiêu . Một nỗi nó lết xác vào lớp ,trong lớp bây giờ rất yên tĩnh không có học sinh nên không gian cũng im lặng dễ chịu hơn . Lỗi laptop ra đặt lên bàn , mắt nó đảo quanh lớp học để chắc rằng không còn ai nữa để tránh bị làm ồn . MỖ một tệp tin vừa được Minh gửi qua ,nó mỉm cười hài lòng với tệp tên ấy . Phải công nhận là hiệu quả làm việc của anh rất nhanh ,mới đây mà đã thu được tới 75% cổ phần trong công ty nhà họ Ngọc rồi nhưng nó vẫn muốn mua hết toàn bộ cổ phần rồi lúc đó mới công bố ,nó muốn cho Ngọc Gia Linh sống trong bề mộng thêm một chút nữa trước khi nó đánh thức cô ta thoát khỏi giấc mơ giàu sang ấy . Thật sự là nó đang rất muốn biết lúc đưa người ta lên đỉnh cao của chiến thắng rồi đắm xuống bùn sâu đen đặc đầy mùi thua trận là như thế nào .

Đóng máy tình lại cho vào túi ,nó đeo tai nghe vào ,một chút nhạc dance kết hợp với Ballad nhẹ nhàng nhanh chóng đưa nó vào giấc ngủ ,giấc ngủ tuy không sâu nhưng lại giúp cho nó tỉnh táo hơn ,học trong ngôi trường này đã vài tuần rồi mà nó chẳng ghi chép gì ,chỉ ngủ ,hết ngủ thì ngồi nghe nhạc vậy mà học dinh cứ thi đậu hoàn toàn đấy thôi thật là bất công cho những người cố gắng bỏ sức mình ra để được vào trường .Đang trong dòng suy nghĩ nó bị tiếng ồn đưa về thực tại ,tiếng ồn ngày một nhiều hơn và cả những tia nhìn muốn cháy áo của bọn con gái dành cho nó nhưng nó chẳng quan tâm đến khi miu vào lớp . Đưa mắt nhìn nhỏ dò xét nhưng vẫn im lặng mặc nhỏ nói cứ nói nó nghe hay không thì tùy

- cậu có biết chuyện gì không ?

-.....

- Trường mình tổ chức cuộc thi nữ sinh thanh lịch ấy ,và lại khi cuộc thi kết thúc còn được đi dự Dạ hội vào tối hôm đó nữa ấy – Miu nói rồi cười híp cả mắt , khiến nó phải chăm chú nhìn nhỏ ,lấy tay tháo tai nghe ra nó hỏi nhỏ

- tớ bỏ lỡ chuyện gì vui à .

Giờ này Miu muốn đánh nó một trận thật đấy ,uổng công nhỏ nói khô cả cổ thể mà lại thành công cóc khi nó đang nghe nhạc thì làm sao biết nhỏ đang nói gì chứ đúng là nó luôn làm cho người khác tức mà .

- tớ nói trường mình tổ chức Cuộc thi ” Nữ sinh thanh lịch ” tối hôm đó còn được đi dự Dạ hội nữa ấy .

- ừ – nó chỉ ừ lẩn một tiếng như đã hiểu mọi chuyện

- Cậu có tham gia không .

- Không – lời nó chưa dứt thì ừ ngoài cửa lớp một giọng nói lạnh lùng vang lên khiến ai cũng ngoái đầu nhìn ra cửa – Có , sẽ tham gia.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

ấn từ ngoài cửa đi vào theo sau là Bảo ,Nhã anh và gia linh ,ai cũng nhìn nó với ánh mắt ngạc nhiên tột độ .Lần đầu thiếu gia cao cao tại thượng của học viện này xen vào chuyện của người khác và cũng là lần đầu họ thấy được nét mặt cương quyết đến đáng sợ như vậy .Riêng nó ,vẫn đứng đó tròn mắt nhìn hần không nói được gì .

Mọi người lại phen ngạc nhiên nữa khi hần cầm tay nó dắt đi giữa thanh thiên như thế này khi vị công chúa nổi tiếng luôn sánh bước cùng thiếu gia trong mỗi bữa tiệc đang đứng phía sau mà giờ thiếu gia lại cầm tay nó dắt đi chứ . Nó vẫn nhìn hần nhưng rồi lại dặt tay ra khỏi bàn tay đang ấm áp kia . Một nhịp trong trái tim hần cảm thấy hụt hẫng . Không chịu buông tha cho nó hần vẫn nắm lấy bàn tay mỏng manh lạnh ngắt kia cầm dắt đi .Vẫn không chịu thua nó dặt tay ra mạnh hơn vô tình tay vung quá cao và ” bốp ” nó đánh hần .

Tất cả từ ngạc nhiên chuyển sang phần nộ khi thiếu gia của họ bị nó đánh . Hần đưa tay lên sờ vào nơi bị nó đánh . Đau là cảm nhận đầu tiên của hần ,tức là cảm nhận thứ hai , lửa giận phun trào là đều thứ ba . Ghi chặt cổ nó vào tường hần ra sức ấn mạnh cổ nó hơn , gương mặt nó từ hồng hào chuyển sang trắng bệch như không còn chút máu nào . Những hơi thở bắt đầu khó khăn phon nhiều so với bình thường . Miu đứng gần đó không khỏi lo sợ nhìn Bảo cầu xin ,mắt bắt đầu ướt ướt ,miệng không ngừng kêu hần dừng tay .

Chẳng thèm nhìn lấy Miu ,tay hần vẫn ghi nó chặt hơn ,miệng lên tiếng kêu Bảo dẫn Miu đi ra chỗ khác

- Bảo ,đưa con nhỏ này ra ngoài đi .

Nhận thấy sự lơ đãng của hần ,nó cố chút sức vung tay tát hần . Bất ngờ hần buông nó ra , cảm nhận được chút không khí đang tràn vào cổ nó tham lam hít chút không khí ấy rồi bước nhanh ra khỏi lớp . Hần sau khi thức tỉnh khỏi cái tát thứ hai của nó cũng vội bước ra khỏi lớp . Nhưng tiếng bàn tán lại xôn xao hần lên cũng mai là tiếng phát thanh từ phòng Hiệu trưởng vang lên nói hôm nay các học viên được về sớm nên ai cũng phấn khích hết . Nhã Anh và Gia Linh thì cười tươi như hoa khi nó bị hần trừng trị nhưng trong lòng vẫn thấy tức khi hần bị nó đánh trong khi cô dù một sợi tóc của hần cũng không dám làm tổn hại .

Trước cây cổ thụ hôm trước ,nó nằm xuống đôi mắt khép hờ lại với hàng mi dài cong vút khẽ lay động . Nhẹ nhàng lấy đi chút không khí trong lành . Chiếc cổ trắng hần lên những dấu tay đỏ lấm . Hần vừa tới nơi thấy nó thì lửa giận trong lòng lại nổi lên không kìm chế được ,quyết định sẽ cho nó một trận hơn lúc nãy nhưng vừa nhìn thấy gương mặt thiên thần dưới ánh nắng mặt trời toả sáng lòng hần lại nguôi ngoai đi rất nhiều . Nhìn gương mặt ấy mà hần lại thấy thương hơn , về mặt môi hiện lên trên từng cử chỉ nét mặt khiến hần chỉ muốn ôm nó vào lòng mà ru ngủ thôi . Cảm nhận được có tia nhìn mình ,nó mở mắt đập ngay vào mắt là hình ảnh của hần khiến nó vốn khó chịu nay lại khó chịu hơn .

- chuyện gì ? – giọng điệu chẳng có gì là tôn trọng người khác của nó vang lên

- Xin lỗi ! – Hần chẳng biết mình đang nói gì nữa ,vừa rồi định dạy cho nó một bài học vậy mà giờ lại xin lỗi

- không cần ,tôi không phải người nhỏ mọn ,nếu không có việc gì thì anh đi giùm cho .

- từ khi nào chỗ của tôi thành chỗ của cô vậy ?
 - Nếu anh không đi thì tôi đi . — nó lờ câu hỏi của hắn
 - tôi có chuyện muốn nói ,nên cô phải ở lại đây nghe tôi nói xong rồi muốn đi đâu thì đi .
 - Nói đi . — nó vẫn giữ nguyên tư thế nắm lúc này ,đôi mắt khép hờ lại .
 - tại sao cô không tham gia .
 - không thích
 - Nhưng đó là cơ hội tốt để cô trả thù Ngọc gia linh ,sao cô không làm .
 - cô ta chưa bao giờ thắng được tôi cả ,chỉ là tôi muốn cho cô ta và Nhã anh của anh đứng trên bục vinh quang của những kẻ chiến thắng trước đi rồi hãy đưa họ xuống dưới bùn sâu mới thích .
 - cô nhất thiết phải làm vậy sao .
 - Không ? nhưng tôi cũng không buông tha cho họ dễ dàng như vậy .
 - Tùy cô .
 - xong rồi chứ vậy tôi đi trước anh ở đây đi .
 - khoan đã cô đi với tôi đến nơi này được không coi như là tôi xin lỗi cô luôn .
- Nó nhìn hắn nghi hoặc ,khiến hắn không biết mình vừa nói gì sai à lật đặt sửa chữa ngay lập tức .Nhìn bộ dạng của hắn khiến nó không khỏi buồn cười .
- Đừng hiểu lầm chỉ là bồi thường thiệt hại cho cô thôi
 - Được thôi ,dù sao cũng rảnh rồi .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Nó cùng hắn hai người bước đi cùng nhau mỗi người một suy nghĩ . Đến bên chiếc Galmer Arbitrage GT cực khủng màu đen xám ra khỏi trường .Ngồi trong xe ,không khí im lặng đến ngạt thở ,muốn mở miệng cũng không biết nói gì . Đột nhiên hắn tăng tốc ,chiếc xe lao nhanh trên đường đầy người qua lại .Ai cũng khiếp vía khi thấy chiếc xe ấy không chỉ với vẻ đẹp bề ngoài của nó mà còn cả về công suất ,vận tốc chạy như muốn cướp đi mạng sống của người khác . Những tưởng hắn tăng tốc chạy như thế nó sẽ thấy sợ mà lên tiếng nhưng hắn làm mất rồi ,nó là ai chứ là công chúa của tập đoàn lớn ,là người chưa bao giờ nói ra từ sợ ,chưa có việc gì không làm cả . Hắn sau một hồi tự kỷ đấu tranh tư tưởng thì giảm tốc độ lại nhẹ giọng nói .

- balô cô đựng gì mà nhìn nhẹ thế .
- Đồ . — nó kiêu loì đến mức khiến hắn khó chịu
- Ai không biết là cô đựng đồ nhưng đựng gì trong đó đấy ,mà cô thích im lặng lắm hả . — hắn đáp trả câu nói của nó một cách khó chịu hiện ra trên mặt .
- Máy tính và tôi thích sự im lặng thì sao ?
- dài hơn được vài từ .- hắn nói về chăm chọc nó .
-

Cuộc nói chuyện dừng lại tại đó khi chiếc xe dừng trước một cửa hàng kem lớn nhất nhì trong thành phố . Hằng ngày không biết có bao nhiêu lượt người ra vào và quán chưa bao giờ có dưới 20 vị khách . Nó xuống xe nhưng không biết hắn dẫn mình đến đây làm gì định hỏi nhưng rồi lại thôi . Theo hắn vào trong ,nó nhìn kĩ thì thấy Miu và Bảo đang ngồi cạnh bàn gần cửa sổ . Bước theo cùng hắn ,theo sau là bao cái nhìn người con trai vừa bước vào rồi lại ném nhìn muốn cháy áo cháy thịt dành cho nó khi đi phía sau hắn . Một bãi chiến trường đầy ly kem trên bàn khiến nó giật mình không lẽ một mình

Bảo ăn hết đồng kem đó trong khi mặt Miu cứ như mếu vậy . Bảo nhìn hấn rồi lại nhìn nó cười trừ lên tiếng giải thích .

- Thiếu gia thật có sức công phá đấy ,cậu vừa la có một cái mà tôi phải tốn bao nhiêu là kem mới dỗ nín được cái con chuột nhắt này đây .

Nó tròn mắt nhìn Miu ,một mình nhỏ ăn hết mấy chục ly kem mà mặt vẫn còn mếu ,trong khi đó người ta chỉ cần ăn vài ly là muốn ăn không nổi nữa rồi . Nó ngồi xuống kế bên là hấn . Khoác tay gọi bồi bàn ,nhanh tức khắc anh bồi bàn chạy ra ngay .

- Dọn đồng trên bàn đi ,đem ra một ly dâu ,một ly bạc hà .

- Vâng ,thiếu gia chờ một tý .

- Dâu ,anh gọi cho ai đấy . – nó hỏi về ngay thơ .

- cho cô chứ không lẽ cho tôi .- hấn cố gắng lắm mới không cười thành tiếng trước gương mặt của nó

- Tôi không ăn kem .

- tại sao ? – hấn nhìn nó dò xét chẳng phải con gái ai cũng thích kem sao ,đặc biệt thích kem dâu nữa là đằng khác nhưng nó lại không thích kem đúng là khác người .

- Tôi không ăn được ,mà anh không cần gọi đồ cho tôi đâu khi nào cần tôi sẽ gọi .

Nói xong nó lôi trong balô ra một chiếc laptop mà trắng trong rất bắt mắt . Bấm trên đó là một hàng chữ số dài ngoằn ngoèo làm cho ai nhìn vào lần đầu cũng chẳng biết là kí hiệu . Mở máy lên là một tệp tin mới mà hình như là một file hình thì phải . Nhấn open mở lên là hình của nó với gương mặt thật nhưng chỉ có nó thấy vì nó đã cách xa hấn rồi mới mở máy lên .Là hình ảnh hai nó chụp lúc nó về Anh quốc . Nhìn nụ cười trên môi nó trong hình bất chợt khẽ nở nụ cười . Đóng máy lại ,cài đặt mặt mà xong nó đi vào nhà vệ sinh . Một lúc sau ,anh bồi bàn lúc nãy mang kem ra .

- Đây là kem của thiếu gia ,còn đây là nước mà vị tiểu thư kia cần . – bồi bàn đặt hai ly kem xuống cùng ly nước khoáng mà nó yêu cầu lúc đi qua quầy gần đó .

Hấn chưa kịp mở miệng thì từ xa có tiếng nói đến .

- Định vỹ anh đi ăn kem sao không rủ em đi cùng . – giọng nói ấy không ai khác là Nhã Anh ,cô đi một mình thì phải

- Nhã anh em đến đây làm gì ?

- em đi ăn kem ,mà anh kêu cho em sao sao anh biết em thích dâu vậy .

Hấn chưa kịp nói gì thì cô ta lại nói tiếp

- Mà anh mua máy tính mới à ,em thử nha.

Tự nói tự làm chẳng để ai kịp nói ,cô ta mở máy lên ,lần đầu không được do mặt mã được cài đặt nên cô ta cứ tưởng là hấn đùa ,đến lần thứ hai cũng không được , lần thứ ba cũng vậy và lần thứ tư . Cuối cùng cô ta cũng bỏ cuộc nhưng với những loại máy tính thường thì dù cho có mở bao nhiêu lần không được cũng không sao nhưng máy tính nó thì khác à nha ,máy tính nó được thiết kế rất đặc biệt nếu như nhập mã vào quá ba lần không đúng thì nó sẽ tự tiêu hủy tất cả dữ liệu bạn vừa nhập vào và cô ta đã phạm phải sai lầm khi nhập đến 4 lần .

Nó từ trong nhà vệ sinh đi ra ,nhìn thấy bóng người con gái ngồi đó nó cứ nghĩ là ai đó chứ không nghĩ là Mai Nhã Anh thậm chí cô ta đang dùng máy tính của nó . Gương mặt từ hồng hào chuyển sang đen xám . Đứng trước mặt cô ta ,nó hất mạnh tay cô ta ra khỏi máy tính ,Nhập nhanh một mặt mã vào nhưng tất cả đã không còn gì . Tức giận này đè lên tức giận khác ,kìm nén lâu ngày cũng bùng nổ và giờ đây Mai Nhã Anh đang trở thành tấm bia cho nó trút giận . Bóp chặt chiếc cổ của cô ta ,nó gần giọng lạnh lùng khiến cho những người ngồi gần đó phải toát mồ hôi hột .

- Cô đã nhập vào máy của tôi quá số lần quy định ,cô muốn chết sao được tôi cho cô chết ngay bây giờ . – nói xong nó cầm ly thủy tinh trong tay bóp mạnh ,những mảnh vỡ găm vào tay nó mặc kệ cho máu chảy ,nó cầm miếng miếng trong tay đưa sát mặt cô ta khiến cô ta run lên bần bật miệng lắp bắp .

- tôi tôi không biết là máy của cô ,dữ liệu còn hay mất thì tôi không quan tâm .

- nói hay lắm ,còn hay mất không quan tâm . Vậy cô còn sống hay chết đi tôi cũng không quan tâm . – giọng nói càng lạnh ,nổi bực tức càng lớn nó dí sát mảnh thủy tinh vào cổ cô ta

- cô cô dám giết tôi sao ,ở đây là chỗ đồng người cô dám làm sao . Và lại bên cạnh tôi còn có Định vỹ ,cô nghĩ cô có thể giết được tôi sao ?

- tôi sao dám giết cô nhưng khiến cho gia đình cô thảm hại thì rất dễ đấy . – nó kề miệng sát tai cô ta nói chi đủ cho cô ta nghe mà thôi rồi vứt miếng mảnh thủy tinh sang một bên.

Khoác ba lô trên vai nó đi ra khỏi quán kem mặc cho tay chảy máu nhưng miệng vẫn nói vọng lại :- cảm ơn phần kem của anh ,tôi chấp nhận tham gia . – rồi nó biến mất trong dòng người đông đúc .

Mai Nhã Anh lúc này mới tiêu quá hết câu nói của nó vừa rồi miệng lẩm nhẩm gì đó ” thật ra nó nói vậy là ý gì ” rồi quay sang nhìn nịu với hấn . Miu đã rời khỏi tiệm kem đó từ lúc nó vừa đi ra để đi theo nó ,thật ra nó rất kì lạ luôn khiến cho nhỏ tò mò . Còn Bảo thì phải đi trả tiền kem ,tiền thiệt hại do nó gây ra .

- Định Vỹ anh thấy cô ta vô lễ với em không ? – cô ta nói rồi nước mắt đầm đìa

- đủ rồi ,cô phá chưa đủ sao còn ở đó khóc lóc .- hấn quát lên khiến cho cô ta im bất lời thui theo hấn đi về . Mọi người lại tiếp tục công việc ăn uống của mình .

Biệt thự nhà nó lúc nào cũng đông người qua lại , thấy nó đi vào bảo vệ liền cúi đầu chào ,theo sau là miu âm thầm đi theo nó nhưng không để ý nhiều nên nó không biết . Thấy bảo vệ lớn tiếng nói nó quay đầu lại thì ngạc nhiên khi thấy Miu bị chặn lại . Về lòng túng khi nhìn thấy nhỏ của nó khi thấy nhỏ đi theo mình mà không hề biết

- sao cậu ở đây ?- nó hỏi

- tớ đi theo cậu vì tay cậu bị thương kìa .

- không sao ,vết thương ngoài da thôi .Mà cậu theo tớ làm gì ?

- để biết nhà ,cậu không phải vào trường bằng học bổng sao ,chẳng phải cậu nói nhà cậu không lớn sao ?

- ờ ,không đây là nơi tớ làm thêm ,nếu không có chuyện gì thì tớ vào đây hẹn cậu mai gặp nhá .

- ừm vậy tớ về nhưng tớ cần một lời giải thích .

- được ,tớ sẽ giải thích cho cậu nghe ,nhưng là sau này chứ không phải bây giờ .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Nó vừa đi vừa đi vào nhà , thấy quản gia hấp tấp chạy ra ,vừa cầm cạo cho nó vừa nói chuyện ,bà để ý thấy tay nó chảy máu mà không khỏi xót xa . Vốn biết nó là người lãnh cảm nhưng không hề nghĩ rằng nó lại đối xử tệ với bản thân như thế . Tay bà đẩy gọng kính lên rồi nói .

- Công chúa tay người bị thương .

- Không sao ,có chuyện gì .- nó biết bà có chuyện mới hấp tấp như thế

- À , Ông Lưu về rồi , đang ở phòng 312 chờ công chúa . – bà nói xong thì lui xuống cất cặp cho nó .

Nó mở cửa phòng bước vào ,vết thương trên tay không còn chảy máu nữa nhưng vẫn chưa khép miệng ,miếng thủy tinh vẫn còn ở trong . Ngồi xuống cái ghế gần đó ,nó lên tiếng

- Chào ! chú Lưu ,chú về khi nào thế .

- Công chúa vừa về sao ,tôi về lúc trưa . Mà tay công chúa sao thế ,bị thương sao .

- vết thương nhỏ thôi . – nó nhẹ giọng đáp – ông tôi vẫn khỏe chứ .

- Vâng ,lão gia vẫn khỏe .

Chú Lưu nói rồi cầm tay nó xem xét vết thương . Lấy trong hộp cứu thương ra một cây gậy . ông cẩn thận lấy miếng ly vỡ ra khỏi tay nó ,giọng có phần trách mắng – Công chúa nên cẩn thận chứ ,người biết sức khỏe người quan trọng thế nào không ? – nói rồi ông sát trùng bằng vết thương lại .

Nó nhìn chú hồi lâu rồi lên tiếng

- Chú về lần này là gì cháu à .

- Vâng ,sức khỏe của công chúa ngày một yếu dần ,tôi mong người hãy chấp nhận điều trị đi . – lời ông nói như nghẹn lại nơi cổ họng , ông thương nó như con của mình vậy ,nên bao năm nay tuy không ở đây nhưng cứ theo định kì ông lại đặt vé máy bay bay về khám sức khỏe cho nó .

- là ông kêu chú về . – nó nhìn chú miên mang trong dòng suy nghĩ thì lên tiếng

- Chỉ một phần .

- Nếu không điều trị cháu sống được bao lâu , 6 tháng , 1 năm hay là 1 tháng .- nó vốn đã biết được mình sống không bao lâu nên nó mới không điều trị ,nó không muốn cho ông ,cho anh hai hy vọng rồi lại thất vọng . Nếu như hy vọng quá lớn thì thất bại càng nhiều .

- Nếu không điều trị cháu có thể sống được 6 tháng nữa , nếu điều trị không thành công thì là 1 năm – nói tới đây mắt chú bắt đầu uрон ướt ,chú nhìn vào đôi mắt ấy – đôi mắt xám tro giống mẹ nó ,rất đẹp nhưng cũng thật buồn .

- Cháu không biết có nên

điều trị hay không nhưng cháu cần thời gian để làm một vài việc .

- cháu phải tốn bao nhiêu thời gian

- ít nhất là 3 tháng ,còn nhiều hơn thì – nó bỏ lửng câu nói sau cùng

- Tùy cháu vậy ,giờ chú có việc . À mà sắp tới có cháu phải trải qua rất nhiều triệu chứng đấy .đây là dấu hiện của bệnh ngày càng – chú cũng bỏ lửng vài chữ cuối vì chú không nói thành lời những tiếng ấy

Nó đưa đôi mắt nhìn ra phía cửa sổ ,nơi có thể nhìn thấy được những loài hoa ,cây cối khác nhau rồi mở miệng nói – Để cháu gọi tài xế chờ chú đi .

- Không cần đâu ,Thành Vũ đang chờ ở xe ấy .

- Anh Vũ cũng về sao . – nó nhìn chú đôi mắt ánh lên vài tia vui mừng . Vũ được nó xem như là người anh trai thứ hai của mình vậy ,vì thế nên nó rất quý anh .

- Là lão gia bảo nó về ,vừa chăm sóc cháu trong thời gian tới vừa giúp cháu việc công ty .

- Vậy chú đi nha.

Chú vừa đi ra khỏi phòng nó liền ngồi phịch xuống ghế . Vốn biết chú về lần này không có chuyện gì tốt nhưng nó cũng không mong chuyện này lại đến sớm vậy . Nếu điều trị mà chỉ sống được một năm ,sống đến tuổi 18 ,tuổi đẹp nhất của người con gái thì thà có chỉ sống 6 tháng nhưng lại có thể làm được việc mà mình muốn thì nó chọn 6 tháng còn hơn. Quay về phòng mình ,nó nằm xuống giường ,mệt mỏi ,thức đêm ,bệnh tật khiến cho mí mắt nó không còn sức để làm việc nữa . Nhanh chóng chìm vào giấc ngủ trong khi bộ đồng phục vẫn mặc trên người .

Lại một buổi tối nữa bắt đầu . Bà quản gia già của ngôi nhà này mở cửa phòng nó đi vào , theo sau là những người hầu gái cùng các khay thức ăn khác nhau . Họ nhẹ nhàng đặt chúng lên bàn rồi lui ra chỉ còn mình bà quản gia ở đó . Bà đi vào phòng trong nơi được đặt một chiếc giường riêng cách li với căn phòng phía ngoài . Giương mặt mệt mỏi của nó đập ngay vào mắt bà ,từ dằng ngủ ,từng đường nét ,đôi mắt trên gương mặt đều rất giống ,giống với mẹ nó . Kéo tấm chăn lên cao ,nhìn nó một chút rồi bà đi ra ngoài . Tối , ngoài trời bắt đầu mưa mưa một ngày nặng hạt hơn . Nó choàng thức tỉnh sao một giấc mơ . Trong mơ nó lại gặp mẹ ,lần này bà không gào lên những tiếng ghê rợn đòi trả thù mà nó lại nhìn thấy mẹ cười ,bà ôm nó vào lòng ,hỏi nó rất nhiều thứ ,rồi bà dịu dàng ru nó ngủ , bà còn hỏi nó có muốn đi theo bà không ? .Nó gật đầu nhưng sau đó lại lắc đầu rồi choàng tỉnh giấc .

Sáng , trên những tán cây còn đọng lại những giọt sương của buổi sớm . Nó thức dậy ,tinh thần cũng cảm thấy tốt hơn . Rồi chợt nghĩ đến giấc mơ tối qua ,những lời nó nói ngày hôm qua . Đúng là lời nói nói ra không rút lại được . Hôm qua nhất thời tức giận mà nó chấp nhận lời của hân , đúng là không có cái đại nào bằng cái đại nào mà .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Mọi thứ vẫn diễn ra như mọi ngày ,nó đeo ba lô trên vai ,đi xe bus đến trường , vốn dĩ từ một công chúa xinh đẹp đi toàn siêu xe mà nay lại đi xe bus đi bộ . Nếu chuyện này đến tai ông nó chắc chắn rằng không chỉ một mình nó không xong mà đến ngôi trường này cũng biến mất thôi . Nếu như nó làm xong công việc này nhanh chóng rồi rút khỏi trường thì chắc sẽ không nhưng nếu trong thời gian tới Ngọc Gia Linh không có động tĩnh gì thì rất khó đưa cô vào trường .

Vừa bước ra từ xe bus nó đã nghe tiếng động cơ xe phía sau ,tiếng còi inh ỏi vang vọng cả một khung cảnh buổi sáng trước cổng học viện . Từ xa xe hân đến . Chiếc xe dừng trước mặt nó ,hân xuống xe theo sau là Nhã Anh và Gia linh ,còn Bảo thì chạy xe vào bãi đỗ . Xe của Miu cũng vừa tới nhỏ thấy nó

liền gọi cười

- Bell ,cậu chờ tớ với .

Nó vốn định bước đi thì nghe tiếng miu gọi nên dừng lại . Nhỏ vừa chạy tới liền cúi đầu chào hấn khiến nó khó chịu lên tiếng – sao phải chào hấn .

Không để Miu nói Nhã anh và Gia Linh đã bay vào hùa – Cô ấy nói với thiếu gia vậy sao hả .

- Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà .

- Đây hai người quá đáng vừa thôi , thiếu gia không nói thì sao hai người lại nói . – miu bức xúc liền lên tiếng .

- cô chỉ là hạng thường dân mà cũng bày đặt nói chuyện với giới thượng lưu sao .Tốt nhất thì nên im lặng giống cô ta đi . – Gia linh nói rồi chỉ tay vào người nó

- Đúng là nhảm nhí ,đi thôi . – mĩa mai một câu ngắn gọn ,nó kéo tay miu đi . Bước chân được vài bước nó bị ai đó nắm lại . ” Bốp ” lãnh trọn nguyên cái tát của Gia linh nó chỉ cười mĩa rồi dẫn Miu đi . Vào lớp nó đặt ba lô trên bàn rồi đi ra ngoài .

” – Làm theo kế hoạch đi .” – giọng nói nó vang lên lạnh như băng khiến hấn đứng gần đó cũng phải rùng mình

“ -”

” – Xong thì gọi điện ”

” -..... ”

Nó bước đi thêm chút nữa thì dừng lại thả mình xuống khóm cỏ buổi sớm . nó thích cái cảm giác lành lạnh của những giọt nước ,tiếng xem hót vào buổi sáng . Mắt nhắm lại nhưng miệng vẫn nói đều đều .

- ra đây đi không biết Định Vỹ thiếu gia học cách nghe lén từ khi nào .

Hấn bỗng giật thót khi nghe nó nói , mặt bắt đầu đỏ lên vì ngượng . Thiếu gia như hấn mà bị nó bảo là nghe lén đúng là mặt mặt mà ,vội chữa ngượng hấn lên tiếng

- Tôi chỉ vô tình nghe thôi .

- Chứ không phải anh đi theo tôi từ trong lớp ra tới đây .

- Lúc nào chứ . – hấn lại một phen thất kinh khi mà nó đi một đoạn xa rồi hấn mới đi theo và trong lúc điên khùng hấn đã nói ra câu điên nhất mà theo hấn là thế – cô có mắt phía sau à .

- ha ha ha anh bị điên à ,người chỉ có hai mắt .

Hấn nhìn nó cười mà ngờ ngát chưa còn cá thắc lác luôn . Nhận thấy hình động lạ lùng của mình nó vội lấy lại lớp băng ban đầu rồi hắng giọng

- Anh theo theo tôi làm gì ?

- cô có sao không – hấn vừa từ trên mây rơi xuống , về mặt hết sức buồn cười . Biểu cảm trên mặt hết như một đứa trẻ con khiến nó phải cười lần thứ hai . Thấy hành động khác lạ của mình nó vội đưa mắt ra chỗ khác – tôi không sao .

- ừm – hấn cũng thôi không nhìn nó nữa mà nằm xuống bên cạnh nó .

Trưa

Nó mở mắt thức dậy ,ngủ quên và thường xuyên ngủ gật là biểu hiện đầu tiên của bệnh nên thời gian tới nó cần tỉnh táo nhiều hơn để làm việc . Cảm nhận được có người đang nhìn mình quay qua thì thấy hấn đang mở đôi mắt to tròn nhìn nó không chớp mắt .

- Đây tôi ngủ bao lâu rồi

- ơ há hình như cô ngủ lâu rồi ,nhìn cô ngủ đẹp lắm .

- là lời khen hay là mỉa mai

- há tôi vừa nói sai gì à .

- Không ,về thôi mất một buổi học rồi .

Nó cùng hấn vừa bước chân vào lớp là lúc chuông lớp reo lên . Nó vừa nhận được thông báo là thầy hiệu trưởng cần gặp . Nó vừa đi hấn cũng đi làm

Nhà Anh tính nói gì với hân đành phải hậm hực mà im lặng. Cô ta nghiêng răng keng két giọng đầy nguyền nói đủ để mình cô ta và Gia linh nghe thấy ” cô dám cướp Dương Định Vỹ của tôi thì coi như cô tiêu rồi đồ ôsin hôi hám ”

Nó đi lên phòng hiệu trưởng vừa nở nụ cười quỷ dị đầy ma mị nhất từ trước đến nay. miệng nhẹ nhàng cất tiếng gửi gió mang đến người nhận lời nói ấy. Lời nói nhẹ hơn cả gió nhưng còn lạnh hơn băng ngàn năm và ác hơn cả quỷ ngàn năm tu luyện

” Cừ từ từ thưởng thức đi, Trò chơi mới bắt đầu thôi, hẹn gặp lại hai người đẹp của học viện nơi vừa thăm tận cùng của nỗi đau ”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Một tuần mới trôi qua là một tuần đầy rắc rối với nó đặc biệt là hân – kẻ bám đuôi chính hiệu. Từ chuyện hôm mà hân nghe lén nó nói chuyện cho tới nay lúc nào cũng bám theo nó như đĩa đối không buông tha. Nó ngu3 thì hân nằm kề bên, nó ăn thì hân ngồi nhìn, nó đi thì hân leo đèo theo phía sau khiến cho nó gặp biết bao nhiêu là rắc rối. Nội Ngọc gia linh và Nhà anh đủ khiến cho nó mệt rồi nay lại phải nhìn thấy mấy cái liếc nhìn của bọn nữ sinh trong trường. Nếu như ánh mắt của họ có thể giết người thì nó đã chết từ hôm đầu tuần mất rồi. Tâm trạng không tốt nhưng nhận được tin hay lèm tâm trạng nó cũng đỡ hơn phần nào. Công ty nhà họ Ngọc mấy hôm nay được lên báo rất nhiều, Ngọc gia linh thì cũng mất tâm luôn từ vài hôm trước khi Bảo nói lời chia tay

Tua lại trong suy nghĩ một chút, nó nghĩ đến chuyện của Bảo

“- Linh mình, chia tay nha em ”

“- tại sao, em không muốn ”

“- em không muốn anh muốn ”

” – tại sao “- Ngọc gia linh gào lên, nước mắt giàn giụa nhìn Bảo

“- Vì anh không yêu em, chỉ chơi đùa với em thôi, không thích thì đã. Ok ” – Bảo vừa cười vừa bước đi không thèm nhìn lấy cô ta một lần.

Nó thoát khỏi suy nghĩ, quay sang nhìn hân, giọng nói đều đều nhưng lại ảm áp. Tuy nó ghét hân bám theo mình nhưng mỗi lần nó nói chuyện với hân lại cảm thấy tốt hơn, những lần nó mắng hân hân lại lấy bộ mặt trẻ con bún ra sữa của mình nhìn nó. Làm nó vừa muốn nựng nịu bộ mặt ấy, vừa muốn mình có được một phần trẻ con trong đó.

- Mấy hôm nay anh theo tôi làm gì ?

- tại tôi thích theo cô không được sao.

- Anh đừng nói mấy câu trẻ con đó được không !

- không, cô rất may mắn được nghe tôi nói đấy. Mẹ tôi muốn tôi nói còn không được nữa đấy.

- Tôi không phải là mẹ anh nên tôi không cần phải nghe được chứ.

- cô quá đáng lắm – hân hậm hằm đứng dậy bỏ đi, không thèm nhìn nó nhưng trong lòng lại cảm thấy vui vui. Nó chỉ cười cười nhìn hân nhưng hân lại không nhìn thấy nụ cười ấy. Nụ cười đẹp và chân thật nhất từ trước đến nay đối với hân.

Nó bước từng bước chân thật chậm như muốn chờ ai đó. Nhưng lại không biết mình chờ ai. Hân đi theo phía sau nó, lặng lẽ ngắm nhìn bóng dáng nhỏ nhắn ấy bước đi. Dáng vẻ cô đơn luôn hiện diện quanh nó. Nhiều lúc hân muốn chạy thật nhanh lại nắm lấy bàn tay nhỏ xinh ấy, muốn ôm nó thật lâu vào lòng muốn nó không phải bước đi cô đơn nữa nhưng rồi lại không làm được khi hân là gì của nó chỉ là bạn thì ranh giới ấy không cho hân làm vậy. Nó đang bước đi đột nhiên quay lại nhìn hân cười, miệng mấp má nói lên những câu từ thật ảm áp

- hôm nay tôi sẽ dành tặng cậu một món quà.

- quà sao ? – hân nghi hoặc nhìn nó như không tin những gì mình vừa nghe

- phải, anh chờ tôi ở hội trường. – nó mỉm cười nhìn hân – tôi đi thay đồ

- Ừ

Nó thay đồ xong cũng là lúc người dẫn chương trình cất tiếng loa lên từ hội trường . Rảo bước chân thật nhanh đến đó ,tuy nó là người thi cuối cùng nhưng vẫn phải có mặt để điểm danh gì đó . Trường có khoảng vài chục người thi thôi nhưng các tiết mục đều được diễn ra rất nhanh vì đa phần đều chỉ mới có nửa phần thi đã có người chiến thắng là Mai Nhã Anh nhưng có lẽ năm nay thì khác hơn . Mãi suy nghĩ nó nên nó không biết là người dẫn chương trình đang gọi tên nó . Mới đó mà đã xong gần hết lượt người thi giờ chỉ còn mình nó nữa thì sẽ xong phần thi năng khiếu . Nghe loáng thoáng thì Nhã Anh được 9,5 điểm trong tổng 10 điểm thì phải , xem ra nó không nên xem thường cô ta tí nào cả . Tiếng MC vang vọng lên trên khán đài

- Sau đây xin mời thí sinh cuối cùng phần thi năng khiếu , em Lâm Nguyệt Anh lớp 11A .

Tiếng MC vừa dứt nó rời khỏi hàng ghế khán giả bước lên , dáng vẻ cao ngạo , đầy khí chất của một bậc quý tộc cao sang . Khoác lên người bộ váy trắng Lolita của các công chúa thuộc hàng quý tộc trước đây càng khiến cho nó thêm rạng rỡ hơn . Mái tóc màu tím xoã dài nay lại được buộc cao lên để lộ chiếc cổ dài trắng nõn . Những ngón tay thon dài đặt trên phím đàn Piano . Âm thanh nhẹ nhàng ,lúc trầm lúc bổng lúc cao lúc thấp , mỗi giai điệu khác nhau như đưa con người vào một thế giới khác thế giới đầy thứ ánh sáng mặt trời ấm áp nhưng có lúc lại lạnh băng như làm cho người ta không rét lạnh mà phải rung cảm cấp lên vì thế không khí u ám đáng sợ . Mọi người một cảm xúc , họ như chìm vào những thế giới riêng của mình . han81 cũng đang chìm đắm trong những giai điệu ấy nhưng lại để hồn mình thả vào giai điệu của bản nhạc khác – bản nhạc Violin trên ban công vào mọi đêm . Giai điệu bài nó đàn bằng piano tuy không giống với Violin nhưng vẫn có điểm rất giống nhau . Ngay cả đến Nhã Anh cũng chìm vào thế giới của mình .

Bản nhạc kết thúc tất cả như vỡ oà vào không gian ,lâu sau khi mọi người tỉnh khỏi giấc mộng của mình thì những tràng vỗ tay tung hô vang lên khắp khán đài . Ai cũng phải trầm trồ khen ngợi nó . Nó bước xuống với số điểm tuyệt đối 10 điểm chỉ hơn Nhã Anh 0,5 điểm mà thôi nhưng lại làm cô ta tức điên lên được chỉ mới phần thi đầu mà nó đã thắng cô ta thì liệu những vòng sau cô ta có thắng được nó hay không . Hắn đứng từ xa nhìn nó mỉm cười ,xem ra thì hắn rất thích món quà vừa rồi nó dành cho hắn thì phải nhưng mà đó chỉ mới là đầu mà thôi .

Nó đi về chỗ của mình chờ vòng thi tiếp theo . Từ xa hắn đi lại nhìn nó cười , nó chỉ gật đầu như tỏ ý nói không có gì . Nhã Anh đứng từ xa quan sát nhìn thấy hắn cười với nó trong tay đang cầm chai nước bức tức quăng luôn cái chai mai mắn là chai không trúng ai nhưng lại làm người khác phải ngoái nhìn cô ta . Lừa gạt đang phùng phùng cháy trong lòng mà phải kìm nén thật không dễ chịu tí nào . Nó đưa mắt nhìn vào khoảng không nhưng thật ra là đang quan sát cô ta , đột nhiên miu từ trên hàng ghế khán giả đi xuống cùng với Bảo chạy lại chỗ nó . Nếu như nói hắn luôn bám đuôi theo sau nó thì Miu và Bảo khỏi phải nói cả hai không biết từ khi nào đã dính nhau như keo ván sắt , tách ra không được đi đâu cũng có nhau .Mà như thế cũng tốt nó khỏi phải lo lắng cho Miu ,nếu như sau này nó không ở đây thì nó có bị ăn hiếp cũng còn có Bảo ra bên vực . Miếng mang trong đó suy nghĩ nó bị Miu gọi làm hồn đang lang thang đâu đó cũng phải chạy thật nhanh lại xác mất thôi .

- Bell ,cậu diễn hay quá . Hay hơn cả cô công chúa phách lối kia luôn .

Nhỏ ngây thơ nói chuyện làm nó phải bật cười và đây là lần thứ hai nó làm cho Miu phải ngẩn ngơ . Bảo cùng hắn đi mua mấy chai nước về cũng vừa lúc nó cười làm cho hai chàng nhà ta đứng như trời trồng ,mãi lâu sau mới thức tỉnh đi lại chỗ nó . Hắn đưa chai nước cho nó ,Bảo đưa cho miu hộp sữa , miệng còn trách móc

- sàng không chịu ăn ,giờ thì lại thang đói bắt người ta phải lợi bộ đi mua , lần sau mà còn như thế thì nhịn luôn đi nha .

Miu nghe Bảo nói vậy liền làm bộ sụt sùi nước mắt ,khiến chàng nhà đỡ dành cả buổi chẳng nín đành phải cầu cứu nó .Im lặng lúc lâu nó mới lên tiếng vậy mà nhỏ lại nín lập tức .

- Nín , không nín thì về .

Nó nói có nhiều đó mà nhỏ im bất không khóc nữa thậm chí còn quay cười nhìn nó hời hợt . Nhỏ mở hộp sữa ra uống ngon lành . Hắn với Bảo không biết từ khi nào trở hành vệ sĩ kim cương ,xách đồ ,mua đồ cho tụi nó luôn . Lúc lâu sau tiếng MC lại vang lên , tên nó lại một lần nữa được kêu gọi . Miu cứ luôn miệng kêu nó cổ lên ,hắn và Bảo cũng bị nhỏ lôi tuột đứng dậy cổ vũ cho nó . Miếng cường lăm hắn thốt ra được câu cổ lên . Còn bảo thì cứ oan oan cái miệng kêu nó cổ lên cốt yếu cũng chỉ làm cho Miu của tên đó được vui thôi chứ có gì .

Nói đến các cuộc thi nữ sinh thanh lịch của mấy năm trước thì chỉ thi phần tài năng là xong nhưng năm nay thì khác , gồm ba phần thi , phần đầu là năng khiếu ,phần hai là vấn đáp và phần cuối cùng là phần thi trang phục . Hiện tại thì nó cũng đã xong phần thi vấn đáp của mình chỉ còn phần thi cuối nữa thôi . Đối với nó thì thi những thứ này không có gì khó nhưng thứ nó ghét và không thích chính là những câu hỏi cá nhân và vấn đáp nhưng không có nghĩa là nó ghét thì sẽ không hoàn thành xuất sắc được . Chờ đợi hồi lâu cũng tới phần trang phục ,ai cũng bước vào phòng thay đồ chọn cho mình bộ đồ đẹp nhất nhưng chỉ riêng nó là không chọn vì chiếc váy của nó đang mặc cũng có thể dự thi được rồi . Nhã Anh từ trong phòng thay đồ đi ra , giọng mỉa mai nhìn nó .

-Ồ , xem xem kia , ôsin không có đồ để thay kia

Mọi người đi ra từ phía trong nghe Nhã Anh nói vậy liền bật cười hùa theo cô ta

- công chúa nói phải ,hạng người như cô ota thì làm sao mà có đồ đẹp như công chúa được chúa .

- Kì này công chúa lại giành giải nhất nữa cho coi .

- Chuyện đó còn phải nói sao , hạng người như con nhỏ này thì sao mà dành được giải nhất chứ . – Nhã Anh nói rồi lấy tay chỉ vào người nó

- Tội và cô chơi một trò chơi không nếu cô đồng ý .- nó mặc những lời họ nói ,chỉ là không muốn quan tâm thôi nhưng mà lại có người khác quan tâm đến những lời nói đó

- Được trò chơi gì
- Trò chơi rất đơn giản xem ai lấy được vương miện cuộc thi lần này thôi
- nếu như tôi thắng thì sao .
- Cô sẽ có được thứ cô muốn ,còn nếu thua thì chức vị công chúa này nên trao lại cho người khác đi là vừa , còn nữa nếu như cô thua thì tự động biến khỏi trường này đi nếu không – nó vừa nói vừa khẽ sát tai cô ta giọng băng lãnh – chuẩn bị mộ phần cho mình đi .

Nói xong nó rời khỏi chỗ đang đứng đi lên nơi chuẩn bị thi , cởi bỏ chiếc áo khoác phía trên chiếc váy . Nó bây giờ hiện ra như một nàng công chúa thật sự , thay đôi giày đang mang bằng một đôi giày bệt màu trắng đính những hạt đá màu trắng ,nhìn vào người ta cứ tưởng đó chỉ là những hạt đá bình thường nhưng khi vào trong tối thì nó không còn bình thường nữa , Những viên đá ấy phát ra thứ ánh sáng màu lam thật đẹp . Bộ váy trắng lại càng trở nên đẹp hơn bình thường , những hoạ tiết đơn giản không cầu kì , các tầng váy được kết những lớp ren đặt biệt làm cho người khác phải trầm trồ khen ngợi người tạo ra chiếc váy ấy . Màu trắng tinh khiết ,trong sáng và đáng yêu , dịu dàng mà thanh cao , lạnh lùng mà ấm áp ,mỗi người một cảm nhận . Ban Giám khảo cũng phải lặng người mà chiêm ngưỡng vẻ đẹp ấy .

Nhã Anh lại đối lập với nó , cô ta chọn cho mình một chiếc đầm màu đen bó sát để lộ những đường cong hoàn hảo , làn da trắng hồng càng làm cho bộ đầm thêm đẹp hơn . Nếu như nó đẹp theo vẻ đẹp thiên sứ thánh thiện thì cô ta lại phá cách trong bộ đầm đen ấy .

Cân nhắc thật lâu cuối cùng Ban Giám Khảo cũng đưa ra kết quả , mấy lần trước thì chỉ có một giải nhất dành cho Nhã Anh nhưng lần này lại khác lại có đến hai giải . Tiếng MC vang đầu đó quanh tai nó khiến nó phải nhìn lên .

- Và sau đây là kết quả chung cuộc của cuộc thi , lần này chúng ta sẽ có hai giải cho cuộc thi lần này . Sau đây xin mời thí sinh Mai Nhã anh bước lên sân khấu .

- Cô ấy rất mai mẫn đúng không mọi người , nhiều năm luôn dành giải nhất với chiếc vương miện này .

Tiếng MC vừa dứt Nhã Anh đã quay ra nhìn nó cười mỉm khi cô ta cứ nghĩ rằng nó sẽ thua cuộc nhưng lại không ngờ rằng

- Sau đây xin mời thí sinh Lâm Nguyệt Anh bước lên sân khấu ,người có số điểm cao nhất trong ba vòng thi đều đạt số điểm tuyệt đối .

Nó không nói gì cũng không nhìn cô ta đang trừng mắt nhìn nó , nó cao điểm nhất vậy thì tại sao cô lại có được giải nhất chứ , nhưng chuyện đó không quan trọng ,quan trọng nhất bây giờ là chuyện cô cá cược với nó . Cô sẽ rời khỏi học viện sao , không không thể nào lại có chuyện đó được .

- Chắc mọi người vừa nghe tôi nói đúng không , Nhã Anh tiểu thư dành được giải nhất nhưng lại có người đạt điểm cao hơn cho nên Giải đặc biệt năm nay lần đầu tiên được trao cho em Lâm Nguyệt Anh .

Nó nhận giải xong chỉ quay qua nhìn Nhã Anh , gương mặt cô ta đang tươi cười rạng rỡ bỗng trở nên u ám lạ thường , tỏ vẻ sợ sệt gì đó . Nó đi lại gần ôm lấy cô ta , chỉ là vỗ thôi nhưng cũng phải cho giống , miêng mấp mấp sau khéo mới hiện lên một đường cong hoàn hảo – Một tuần để cô xuống chức và rời khỏi đây , ok.

Nói xong nó buông cô ta ra đi xuống phía dưới ,chỗ tụi Miu đang ngồi . Mọi người ai cũng sững sờ khi nghe tên nó được gọi và dành giải đặc biệt lần đầu tiên của học viện . nói chuyện với mọi người xong nó đi ra cổng về , tối nay , chắc chắn sẽ còn nhiều trò vui nữa mà nó chuẩn bị , đặc biệt là sự xuất hiện của người vắng mặt mất tuần qua .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Dạ Hội Và Những Điều Bất Ngờ

Nó trở về nhà trong trạng thái ngủ gật trên xe của Vũ , lúc vừa ra cổng đã gặp anh đến đón nên nó chui tọt vào trong xe anh luôn . Anh thấy nó ngủ say nên không mở gọi dậy mà bế nó lên phòng . Cài đồng hồ trên điện thoại nó ,anh biết tối nay nó sẽ đi làm việc cần thiết nên không muốn nó bị muộn giờ , cũng chẳng muốn nó vừa thức dậy đã luống cuống tìm đồng hồ xem giờ . Đắp chăn cho nó xong anh ra khỏi phòng ,dặn quản gia gì đó rồi lái xe đi mất dạng .

Hoàng hôn bắt đầu buông xuống trên những hàng cây , màu đỏ tía của buổi chiều thật buồn nhưng cũng lắm niềm vui . Mùi thức ăn thơm phức từ những gia đình chờ người thân đi làm về cùng ăn cơm quay quần bên mâm cơm ấm cúng . Nó ưỡn oải vờn vai mình thức dậy . Mùi thức ăn bay khắp nơi quanh khuôn bếp lớn to bằng một ngôi nhà của người khác , bình thường thì nó không quan tâm mấy đến thức ăn dù như thế nào thì nó cũng chỉ ăn qua loa cho xong mà thôi , có hôm còn bỏ bữa . Từ hôm Vũ về đến nay nó hầu như không còn quên đi chuyện ăn uống thất thường của mình nữa vì anh luôn bắt nó phải ăn đúng giờ , ngủ đúng theo quy định của bác Lưu – tức là ba anh . Nói anh về đây để giúp nó quản lí công ty nhưng thật chất là anh nó nói với anh bày mưu tính kế về đây để quản lí ,chăm sóc sức khỏe cho nó nhưng mà điều đó thì nó đâu cần . Sức khỏe nó , nó tự biết là như thế nào . Lết thân xác

đang biểu tình vì bị bỏ đói gần như là cả ngày nếu không có chai nước của hân . Mà kể cũng lạ ,tự nhiên lại tốt với nó thật là không hiểu nổi , nó cũng chẳng bận tâm lắm chuyện ai tốt với mình chuyện trước mắt là lo giải quyết cái bụng đói meo rồi còn phải đến trường dự cái tiệc Dạ hội gì đó nhưng ầu cũng là có chuyện tốt xấu thôi .

Ăn xong tất cả những gì mà Vũ dặn dò bà quản gia làm , nó lết thân đi lên tầng trên . Nơi được để những bộ trang phục Dạ hội , đi làm , đi chơi hay đơn giản là mặc ở nhà . Nó chưa bao giờ nghĩ là nhà mình lại rộng đến thế , đi đến mỗi cái chân , chọn đến muốn gãy tay mà không biết nên chọn bộ nào vì nó trang phục nó mặc toàn được đặt may từ các nhà thiết kế nổi tiếng , những bộ đồ Lolita sang trọng hay đơn thuần chỉ là những chiếc váy của công chúa búp bê , tất cả đều đầy đủ . Sau khi chọn cho mình một bộ trang phục vừa ý sau gần 30' trôi qua , nó đưa bộ đồ trên tay cho quản gia chịu về mặc trang phục trong nhà . Bộ váy được đưa đến phòng nó ngay sau đó . Tiếp đến là giày , nó nhìn mà chẳng biết chọn đôi mà thì tiếng Thành Vũ từ sau lưng nó phát ra . Anh tính ý nhận ra sự khó xử khi chọn giày của nó liền lấy trong túi ra một đôi giày bệt màu tím trong rất đáng yêu . Nó nhìn anh mỉm cười , anh hai và anh luôn là người hiểu nó nhất nên chính vì thế nên nó mới yêu quý anh vô cùng . Cả hai đều luôn biết nó buồn lúc nào ,tâm trạng ra sau ... và cũng ngoài anh trai ra thì anh là người thứ hai biết được chuyện nó đang làm , ngay cả gương mặt thật nó anh cũng biết rất rõ .

Thay bộ váy tím nhạt giống với màu tóc mình , nó mang đôi giày mà anh tặng đi dự hội . Nhìn nó đơn giản như vậy nhưng thật chẳng đơn giản tí nào . Lái chiếc mui trần màu trắng của mình cùng Vũ đi dự tiệc . Hôm nay Vũ đi cùng nó là có nguyên do cả thôi chứ anh đâu có rảnh đâu mà khi không có chuyện gì lại đi theo nó tới mấy chỗ toàn con gái không thôi . Nó để cho anh lái xe , đầu tựa vào ghế , đôi mắt nó khẽ khép hờ lại , gương mặt vốn xinh xắn nay lại càng rạng rỡ hơn với những ánh đèn lấp lánh ngoài đường kia . Gió ngang nhiên tung hoành trên mái tóc được buông thả tự nhiên của nó . Chiếc xe dừng trước khu dành xe riêng cho các khách mời của đêm Dạ tiệc hôm nay . Ai cũng chọn cho mình những bộ cách đây màu sắc , từ đỏ cam đến vàng , màu neon cũng được chọn để đi cùng với họ . Những học viên khác trong trường đã đến từ rất sớm , bữa tiệc hình như cũng đã bắt đầu trước đây vài phút nhưng những người đến thì vẫn tập nập . Nó đứng sang một bên nhường lối cho họ trong lúc chờ đợi Vũ , anh là người tài trợ cho buổi tiệc ngày hôm nay nên đương nhiên là phải có mặt , tiền đâu bao giờ tự chạy vào túi mình đó là luật tự nhiên . Anh cũng vậy , tài trợ lần này là để kiếm lợi nhuận thêm cho số tiền mình bỏ ra từ những vụ làm ăn khác với các đối tác có tiếng trong nước nên anh mới đến thôi .

Nó đi vào cùng với anh nhưng lại tách ra thành hai hướng , anh đi đến đưa thiệp cho người kiểm tra khách mời , còn nó thì đi theo lối của học viên trong học viện . Nhã Anh cùng hân đi phía sau nó cười nói rất vui vẻ , nó cũng chẳng mấy bận tâm chỉ thấy trong tim mình có gì đó hơi nhói , đưa tay lên đặt trên tim nó cứ nghĩ là bệnh mình tái phát thôi chứ không nghĩ rằng tim lại nhói vì chuyện khác . Nó vừa đi vừa ngó quanh tìm Miu và Vũ nhưng chẳng thấy ai cả . Ngọc Gia linh sau mấy ngày biến mất nay cũng xuất hiện cùng với ba và mẹ của cô ta . Đám phóng viên vừa thấy họ đã chạy tới phỏng vấn này nọ , cũng may là nó chưa bao giờ công khai với báo chí chủ tịch thật sự của FJ nếu không thì nó toi mạng rồi .

- Thừa Ngọc Chủ tịch ông có thể cho chúng tôi hỏi vài câu được không ? – pv 1

- nghe nói là công ty ông đang đứng trên bờ vực phá sản – pv2

- không có chuyện đó đâu , công ty chúng tôi hiện đang rất tốt . Ai đã tung tin đồn đó vậy chứ , không hề có chuyện phá sản đâu .

- Vậy chúng tôi nghe nói là công ty đang mắc một số nợ rất lớn thì phải ?- pv2

- chuyện đó thì tôi xin phép không trả lời .

Nói xong rồi họ cùng nhau bước vào đại sảnh , nó vừa nghe đoạn đối thoại trên qua máy định vị nhờ Vũ gắn giúp lên áo của Ngọc gia linh lúc anh đi ngang qua , mỉm cười thích thú với phần trả lời vừa rồi , không phá sản thì nó sẽ giúp cho phá sản , đang thiếu nợ thì nó cho tịch thu hết tài sản để cho họ trắng tay sau đó mới trả thù tiếp . Miêng mang mãi nó sực tỉnh khi có tiếng nói từ trên khán đài .

- Sau đây là phần dự tiệc của buổi tiệc ngày hôm nay mong mọi người cứ chơi vui vẻ .

Nó nhấp một ly vang trắng của Italy , hân cùng Nhã Anh cứ dính với nhau như keo dán , còn Bảo cùng Miu bây giờ mới xuất hiện , nhớ bạn một chiếc váy công chúa phủ dài đến bắp chân theo màu mà nó thích , trang điểm nhạt một tí như lại rất xinh , hân và Bảo thì bận vest đen trong thật lịch lãm , Vũ cũng vậy nhưng lại chọn vest trắng , làn da vốn trắng của một người con lai thứ thiệt nay lại trắng hơn . Hân với làn da trắng như mem sứ , đôi mắt to tròn , , miệng thì đỏ như máu , tuy không cười nhưng chỉ cần nhìn một cái cũng đủ làm cho con gái ở đây đổ rần rần . Nếu như so sánh Vũ với Vũ thì hai người hai vẻ đẹp khác nhau không biết phải so sánh sao cho vừa .

Nó cảm thấy buổi tiệc thật nhàm chán ,anh thì cứ lo nói chuyện riêng với ba mẹ của mấy cô chiêu cậu ấm có tiếng trong trường , Miu thì dính với Bảo không rời , lúc nào cũng đánh lể đi chơi riêng , Nhã Anh và Gia linh cũng bà tám với nhau . Duy chỉ nó với hân là đứng mỗi người một góc , mỗi người một suy nghĩ . Hân nhìn nó , nó lại nhìn anh , anh thì lại nói chuyện với mấy người khác . Đúng thật là nhàm , biết vậy thì nó ở nhà chờ anh mang kết quả của buổi tiệc này về nói cho nó nghe là xong . Đặt ly rượu xuống bàn dài gần đó , nó định đi ra ngoài hít thở không khí thì tiếng MC lại vang lên , khiến nó phải dừng bước .

- Xin mọi người hãy dừng cuộc nói chuyện của mình lại để chúng ta cùng nghe vài lời tuyên bố buổi tiệc hôm nay được không ạ .

- Được – mọi người cùng đồng thanh nói

- Mời thầy Hiệu trưởng

- Sau đây tôi xin thay mặt toàn bộ các học viên của trường cảm ơn mọi người đã đến dự buổi tiệc này Rất chân thành cảm ơn , mọi người tiếp tục dùng rượu . – Lời thầy hiệu trưởng vừa dứt thì mọi người cũng bắt đầu những công việc còn dang dở của mình sau khi nghe một bài diễn văn thật dài .

Tiếng MC lại vang lên trong không gian – Để nối tiếp chương trình lần này , tôi xin mời quân dân dành giải đặc biệt của cuộc thi Nữ sinh thanh lịch lần

này lên đàn một bản nhạc được không .

Nó biết ngay thế nào mình cũng không thoát được nên quay sang nhìn anh nhưng anh lại bàn chuyện rồi , thật ra anh đi theo nó là để bàn chuyện hay là để xem nó bị người khác ức hiếp đây . Muốn nó đàn rất dễ nhưng phải tùy vào cảm hứng , nếu không bài nhạc nó đánh , hay một bản violin hay còn tùy thuộc vào yếu tố tâm trạng nó nữa . Định rời đi nhưng không thể đành nhìn hấn , hấn lại quay ánh nhìn ra hướng khác thật là tức chết đi được mà . Bước từng bước chân lên nơi đặt cây Dương cầm màu trắng , mọi người nhìn theo bước chân nó bước đi mà thán phục trên đời này lại có người đẹp đến thế sao . Mai mốt là đây chỉ với mặt nạ thôi nếu như là mặt thật thì sao trời . Lúc nó vừa đặt tay lên đàn thì một bàn tay khác cũng đặt lên , hấn ngồi kể nó trên chiếc ghế dài . tuy không nói nhưng nó biết là hấn đang nhìn nó , đang muốn giúp nó . Bài nhạc kết thúc , mọi người đều tấm tắc khen ngợi , nhận ra cái lườm đầy chết chóc của Nhã Anh , nó chỉ cười mỉa . Sau đó đi ra khỏi hội trường , hấn cũng đi theo nó .

Bầu không khí đêm thật trong lành , nó đứng gần đài phun nước lớn đằng kia . Hấn cũng theo nó đi đến đó , chậm rãi lên tiếng

- Nếu như cho cô điều ước cô sẽ ước gì ? – hấn hỏi xong mới biết là mình vừa hồ khi chọn một câu hỏi chẳng ăn nhập vào đâu với khung cảnh lãng mạn ngoài này .

- Ước , với tôi là một thứ quá sa sỉ . Nhưng nếu được ước tôi ước mình tìm được người thật lòng yêu mình dù chỉ trong một thời gian ngắn ngủi cũng được .

- Vậy nếu như điều đó thành sự thật thì sao ?

- Tôi không biết nữa nhưng

Lời nó chưa nói dứt thì đã bị chặn lại ngay phía cổ , hấn đang hôn nó sao , cái ” fist kiss ” của nó định dành cho người thật lòng mà nó yêu thương nhưng lại bị hấn cướp mất . Gương mặt nó đỏ bừng như trái cà chua chín , tim đập liên hồi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực . Liệu đây có phải là dấu hiệu của tình yêu hay không.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Đi Chơi

Một tháng trôi qua kể từ hôm ở buổi tiệc , nó luôn cố gắng né tránh gặp mặt hấn nhưng hấn thì ngược lại với nó , luôn đi theo nó . Tuy không muốn nói chuyện nhưng vẫn phải mở miệng nói với hấn dù không biết nên nói gì . Nó sợ nếu nó có tình cảm với hấn thì sau này nó mất đi hấn sẽ đau lòng , nó sợ hấn sẽ không buông tay để nó ra đi mất thôi . Nghĩ mãi cũng đến lúc nó nên nói chuyện với hấn rồi .

- Đây , tôi phải chờ em bao lâu đây . – hấn điều nói câu này suốt một tháng qua khi thấy mặt nó nhưng nó không trả lời . Nhưng hôm nay nó sẽ nói

- Bao lâu để tôi có thể bắt đầu yêu anh .

- Bao lâu cũng được miễn sao em yêu tôi là được .

- Anh có thể chờ tôi được một năm , hai năm hay bao lâu cũng được sao .- nó nhìn hấn như chờ đợi câu trả lời là không được từ miệng hấn nói ra như lại trái với suy nghĩ của nó , con tim nó lại muốn hấn nói là được và con tim nó đã thắng được lí trí , suy nghĩ của nó .

- Được , tôi chờ em .

Nó nghe câu nói đó mà trong lòng lại cảm thấy thật bình yên . Có lẽ nó nên cho mình một cơ hội và cũng nên cho hấn một cơ hội . Cơ hội được yêu và sống thật với bản thân mình. Nhìn nét mặt vui như hồi của hấn cũng đủ làm cho nó thấy hạnh phúc .

Trời trong , mây trắng , gió nhẹ thổi những chiếc lá vàng khô trên mặt đường . Hàng phong đỏ thật đẹp nhưng lại rất khó trông ở đây . Hiếm lắm mới có vài cây trông được vậy mà gần đường vào khu mộ của mẹ nó lại có một hàng dài toàn là phong đỏ . Loài cây vẫn luôn kiên cường trước những giông tố của tiết trời . Nó cùng hấn đã hẹn hò được vài hôm rồi nhưng cả hai cứ làm như là mới quen biết vậy . Hôm nay nó cùng hấn đi chơi , một chuyến cắm trại đêm trong tiết trời nóng nực thì một chuyến du lịch chơi biển là điều không thể bỏ qua . Bốn người cùng nhau đi chơi nhưng Bảo với Miu thì lại đi ra chợ vào buổi tối ngắm những món hàng lưu niệm xinh xắn . Nó thì không thích chốn đông người nên đi ra biển ngắm sóng .

Hấn từ tối đến giờ biển đâu mất dạng , nó cũng chẳng quan tâm lắm . Tuy nói là quen nhau , yêu nhau nhưng nó và hấn chưa thân đến mức đi đâu cũng dính lấy nhau như cặp của Bảo . Hấn thấy nó đứng ngắm biển , nên cũng đi xuống , hôn nhẹ lên mái tóc óng mượt mà của nó . nó khẽ nhủ mảy lườm hấn một cái rồi đi lên bờ .

Tròn mắt nhìn chiếc xe đạp trong tay hấn , nó hiểu được thì ra từ tối đến giờ hấn biến mất là vì tìm chiếc xe . hấn chờ nó chạy trên đường nhựa . Ánh trăng sáng lấp lánh rơi vào người tụi nó thật đẹp . hấn chờ nó chạy khắp biển , dưới ánh trăng sáng , nụ cười rạng rỡ trên môi hai người làm cho cả thế

gian như chìm vào thế giới riêng tư đầy lặng mận .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Hắn chờ nó đi hết con đường dài trên biển . Trăng sáng lấp lánh tựa ban ngày ., nó thả hồn vào làn gió mát rượi cùng mùi hương mặn và nồng của muối . Bãi biển vào **** tối thật vắng và yên tĩnh . Lâu lâu cũng có vài tiếng sóng vỗ vào bờ . Bờ cát trắng in hằn những bước chân nó đi . Biển đưa những con sóng nhỏ chạy vào bờ , tranh dành nhau dập dềnh lên đôi bàn chân trần trắng nõn của nó . Hắn thì sẵn quần dài lên đến gối , tay thì cứ quơ loạn xạ lên trong đêm . Nhìn cứ như người tâm thần . Trời cũng đã khuya , nó đi dọc theo bờ cát cùng chiếc điện thoại , hắn đi theo phía sau khe thờ dài . Nó quay đầu lại nhìn hắn mỉm cười , nó biết hắn mệt nhưng nó vẫn chưa muốn về . Dù sao thì ngôi nhà nó đang ở trong mấy ngày đi chơi này cũng là biệt thự nhà hắn nên về sớm hay muộn gì cũng sau . Hắn mệt mỏi nhìn nó cố nặn ra một cười . tay không ngừng đưa lên miệng che con ngáp dài , đôi mắt như mờ sắp không ra . Nó thấy hắn lừ đừ như vậy lma2 tiếc nuối tập biệt biển về . Miệng nói nhỏ đủ để nó và sóng biển nghe ” Mai ta sẽ quay lại đây chơi , tạm biệt biển ” .

Gương mặt nó sụp xuống như trả con bị đánh mất quả , tiếc nuối nhìn hắn . Hắn nhìn nó tỏ vẻ mệt rồi kéo nó đi thẳng lên bờ nên đặt chiếc xe đạp . Nhưng chiếc xe đạp đã không cánh mà bay . Lết thân tàn ma dại , nó với hắn cuốc bộ về khách sạn cũng may là hắn chờ nó về gần biệt thự rồi mới đi xuống biển nếu không thì có nước chết mất . Nó đi chân trần trên mặt đường , lâu lâu lại nhón gót lên vì đau . Tay trái cầm đôi dép lê , tay phải cầm theo cái điện thoại và vài cái vỏ sò hắn nhặt cho nó đưa lên ánh trăng mà ngắm nghía như trẻ con . Hắn nhìn bộ dạng của nó mà không khỏi buồn cười , cố nén nụ cười đang hình thành trên bờ môi đỏ như son , hắn lên tiếng

- Sao không mang dép vào mà đi chân không .

- không thích . – miệng nó nhanh lẹ đáp lấy ngay câu hắn vừa nói trả lời tiếng một , miệng chu lại trong thật đáng yêu .

Hắn thấy vậy liền đi lên phía trước nó , một chân khụy xuống , quay đầu nhìn nó , cười cười nói :- Lên đi , tôi công em về .

Nó vẫn giữ nguyên thái độ ban nãy , miệng đáp chát ngay lập tức – không thích , có chân tự đi được .

Hắn nghe nó nói vậy nhưng vẫn kiên trì khụy chân chờ , nó mặc kệ hắn đi ngang qua luôn . Hắn từ sau chạy tới đứng trước mặt nó , nhướn miệng cười , bẻ thẳng nó trên tay đi về . Mặc cho nó vùng vẫy , tay hắn vẫn nắm chặt , áp chặt đầu nó tựa vào ngực hắn . Mùi hương bạc hà thanh mát trên người hắn khiến nó dễ chịu hơn nhiều , khuôn ngực to đầy ấm áp khiến nó phứt chốc lại nhớ đến hai , hai cũng từng bế nó như thế này , cũng có mùi hương bạc hà thanh mát nhưng hai người khác nhau hoàn toàn . Nó suy nghĩ mãi rồi cũng chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay . Hắn bế nó lên phòng , đắp chăn cho nó xong đi ra ngoài .

Miu và Bảo đã về từ lúc nào cả hai đang ngủ nên hắn cũng không muốn đánh thức . Thấy chiếc điện thoại nằm trên cầu thang cùng vài cái vỏ ốc , hắn nhặt lên xem xét thật kĩ rồi đem cho chúng vào một cái hủ bằng thủy tinh nhỏ . Vài cái vỏ ốc ánh lên những tia rất đẹp trong ánh sáng . Điện thoại nó được hắn cầm cẩn thận . Đi về phòng mình hắn mở điện thoại lên . Một tin nhắn từ máy nó , biết là điều tẻ nhệ không nên xem tin nhắn của nó nhưng hắn bị tò mò bởi người gửi với dòng chữ ” Anh Kelvin ” cỡ bự trên màn hình ., với dòng tin nhắn thật làm cho hắn không khỏi bức tức.

Hắn nằm trên giường trần trọc mãi , thời gian trôi qua nhanh mới đó mà đã gần sáng . Cầm điện thoại trên tay hắn đi qua phòng nó . Nó vẫn còn ngủ , giấc ngủ say nồng của nàng công chúa . Đặt điện thoại trên bàn , ngồi ngắm nó ngủ thật bình yên . Vén loạn tóc rối vì nằm của nó hắn bật cười . Cười vì mình lại thích nó , một người chưa hề hiểu được cảm nhận của người khác , chưa bao giờ quan tâm đến hắn .

Mặt trời bắt đầu ló dạng , buổi sáng thật đẹp . Hắn đánh thức nó dậy khi trời vừa lên . Hắn muốn cùng nó ngắm bình minh , cùng cười với nó suốt hôm nay . Hắn muốn quên đi dòng tin nhắn tối qua gửi cho nó . Nó mở mắt ra nhìn quanh phòng , hắn đứng ở một góc đầy suy tư . Bước xuống giường , vscn xong nó đi ra ngoài , hắn đã đi từ khi nào . Một tia hột hăng xâm chiếm lấy trái tim , nó cầm điện thoại lên . Một tin nhắn đã được mở . Nó nhìn tin nhắn mỉm cười sau đó đặt điện thoại về chỗ cũ . Nó biết vì sao hắn suy tư

Bầu không khí ở biển **** sáng thật tốt , bình minh đầy rực rỡ , nhiều chim biển cũng bay tới vào buổi sớm . Nó đứng ngắm mặt trời , khẽ nở nụ cười . Nụ cười đẹp nhưng lại buồn . Đôi mắt to tròn nhìn ngắm mọi vật xung quanh như tìm kiếm thứ gì đó . Hắn đứng cách nó một khoảng rất xa nên không nhìn thấy nụ cười ấy . Miệng lẩm nhẩm thứ gì đó , nó đặt đôi dép ngay ngắn trên bờ rồi đi xuống dưới biển . Làn nước lạnh xâm chiếm lấy cơ thể nó nhưng nó không cảm nhận được . Triệu chứng thứ hai đã xuất hiện . Miệng chỉ cười nhạt một cái , lẩm bầm đủ để nó nghe – Nhanh thật .

Hắn tuy không đứng gần nó nhưng luôn dõi theo từng hành động của nó , từng cử chỉ điệu bộ . Đứng xa bờ một tí , nó thả người tự do rơi xuống . Nước buổi sáng lạnh đến thấu xương nhưng lại làm nó thích . Nó thích tuyết , thích cái lạnh của mùa đông , thích biển nhưng lại ghét mưa , ghét nắng vô cùng . Hắn thấy hành động thả người của nó như vậy mà không khỏi tức giận . Lao nhanh xuống biển , kéo nó lên bờ . Đang tận hưởng thì đột ngột bị kéo lên bờ khiến nó mất vài giây ngơ ngẩn

Tiếng nói của hắn đầy khí lạnh , nét giận dữ trên gương mặt hắn làm nó thích thú vô cùng .

- Em đang làm cái quái gì vậy hả , có biết nguy hiểm lắm không hả . Em thông minh mà tại sao lại chơi trò ngu ngốc như vậy , có biết làm anh sợ lắm không .

- không biết , đang vui bị phá mất vui nên suy cho cùng anh là người phá hoại . – nói xong , tặng cho hắn một nụ cười ranh mãnh , lấy thêm tí cát biển ném vào người hắn rồi chạy vụt đi . Hắn nhìn theo nó chạy rồi cũng đuổi theo . Tất cả mọi âm ức , buồn phiền điều tan biến , hắn cùng nó chạy khắp nơi , đùa giỡn như những đứa trẻ con . Khi đã mệt nhoài cả hai mới chịu leo lên bờ . Nó nhìn hắn đầy yêu thương , bắt chọt hỏi .

- Tại sao anh lại thích ăn kem , kem có ngon không ?

- kem ngon lắm , cô có muốn ăn thử không , à mà tôi thích ăn kem là nhờ một người khác chỉ cho tôi . – giọng hắn đột nhiên trầm xuống đến lạ lùng , nó chưa thấy hắn như thế này bao giờ cả .

- anh có chuyện buồn à , kể ra cho nhẹ lòng

- Ừm 5 năm trước tôi từng một cô gái đi biển chơi , cùng tôi ngồi dưới gốc cây to ở trường , cô ấy dẫn tôi đi ăn kem , chỉ cho tôi rất nhiều về thế giới này . Lần đầu tiên tôi cảm nhận được tình yêu đầu đời là như thế nào . Sau đó cô ấy nói với tôi là cô ấy phải sang Pháp để học tập . Nhưng . . . chiếc máy bay năm đó đã phát nổ , cô ấy đã đi mất . Rồi khỏi tôi thật rồi . – Giọng nói hắn như lạc đi , những giọt nước mắt thi nhau rớt xuống thật nhiều . Nó khẽ đặt một tay lên vai hắn thay cho lời an ủi

Cả hai như rơi vào thế giới khác , im lặng , mỗi người một suy nghĩ . cuối cùng nó cũng lên tiếng .

- nếu như cô ấy còn sống anh có yêu tôi không ?

Hắn hơi ngớ người về câu hỏi của nó nhưng cũng trả lời – Cô ấy đi rồi thì sao còn sống được chứ cho nên yêu em là điều đương nhiên .

- Nếu như sao này em biến mất khỏi đây anh có khóc như thế không ?

- Anh đã mất một người mà mình yêu thương rồi cho nên anh sẽ không làm mất em nữa đâu .Mà sao em lại hỏi vậy không lẽ . . .

- Không có , chỉ hỏi thế thôi . À đi về thôi , đói rồi tí lại chơi tiếp .

Nó đi trước hắn , giọt nước mắt khẽ lăn dài . Nó không biết quyết định sẽ thử yêu một người là sai hay đúng . Nhưng giờ thì đã hiểu , quyết định nó chọn là đúng , Nhưng nếu một ngày nó rời khỏi thế giới này thật sự thì nó cũng đã mãn nguyện vì có người yêu nó .

Buổi chiều nó trở lại tạm biệt biển . Kế hoạch ở lại chơi lâu ngày của nó bị phá sản chỉ vì cái thông báo quái gở của trường . Tụi nó sẽ phải thi học kỳ sớm hơn dự định một chút cho nên nó phải thu xếp hành lý để về . Bọn nó vốn định sẽ chơi hết một tuần mới về nên những thông báo của trường đâu có biết vì mấy ngày còn đi học thì tụi nó lại nghỉ học kéo nhau đến đây chơi nên giờ phải tiếc nuối ra về cho kỳ thi .

Hai chiếc xe của hắn với bảo lãnh nhanh và hoà vào dòng người tấp nập đang ngược xuôi trên khắp đường . Nó nhìn ngắm những khung cảnh miền biển hồi lâu rồi cũng chìm vào giấc ngủ . Trời vừa tối thì đã về tới nhà . Chiếc Lamborghini Aventador LP700-4 của mình đậu trước cổng nhà nó . chiếc cổng sắt to đùng từ từ mở ra , hắn chạy xe vào . Quân gia vừa thấy xe lạ liền bước ra ngoài xem thử thì từ trong xe hắn bước ra , trên tay còn bế nó đang ngủ say , đầu khẽ tựa vào bờ ngực rắn chắc ấy . Ai trong nhà cũng sững sờ khi thấy hắn bế nó . Giọng từ tốn nhẹ nhàng nhưng lại rất lạnh , hắn hỏi

- phòng cô ấy ở đâu ?

- không cần đâu để tôi đưa con bé lên phòng , phiền cậu quá . – Vũ đứng gần đó lên tiếng .

Hắn khẽ ngạc nhiên nhìn người con trai trước mặt , đẹp không kém gì hắn , dáng người cao ráo , làn da trắng như con gái . Phát âm lại rất chuẩn nhưng nhìn ngoại hình đặc biệt là gương mặt thì lại đậm chất phương Tây .

- Anh là, ai vậy ? – hắn hỏi Vũ rồi nhìn khắp nơi không nhà , đâu đâu cũng thấy kẻ hầu người hạ , đâu đâu cũng là cảnh vệ , bảo vệ đi tuần , túc trực canh chừng còn hơn là nhà của tổng thống nữa chứ .

- Tôi là Richard Fitzgerald , gọi tôi là Richard hay Vũ là được . Còn anh

- Tôi là Định Vỹ , bạn trai của Nguyệt Anh .

- Joe.. à không Nguyệt Anh có bạn trai khi nào mà tôi không biết vậy .

- Cách đây vài tuần , vậy còn anh anh là gì của cô ấy .

- Tôi là anh của con bé . Mà không còn sớm nữa cậu về ngủ sớm đi mai các người còn thi Học kỳ nữa đấy .

- vậy phiền anh đưa cô ấy lên phòng , tôi về trước .

Ngày mới lại bắt đầu , trời vừa hừng sáng nó đã thức . Vũ mở cửa phòng nó nước vào , anh cười cười nhìn nó rồi lại nhìn ngắm cây đàn . Giọng nói nhẹ nhàng cất tiếng .

- Em gái có bạn trai khi nào mà anh không biết vậy ta . Chuyện này phải nói cho ông và Kelvin biết mới được .
- Sao anh biết được chuyện đó , đừng nói cho hai của em nghe .
- Sao lại không nói , em có bạn trai , có bạn là chuyện tốt chuyện đáng vui mừng mà .
- Nhưng em không muốn , em sợ quá nhiều người hy vọng sẽ thất vọng càng nhiều . – nó khẽ cụp đôi mi xuống cố che giấu đi nỗi buồn .

Anh xoa đầu nó dịu dàng nói – Ngốc à , nếu Vỹ yêu em thật sự nó sẽ chấp nhận bệnh của em thôi .

- Nhưng lỡ như..
- Nếu không được thì đừng cố , thời gian còn lại rất ngắn nên em hãy vui vẻ lên đi . Triệu chứng thứ hai xuất hiện rồi à .
- Ừm , em sẽ nghe theo anh .

Nó thay đồng phục , ăn sáng xong thì đến trường . Xe hán đã chờ nó ở cổng từ khi nào . Nó vừa ra đã bị hán bắt lên xe chở thẳng đến trường . Hôm nay mọi người ai cũng trong trạng thái lo lắng đặc biệt là lớp A vì nếu như điểm của họ dưới 100 thì lập tức sẽ bị loại ra khỏi lớp đó ngay lập tức . Những người khối trên tâm trạng cũng không mấy thoải mái cho lắm . xe hán và Bảo gặp nhau ở trước cổng , cả hai nhìn nhau cười rồi cùng chạy vào trong gara . Mọi người ai cũng mắt tròn mắt dẹt nhìn hai chiếc xe , đặc biệt là chiếc của hán . Hiếm lắm mới thấy Thiếu gia của trường lái xe đi học riêng đã vậy còn chở theo người , chiếc xe của Bảo cũng không thua kém gì xe hán , vốn cả trường này đều biết là nhà Bảo giàu có nhưng cậu ta lại thích đi làm người theo cna65 bên hán , dù cả hai người có thể được coi là bạn thân . Nó và Miu bước xuống khỏi xe lại tạo thêm một cơn shock mới nữa . Mọi người cũng chẳng tò mò gì về Bảo và Miu vì hai người này gần như đã công khai hẹn hò đi đâu cũng có nhau . Còn nó nó là gì mà đi chung xe với hán chứ . Những ánh mắt ghen ghét , tị nạnh , những cái lườ , vài trăm cái nguyền dãi của đám nữ sinh trong trường dành cho nó . CỬng mai là có tiếng chuông thông báo đến giờ thi nếu không thì nó đã cháy áo cháy quần vì mấy cái liếc nhìn không thôi .

Hán ngang nhiên cầm tay nó dắt đi ngay trong sân trường , nó bực bội đứng lại không thèm đi nữa , miệng phát ra toàn là khí lạnh khiến hán khẽ rùng mình

- Anh buông tôi ra được rồi đó .
- không buồn
- vậy anh muốn cái gì hả .
- Muốn em gọi anh một tiếng anh yêu .
- Anh chạm đây à – nó nói kèm theo khuyến mãi cho hán một hành động dùng trai đặt lên trán xem hán có bệnh gì không . Cưng mai là học viên vào phòng thi hết rồi nếu không nó sẽ bị xé xát ngay lập tức mất .
- Anh không chạm đây , không nóng , sốt gì cả . Mà em đừng có xưng tôi với anh nữa nếu không anh sẽ cầm tay em như thế này mãi đấy .
- Được rồi là tôi thua à không là em thua được chưa bây giờ thì thả tay tôi à nhằm thả tay em ra đi .
- Vậy mới ngoan chứ – hán nói rồi véo chiếc mũi nhỏ xinh của nó ung dung đi vào lớp

Phần thi đầu tiên bắt đầu là môn Toán . Nó thì an nhàn ngồi ghi ghi chép gì đó 15 ‘ sau liền đem bài nộp rồi đi ra ngoài . Ai trong lớp cũng nhìn nó anh mắt ngạc nhiên , hán cũng theo nó ra ngoài khi đem bài nộp , theo sau là Miu và Bảo , cả hai cũng đi ra ngoài . Lớp vốn 30 học viên thi Nhã anh và Gia Linh đã nghĩ chỉ còn 26 người vậy mà 4 người tụi nó lại đi ra sớm như vậy thật là chẳng công bằng . NHưng mà người ta học giỏi thì việc làm xong bài nhanh có gì đáng nói .

Bọn nó cùng nhau đi xuống căn teen ngồi chờ môn thi tiếp theo . Miu thì đang loay hoay giải bài toán lúc này với ong muốn tìm kiếm số điểm tuyệt đối . Nó ngồi đó nhâm nhi ly sữa nòng cùng vài mẫu bánh qui không kem . Hán nhìn cách nó ăn mà buồn cười , ăn bánh mà không ăn kem . Mà hình như nó chưa bao giờ ăn kem thì phải .

Thời9 gian trôi qua mau mới đó mà tụi nó đã hoàn thành xong những môn thi tiếp theo , trm6 mặt ai cũng tươi tỉnh . nói chuyện với nhau rất rom rã .

Một tuần trôi qua nhanh , mới đó mà đã biết được kết quả thi . Nó và hán chẳng buồn đi xem , đơn giản vì nó biết mình chỉ cần đủ điểm ở lại cái lớp đó là được . Miu và Bảo thì háo hức muốn biết xem kết quả của mình như thế nào . Nhỏ đứng mỗi cả chân cuối cùng cũng thấy tên mình , nhỏ đứng hàng thứ ba sau Bảo , cậu đứng thứ hai . Còn hán thì đương nhiên là đứng nhất rồi nhưng mà nó cũng đứng đồng hạn với hán với hán trên bảng . Nhỏ không ngờ nó lại học giỏi đến thế vậy mà từ trước đến giờ nhỏ không biết . Thi xong thì tụi nó được nghỉ học khoảng vài tuần .

Chương 24

Thời gian trôi mau , mới đó mà đã mấy tuần trôi qua . Thời gian nghỉ của nó cũng chẳng đi chơi được nhiều . Phần vì hấn vừa nghỉ học đã phải về nhà ba mẹ cùng họ đi đâu đó . Miu và Bảo thì đã ra mắt hai bên gia đình nên cả hai tự do đi chơi mà họ muốn , miễn là đừng làm chuyện gì quá giới hạn là được . Nó thì suốt mấy tuần nay đều ở công ty , có hôm còn ở lại đó để làm việc đến tận sáng mới về . Vì hiện tại Vũ đã sang Đức rồi vài tuần nữa anh mới quay lại tạm thời việc công ty là do nó lo hết tất . Minh cũng bận túi bụi nên cũng không có thời gian quan tâm đến nó nhiều . Mấy tuần nay mệt mỏi cứ kéo dài hầu như vắt toàn bộ hết sức lực của nó . Cách đây vài ngày nó lại phải vào viện vì làm việc quá sức . Khiến cho anh nó nghe tin này liền mừng cho một trận ra trò còn bảo là vài ngày nữa sẽ về đây chứ .

.

.

.

Tất cái điều khiến màn hình n, nó mệt mỏi đứng dậy về . Báo chí mấy hôm nay không có ngày nào là không phát tin phá sản của nhà họ Ngọc cả . Giám đốc Ngọc thì bị bắt vì tội trốn thuế , buôn hàng cấm . Ngọc phụ nhân nghe tin sốc quá nên lên cơn đột quỵ , Ngọc Gia Linh đang đi chơi ở Pháp nghe tin gia đình mình như thế tức tốc đặt vé máy bay về ai ngờ đầu chiếc máy bay ấy bị trục trặc gì đó đang bay giữa chừng thì phát nổ . Chuyện chỉ có vậy mà họ cứ nói suốt mấy tuần nay , làm nó cũng chỉ biết ngán ngẫm coi như việc của tiểu Hạnh Nhân đã xong . Giờ chỉ còn chuyện của mẹ nó nữa là việc trả thù đã xong .

:

:

:

Vừa vào đến phòng nó đã lăn ra ngủ ngay , đến cả ăn tối cũng bỏ chứ đừng nói là tắm rửa . Ngủ một giấc dài đến khi mặt trời vừa ló dạng nó mới chịu dậy . Tắm rửa , vsen xong xuôi , nó xuống nhà ăn sáng . Đi dạo quanh vườn , nhìn ngắm những bông hoa vườn mình khoe sắc dưới ánh nắng buổi sớm thật đẹp . Mùi hương thơm nhẹ của những đóa hồng trắng . Mùi thơm của hoa nhài lan tỏa khắp nơi , bao bọc lấy thân hình mảnh mai của nó . Cảm giác dễ chịu xen lẫn len lỏi vào làn da trắng hồng của nó . Những tia nắng sớm tranh dành nhau chạm nhẹ vào làn ấy . Hít một hơi thật sâu nó đi vào nhà . Mọi thứ đều chuẩn bị xong , từ quần áo , giày dép . Nó thay đồ xong thì đi xuống nhà . Khoác lên mình chiếc váy màu cam nhạt , mái tóc được buộc hờ hững bằng một sợi dây ruy băng nhỏ màu trắng . Gương mặt thật bao năm được che dấu nay lại lộ diện giữa chốn đông người . Mọi người ai cũng ngạc nhiên mở to đôi mắt nhìn công chúa của họ . Chỉ nghe đồn mà thôi cũng đủ tưởng ra nhan sắc của cô như thế nào . Giờ lại còn được chứng kiến thì quả là lời đồn . Đôi mắt to tròn , hàng mi dài và cong , chân mày là liễu , làn da trắng như tuyết , Nhìn nó cứ như búp bê , ai cũng nhìn nó đầy ngạc nhiên , đây là một người 17 tuổi ;sao thật không tin , nhìn cô cứ như là một đứa trẻ vậy , gương mặt bầu bĩnh không khác gì em bé .

Hấn vừa đáp sân bay lúc này , Chuyến bay dài khiến hấn không có tâm trạng nào mà nhớ đến người khác . Xe vừa đến đã lái chạy mất dạng . Mấy tuần qua ngày nào mà hấn không nhớ nó chứ nhưng mà hiện giờ thì con bù ngủ đã chiếm lấy hết tâm trí của nó rồi làm sao mà nhớ đến nó được . Ngủ một giấc dài tới sáng mới thức dậy . Vừa mở mắt ra thì đã nhận ngay điện thoại của Bảo , giọng cậu có phần lo lắng hơn nhiều

- Alo
- Thiếu gia người mau đến trường đi , Nhã Quyên vừa xuất hiện ở trường . Cậu mau tới nhanh đi .

Vừa nghe đến cái tên Nhã Quyên dù đang rất bù ngủ nhưng hấn liền bật dậy như lò xo phóng ngay đến trường trong vận tốc ánh sáng .

.

.

.

Máy bay cá nhân mang kí hiệu F vừa đáp ngay xuống khoảng sân dành riêng cho máy bay cá nhân trong sân bay . Từ trên máy bay một thanh niên cao khoảng 1m8 , làn da trắng đôi mắt xanh và tinh như hồ nước mùa thu .Mái tóc màu vàng óng của anh chứng tỏ anh là con lai , sống mũi cao dọc dừa . Anh mang mặt một bộ âu phục giống như kiểu cách của một vị hoàng tử . Từ từ rời khỏi nơi đó , Anh bước đi ai cũng ngoái đầu lại nhìn . Những ánh mắt đầy ngưỡng mộ dành cho anh cả những cái nhìn ganh tị , nhưng anh chẳng để tâm . Quét đôi mắt xanh nhìn khắp sân bay như tìm kiếm ai đó , nhưng lại thất vọng khi người đó không xuất hiện . Tia thất vọng vừa mới dâng lên thì lại bị niềm vui đập mạnh xuất . Tiếng gọi thân thương ấy như đã ăn sâu vào trái tim anh là tiếng gọi của em gái anh .

- Anh , em ở đây . – Nó vừa gọi lớn , tay vừa vẫy vẫy cho anh thấy .

Mọi người đi ra đi vào ai cũng phải nhìn , Họ không biết mấy hôm nay sân bay có gì vui mà tối hôm qua một thanh niên đẹp đến mê hồn vừa xuống sân

bay ở đây , bây giờ lại thêm một người nữa . Còn có cả cô gái xinh như búp bê , làn da trắng đứng đó chờ . Nhìn hai người cứ như là tiên đồng ngọc nữ vậy , quả thật rất xứng đôi .

Anh chạy nhanh về phía nó đang đứng , miệng cười thật tươi lộ ra chiếc răng khểnh thật đẹp . Nụ cười ngọt ngào và đẹp như muốn đắm say lòng người . Nó cũng cười thật tươi , ôm anh thật chặt vào lòng như sợ anh đi mất vậy . Tặng anh bó hoa trên tay rồi cùng anh ra về . Hai anh em nó bước đến đâu như muôn hoa nở rộ đến đó . Họ tự hỏi rằng tại sao trên đời này lại có người đẹp đến thế chứ . . .

.

.

.

Tạm biệt anh , nó thay đồ đến trường . Nó muốn nhìn thấy hân sau mấy tuần không gặp , nó muốn tặng cho hân một con gấu bông thật xinh được nó làm bằng tay . Nó muốn nhìn thấy hân cười với nó , nói với nó rằng thời gian qua anh rất nhớ em .

Bỏ chiếc cặp xuống bàn , nó nhìn thấy cặp của hân nhưng chẳng thấy người đâu . Mọi người ai cũng bàn tán một chuyện gì đó mà liên quan đến hân và một cô gái mới đến . Gọi một cô bạn lại hỏi thì mới biết là đầu học kì này có người mới chuyển vào , nhìn giống y chang như Nhã Anh không khác một tẹo nào . Hân vừa thấy cô gái đó thì đột nhiên kéo đi mất hút không ai biết là đi đâu .

Nó không muốn nghĩ ngợi nhiều cho mệt óc , nên vội lấy ra ngoài hít thở không khí một chút chứ ở trong cái lớp này thế nào có cũng khủng cho coi . Đi dạo quanh trường , nó nằm xuống gốc cây to gần đó . Nhắm mắt tận hưởng hương thơm của cỏ non , vài giọt sương còn đọng lại trên cỏ và nó cũng cô tình nghe chuyện của người khác , thật là không muốn tí nào nhưng họ cãi nhau quá lớn khiến nó phải chú ý thào Heartphone đang đeo trên tai ra .

- Tại sao anh không nghe em giải thích chứ ! – cô gái đó vừa khóc vừa nói

- Giải thích gì , chẳng phải lúc trước nếu không có sao tại sao lại không quay lại , tại sao lại để người khác nghĩ rằng mình đã chết . Tại sao , em xem tôi là thằng ngốc à . Em có biết 61 thời gian qua tôi sống thế nào không . Mỗi lần nhìn thấy em gái em là tôi lại nhớ đến bóng hình của em , em có biết tôi đau khổ thế nào không . Em nói đi . – giọng chàng trai có phần tức giận , phần lại đau khổ tột cùng .

- Em xin lỗi , em xin lỗi , em anh mà Vỹ .Anh nghe giải thích đi , lần đó thoát nạn em không về là vì anh , vì anh nên em mới không thể về đây .

- vì tôi sao , vì tôi .. – hân câu ấy mà tự cười bản thân mình .

- Phải vì anh , vì anh nên em mới trốn chui trốn nhủi . Anh biết không , nếu em về thì lập tức sẽ bị giết ngay anh biết không , anh không hà – Cô gái ấy hét lên khiến nó giật mình . Người đó tên là Vỹ , vậy người con gái kia chính là người mà hân yêu trước đây . cô ta trở về rồi , về để dành Vỹ . Nó chỉ đứng đó nhìn theo bóng lưng hân , nó muốn biết hân sẽ làm gì tiếp theo .

- Anh xin lỗi , anh xin lỗi em mà Quyên , tất cả là tại anh .

- Anh đừng xin lỗi , mình quay lại trước đây được không anh .

- Anh ...anh

- Không thể sao , thời gian còn rất ngắn anh có thể quay lại với em được không .

- Em làm sao , tại sao thời gian còn rất ngắn – giọng hân còn lo lắng hơn là lúc nó bị thương , được hân chăm sóc nữa kia . Trái tim nó vừa mới cảm nhận được một chút tình yêu , một chút ấm áp thì giờ đây gần như tan vỡ

- em không biết nữa , nếu như anh không chịu quay lại thì em cũng không muốn sống nữa đâu.

- Em đừng có làm gì dại dột nha , anh hứa sẽ yêu em mà , ngoan đi .

Yêu em , lời của hân nhưng ghim thẳng vào trái tim nguội lạnh của nó vốn được chút hơi ấm giờ đây lại hình thành lên bao lớp băng mỏng nhưng lại lạnh đến thấu xương . Cảm giác hụt hẫng khi hân ôm người con gái khác vào lòng thật đau . Nước mắt vô tình hay cố tình mà cứ tuông như dòng suối nhỏ ngăn hoài cũng không sao chảy hết được . Tiếng điện thoại của nó đột nhiên vang lên khiến cho đôi trẻ kia phải ngoái đầu nhìn . Nó quay mặt đi hướng khác nghe điện thoại , là anh hai . Anh gọi cho nó báo trưa qua đón nó ăn cơm . Nó chỉ biết ậm ừ cho qua mọi chuyện rồi bước đi . Nó không muốn đứng đây nữa vì nơi đây đã thuộc về chủ cũ của mình rồi . Không còn là nơi của nữa rồi . Bước đi mà hai dòng nước mắt cứ chảy . nó thật sự mệt rồi . nó không muốn nhắc đến hay nghĩ đến những câu vừa rồi nữa nhưng sau nó cứ hiện ra trong đầu nó . Tim nó không phải đau vì bệnh mà đau vì bị tổn thương .

Hân nhìn thấy nó liền buông Nhã Quyên ra chạy đến nắm tay nó . Nó chỉ biết gạt tay hân ra thôi chứ hiện giờ nó chẳng làm gì được ngoài như thế cả , nó cần thời gian , thời gian để suy nghĩ tất cả .

Rời khỏi trường , nhắn tin cho hai đến đón . Nó giờ rất mệt nên không muốn ra ngoài ăn . Về đến nhà đã lên thẳng phòng , không nói với ai câu nào ngay cả cơm cũng không chịu ăn . Anh cũng rất lo cho nó nhưng chuyện của nó , nó không nói thì anh cũng không moi được gì cả nên thả cứ để nó yên tĩnh suy nghĩ khi thông rồi tự nhiên sẽ ra ngoài thôi . Một ngày , hai ngày trôi qua nó không đến trường , hân nhắn cho nó rất nhiều tin nhắn , gọi điện cũng không trả lời . Hân đến nhà tìm thì bị cảnh vệ và bảo vệ gác cổng không cho vào . Suy nghĩ thông rồi thì nó cũng chịu ra ngoài , nở nụ cười trấn an nhìn

anh, mấy hôm nay vì nó mà anh gầy hẳn đi đã vậy hai mắt sâu thêm tí xíu làm nó thấy có lỗi ghê gớm. Nó không muốn đến trường để tránh gặp mặt hân nhưng nó lại muốn gặp mặt miu. Nó muốn cho nhỏ biết sự thật về nó, về thân thể của nó. Nên đành nhờ anh đi thế vậy

.

.

.

Chiếc xe của hai vừa chạy vào trường thì bao nhiêu ánh mắt của nữ sinh trong trường phải ngược nhìn. Anh bận một chiếc quần âu kết hợp với áo sơ mi dài tay được xắn lên gọn gàng, mái tóc vàng bồng bềnh theo gió theo gió, đôi mắt xanh tình tình nhìn khắp trường tìm kiếm bóng hình của Miu theo yêu cầu của nó. Cuối cùng anh cũng tìm được lớp A, cũng may là giờ này không có tiết học cho nên anh dễ dàng tìm thấy lớp hơn. Bước vào trong lớp ai cũng nhìn anh đầy thắc mắc, ngay cả hân cũng nhìn anh mà không chỉ có hân, còn có cô gái ngồi bên cạnh hân nữa, người làm cho nó phải khóc. Nhìn thấy hai người anh thật muốn đâm vào mặt hân một cái nhưng không thể vì cảm xúc nhất thời mà quên đi việc lớn. Mọi người khi đã không còn bàn tán nữa anh mới vội lên tiếng.

- Cho hỏi ở đây có ai tên Cao Thanh Trúc không vậy? – lời nói dịu dàng nhưng không kém phần lạnh lùng càng làm cho đám con gái chết mê hơn

- Anh tìm tôi làm gì vậy, mà anh là ai.

- À tôi là Kelvin, tên tiếng Việt là Nhật Anh. Ừm, vậy em là Thanh Trúc đúng chứ

- Phải là tôi.

- Vậy thì tìm được rồi, em đi với anh đến một nơi được chứ.

- Tại sao cô ấy phải theo anh, tôi không cho cô ấy đi thì sao? – Bảo nghe anh nói vậy thì máu ghen lại nổi lên.

Anh không trả lời Bảo chỉ khẽ miệng sát tai nhỏ nói – Đi gặp Joe à không đi gặp Nguyệt Anh

- Sao cậu ấy không đến. – miu hỏi về nghi ngờ

- Con bé mấy hôm nay không khỏe nên không đến được.

- Được tôi đi theo anh. - Miu nói rồi quay qua nhìn Bảo, miệng cười tươi nói với cậu – Em đi gặp người này cái đã đừng giận nhé.

Hân im lặng không nói gì, chợt nhớ đến tin nhắn lúc trước. Cũng là người tên Kelvin nhắn, bây giờ lại là người tên Kelvin đến tìm Miu. Thật ra người này là ai, có quan hệ gì với nó thật làm cho người ta tò mò quá đi mất. Thấy anh và Miu đi mất, hân cũng vội đi theo. Bảo cũng đi theo Miu ra cổng. Chiếc xe vừa chạy thì hai chiếc xe khác cũng chạy theo. Anh đâu phải là kẻ ngốc đâu mà không biết có người theo dõi mình nên chạy rẽ vào một con hẻm khác cắt đi cái đuôi. Cả hai tức giận khi bị mất dấu.

.

.

.

Xe anh chạy thẳng vào trong gara nhà. Miu bước xuống xe mọi người đều cúi chào anh và nhỏ. Anh không nói gì chỉ cất tiếng nói với miu

- Nguyệt anh chờ em ở khu nhà phía Tây. – nói xong thì anh ra hiệu cho người làm đưa nhỏ đến đó.

Nó ngồi trên chiếc ghế to chơi đùa cùng Khả khả, một con sói con rất đáng yêu. Chú sói có bộ lông màu trắng muốt vừa chào đời cách đây vài tuần. Nhìn thấy Miu đến nó vội đưa Khả khả cho người làm đem đến trả lại cho Tiểu Bạch – mẹ của chú sói. Miu vừa nhìn thấy hình dáng giống nó thì vội kêu

- Nguyệt Anh

Người làm nghe có tiếng người lạ thì liền chặn ngay trước mặt không cho nhỏ đến gần, khiến nhỏ sợ phát khiếp

Nó thấy nhỏ vậy chỉ biết cười, kêu họ đi ra ngoài hết. Nhỏ nhìn nó mắt tròn mắt dẹt dò xét, khi thấy gương mặt thật của nó. Miu e dè hỏi nhỏ khi không thấy nó đâu chỉ thấy một người lạ hoặc đứng trước mặt mình – Cô làai, sao lại đưa tôi đến đây

- Cậu không nhận ra mình sao? - nó có thất vọng khi miu không nhận ra nó

- Giọng nói này, mái tóc tím nhạt, đôi mắt xám tro ... tất cả đều giống với Bell duy sao chỉ có khuôn mặt là khác

- Miu cậu nhận ra rồi sao – Nó có chút vui mừng – Đây là gương mặt thật của tớ, xin lỗi vì đã giấu cậu thời gian qua.

- LÀ Nguyệt Anh sao, cậu thật đẹp, đẹp hơn trước đây nữa. – nhỏ buồn một câu khen ngợi rồi ôm chầm lấy nó – Mấy ngày nay sao cậu nghỉ học vậy

làm tớ thấy cậu thật tội

- Sao lại tội tớ

- Tên Định Vỹ đó , có người yêu mới rồi – giọng nhỏ dầy nghiêng khi nhắc đến Nhã Quyên

- Chuyện đó tớ biết rồi . À mà lần này tớ nhờ hai đưa cậu đến đây là có chuyện muốn nói

- Hai , người con trai đó sao

- Ừm , là anh hai của tớ . Kelvin Freezer là tên của anh ấy . Tên ở đây là Lâm Nhật Anh

- Freezer chẳng phải là dòng tộc Naury danh giả sao

- Ừm . tớ là Joe Freezer – người đứng đầu dòng tộc

- Vậy cậu không phải làm thuê ở đây sao .

- Không , xin lỗi vì giấu cậu . Thật ra lần này đưa cậu đến là tớ có một chuyện muốn nói . Tớ không muốn khi tớ mất đi , cậu sẽ khóc vì tớ .

- Mất đi là chết phải không . Tại sao thật ra là cậu bị gì , cậu nói đi đừng giấu tớ nữa mà Bell

- tớ ... thật ra con bé bị bệnh tim , trong giai đoạn cuối rồi . Con bé có thể chết bất cứ lúc nào ,. Thanh trúc à anh xin em hãy giúp anh thuyết phục nó đi . coi như là anh xin em đó . – chẳng để nó nói anh đã lên tiếng thay giọng dầy buồn rầu nhìn nó

- Cậu bị bệnh đó thật sao , tại sao giờ mới nói , tại sao lại gạt tớ .

- Tớ xin lỗi . Miu coi như chuyện cậu gặp tớ đừng nói cho ai biết , cả chuyện tớ bệnh nữa nhé . Tớ xin cậu đấy . Đừng nói nhé . Cậu hứa đi

- Hứa mà , tớ hứa nhưng cậu nhất định phải tiến hành điều trị sớm . – nhỏ nói rồi ôm nó khóc thật to

Ngoài trời mưa bắt đầu rơi ngày càng nhiều . Mưa như khóc thay cho nó , khóc thay cho cuộc đời này .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Mặt trời ló dạng sau hàng cây . Nó thức dậy khá trễ so với mọi ngày . Vscn xong , thay đồng phục của trường , ăn sáng xong . Nó theo anh ra xe đến trường . Anh về lần này là chăm sóc nó cùng Richard cho nên nó đến trường là chuyện đương nhiên . Nhưng nó hơi ngạc nhiên khi anh cũng bận đồng phục của trường nó . Không lẽ anh theo nó đến trường luôn chứ . Lia ánh mắt nhìn anh , miệng không thể nói được gì . Anh mặt đồng phục học sinh trong thật đẹp và sang trọng . Xe lăn bánh từ từ chạy ra khỏi nhà . Ai đi đường cũng phải nhìn bởi chiếc xe quá đặc tiền . Xe dừng trước gara của trường . Nó bước xe khiến ai cũng nhìn . Họ chưa hết ngạc nhiên thì lại bất ngờ khi chàng trai ngày hôm qua cũng xuất hiện , còn mặc đồng phục trường nữa , Bọn con gái hét ầm lên khiến nó phải nhét tai nghe lên tai thông thả về lớp . Anh theo sau cầm luôn túi sách cho nó .

.

.

.

Buổi sáng chẳng mấy tốt lành khi vừa vào đã nhìn thấy cảnh hân và Quyên ngồi nói chuyện với nhau ngay chỗ của nó . Anh vừa đi nên không để ý đâm sầm vào lưng nó khiến nó phải chú người về trước cũng may là anh lôi nó lại kịp thời nếu không chắc nó đã ngồi ở đất mất rồi . Đặt chiếc túi của nó và anh tạm trên bàn Miu . Anh theo nó lên phòng hiệu trưởng . Một lúc sau , một số nhân viên bảo vệ chạy vào kê thêm hai cái bàn khác gần chỗ của hân .

Anh sao khi lấy nhập học thì đi trước nó . Nó lon ton đi phía sau anh như osin vậy á . Miệng còn ngoác ra ngơ ngác khi nhìn anh cầm tờ giấy nhập học bước vào lớp . Thầy hiệu trưởng đứng là rất sợ những lời hăm dọa này nha . Anh vừa nói có vài câu đã khiến cho ông thầy run cầm cập không dám nói gì , liền sai người kê bàn mới ngay lập tức . Thông thả đi về lớp, Mọi người ai cũng nhìn nó và anh , đa phần là những ánh mắt hình viên đạn thật sắc ghim vào người nó , cả những cái nhìn đầy ngưỡng mộ . Những ánh mắt hình trái tim được gắn thẳng về phía anh . Anh biết nhưng lại mặc kệ quay lại cười với nó , miệng còn nói với nó tí nữa có bất ngờ . Thật khiến cho nó tò mò quá đi mất .

Vừa vào đến lớp d0a4 nhận ngay ánh mắt sầm soi của Miu dành cho nó , Bảo cũng không kém phần riêng chỉ có hần là ngồi im lặng không quan sát đến nó và anh nhưng trong đầu đang suy nghĩ gì thì không ai biết . Điện thoại nó tự động lại reo lên , có tin nhắn mới . Ngồi xuống cái bàn mới vừa được đem vào , nó mở tin nhắn ra xem là hần , hần muốn nói chuyện với nó . Nhưng nói về vấn đề gì , nếu giải thích thì hiện tại nó không có gì muốn nói với hần nhưng nó vẫn muốn nghe câu trả lời của hần .

Trống vừa đánh , chuông vừa reo , giáo viên cũng vào lớp . Anh bức lên trên bục giảng chào giáo viên sao đó giới thiệu sơ về mình . Miệng còn thân thiện khuyến mãi thêm cho nụ cười tỏa sáng , thật ra là đang cười với nó thì có . Cô giáo vừa mới gật đầu cho anh về chỗ thì từ ngoài cửa có tiếng vọng vào . Anh chỉ cười khềnh một cái rồi nháy mắt với nó ra hiệu ” quà của em đó ” . Từ cửa hai thanh niên đẹp rạng ngồi bước vào , mỗi người một bộ đồng phục thật đẹp khoác lên người . Vũ và Minh bước vào khiến cho nó bất ngờ đến nỗi muốn té khỏi cái ghế đang ngồi . Anh chỉ cười nhìn nó , rồi gật đầu với Vũ và Minh .

- Chào , tôi là Thành Vũ

- tôi là Phong Minh

Cả hai giới thiệu xong thì quay sang nhìn bà giáo , trong khi đó bà cô và bọn cn gái trong lớp thì đang lơ lửng trên những tầng mây khác nhau . Cùng một lúc lớp A lại có nhiều đẹp trai đến vậy vào học , lào5nhat61 thời không kìm chế được mà hét lên

- Đẹp trai quá – ns A

- Quà là những người mẫu trong lòng chúng ta – nsB

- Bla ...bla

Những lời bàn tán ngày càng nhiều rộ lên như hội chợ , bà giáo cũng một phen hồn về với xác , lấy thước gõ mạnh lên bảng , ai đang trong trạng thái hồn lìa khỏi xác cũng phải nhập về , Miệng vũ vô thức cong lên đầy ma mị , giọng lạnh lùng cất tiếng

- không sắp chỗ sao

- À ...ừ ...hai ..em ... – bà cô miệng lắp không nói nên lời bởi hàn khí của Vũ toát ra , run lên cầm cập vì lạnh

Nó ngồi thích thú xem kịch , thấy thế Miu cũng khều tay nó hỏi nhỏ – Ai vậy

- Người quen – hai từ người quen nó đã gọn lỏn như không có gì , chỉ nhìn thấy nụ cười hơi bị méo mó của nó giờ mới hiểu ra câu nói của anh ” quà của em đó ” . Anh đến trường học thật ra là giám sát nó , chăm sóc nó nhưng mà đi mình anh thì thật buồn nên mới kéo Vũ về rồi bắt Minh bỏ việc công ty đến trường . Cả ba đều bằng tuổi nhau nên xem như anh em chí cốt , nếu thiếu một thì còn ý nghĩa gì chứ .

Không đợi bà cô nói tiếp , Minh đã cắt ngang lời , miệng cười thật tươi nhìn nó , miệng mấp mấp đủ cả lớp nghe thấy : – Chúng tôi ngồi bàn trên đó – pHong Minh , tiện tay chỉ lên cái bàn vừa mới khiêng vào cùng lúc với bàn nó .

Nó bây giờ không khác gì tù binh cả , tứ phía đều là người và tường vây quanh .

Bên trái là hai , phía sau là tường . bên phải là Miu ở trên là Vũ và Minh . nó muốn làm gì cũng đều bị những ánh mắt sầm soi ghen ghét gán cho bởi vì chỗ nó ngồi toàn tập trung nữ nam đẹp như tranh vẽ .

Minh và Vũ lâu lâu lại quay xuống nhìn nó , rồi cười cười làm nó chẳng hiểu gì . May mắn là chuông reo , nó đi nhanh ra khỏi lớp , hai cùng miu với bảo và hai người kia cũng đồng thời đi theo . Bất thình lình nó đứng lại khiến hai đâm sầm vào người nó , sau là những người còn lại .

Lườn mấy người họ một cái sát lềm , nó vội nói : – Ai dám đi theo em nữa thì chuẩn bị cuốn gói hết nha . – miệng tự nhiên cong lên một đường cong thật đẹp , tay phụ hoạ thêm chỉ vào từng người – hai theo em nữa thì đi về Anh ngay , anh Vũ thì về Đức ... còn anh Minh thì biến về công ty luôn đi . Hai người nữa , theo tui thì coi chừng đó – nói xong nó bỏ đi một nước . nếu như nó đoán không lầm thì Bảo hình như biết chuyện của nó rồi , là do miu nói chứ không ai khác cả .

Bước chân nó vô thức đi theo tiếng gọi của lý trí , khi sự tỉnh thì nó đã đi đến cái cây hôm bữa rồi . Hần đang nằm đó nghe tiếng bước chân thì ngồi dậy nhìn nó . Chân nó như có nam châm hút lại hay sao mà nhấc hoài không lên , nó muốn quay đầu nhưng quá muộn rồi . Hần vòng tay qua ôm nó từ phía sau .

Tay hần khê siết chặt vòng ôm hơn . Một phút trôi qua , nó vẫn ở tư thế đứng như thế . Lòng nó đột nhiên đau nhói . Hôm đó hần cũng ôm Quyên như thế này . Hụt hẫng , nó rời khỏi cái ôm của hần , lạnh lùng lên tiếng .

- anh muốn gì ?

- xin lỗi , anh xin lỗi . Em đừng giận anh nữa được không .

- “ Xin lỗi “ , anh nói nghe buồn cười quá đấy ! . Anh xin tôi tha thứ cho lời anh nói trước đây sao . Anh xem tôi là con ngốc hay xem tình cảm của tôi dành cho anh là trò đùa . Nếu như anh nghĩ như thế thì tôi không cần nghe lời xin lỗi này đâu .

Phía sau gốc cây , Nhã Quyên đứng đó nghe tất cả mọi chuyện , nhưng có lẽ hần không hề biết . Nhỏ tham gia vào kế hoạch quay trở lại tìm hần lần

này là do có người sắp đặt cả thôi .

- Anh biết dù anh có nói gì thì em cũng không nghe anh đâu , nhưng em biết là anh yêu em mà .

- yêu , chẳng phải mấy ngày trước anh cũng nói là yêu Nhã Quyên sao .

- đó là vì cô ấy nói sẽ chết nên anh sợ ...

- anh không cần giải thích nữa , tôi nghĩ anh nên cho tôi thời gian . Còn giờ thì anh nên vào lớp đi vì không chừng cô ta đang tìm anh đấy .

Nói xong nó đi lại góc cây to gần đó , chờ khi hần đi khuất mới lên tiếng , đường cong má mị hiện trên khuôn mặt hoàn hảo – Ra đi , từ bao giờ ,Nhã Quyên tiêu thư nghe lên người khác nói chuyện vậy .

Quyên hơi chột dạ khi nghe nó nói , liền bước ra ngoài .Không quên đáp trả lời nó :- cô cũng như tôi thôi .- cô ta nói , nó nhún vai hờ hững – vào vấn đề đi .- nếu không nói thì thôi , chứ đã nói thì nó quá hiểu những người này muốn làm gì

- quả không hổ danh là Lâm Nguyệt Anh , lạnh lùng quyết đoán thật . Cô rất hiểu ý tôi đó – Quyên vừa nói vừa nhìn nó , mắt nhìn , não phân tích đánh giá người khác .

- quá khen . Cô muốn gì ? – vào thẳng vấn đề không chần chừ , nó nhìn Quyên đầy khinh bỉ

- Tôi muốn đấu với cô .

- Cô nghĩ tôi đồng ý sao

- Sao lại không , vì cô yêu Vũ mà .

- Đấu gì

- Bóng rổ , 3 giờ chiều ngày mai . Ở sân vận động của trường

- Được thôi , tôi chờ cô . – nói xong nó đưa tai nghe lên tai , thông thả bước về phía nhà ăn .

Mọi đều tập trung tất cả ở nhà ăn , mặt ai cũng hằm hằm như núi lửa sắp ohun trào . Thức ăn dọn đầy bàn nhưng chẳng ai rớ vào . Vừa thấy nó bước vào anh đã nhảy dựng lên , kéo tay nó ngồi xuống . Giương mặt căng thẳng như quả bom hẹn giờ sắp nổ . Giọng lạnh lùng nhưng lại ấm áp

- em đi đâu từ đó đến giờ , có biết mọi người lo lắng lắm không ?

- Đi dạo – nó đáp gọn lòn , tiện tay cầm đĩa gấp thức ăn cho vào miệng , khẽ nhăn mặt lại nói – lạc quá

Miu nghe nó nói vậy liền lấy đĩa gấp thức ăn cho vào miệng , nhìn nó đầy khó hiểu , luôn tiện đáp – vừa ăn mà . vị giác cậu có vấn đề à .

Mọi người nghe thì mắt tròn mắt dẹt nhìn nó , hai hiểu ra vấn đề rồi . Thức ăn ở đây không hợp với nó hèn gì nó nói nhạt là đúng . Vũ và Minh cũng dần dần hiểu ra vấn đề . Anh đứng thẳng dậy nhìn nó cười cười , cúi người thấp xuống , pha trò cười : – xin hỏi công chúa muốn ăn gì để thiếu gia đẹp trai này đi làm .

Miu và Bảo mắt A mồm chữ O nhìn anh rồi quay lại nhìn nó . Nó chỉ nhún vai hờ hững , miệng khẽ đáp – Ta muốn ăn món ăn mười năm trước

- Có ngay thưa công chúa yêu quý .

Vũ và Minh cũng đứng lên theo anh – Xin hỏi muốn ăn bánh gì , uống nước gì ?

- Ta muốn uống nước gì thật ngon , ăn bánh không có kem .

- Ok

Anh vào trong trước , xào xào nấu nấu gì đó . Vũ à Minh cũng theo sau làm . Một lúc sau cả 3 cùng bước ra với những món ăn , bánh và đồ uống thật ngon dành cho năm người . Cũng may là trường này có căn teen tự động , nếu không vừa ý thứ gì thì có thể tự làm . Miễn sao đừng làm hư hỏng thứ gì và trả tiền nguyên liệu là được . Nó vừa ăn vừa nhìn mọi người . Giọng nghiêm trọng nói chuyện thách đấu của Nhã Quyên với nó . Miu vừa nghe xong đã la toán lên , buồn luôn miếng thịt chuẩn bị đứt vào miệng . thốt ra câu thô tục

- Đồ hồ ly tinh , nhất định ta sẽ xử mày- . Chờ đó

Nhỏ nói xong làm cả đám cười khi . Nó chỉ biết lắc đầu nhìn nhỏ . Muốn đấu với nó thì hãy xem những ví dụ như Gia Linh , Nhã Anh đó , có ai toàn vẹn trở lại hay không cái đã .

Chương 26

Thông tin về nó và Nhã Quyên đầu bóng rổ lan ra cả toàn trường một cách nhanh chóng. Nó đi đến chỗ nào cũng bị họ sầm soi, nhìn ngó thật là khó chịu. Chân tay nó cũng lâu rồi không hoạt động nên cảm thấy ngứa ngáy. Đi lên phòng thanh nhạc của trường, không biết ai vô tình hay cố ý đặt ngay trước tầm ngắm của nó một chiếc violin. Tự tiện dùng đồ của người khác là sai trái nhưng nó chỉ mượn tí thôi, xong việc sẽ trả chứ đâu có lấy luôn. Nhẹ nhàng kéo từng dây đàn, âm thanh có chút buồn nhưng lại ấm áp. Những nốt nhạc cứ trầm bổng vang lên. Nó cuốn người ta vào thế giới riêng. Âm thanh được lan ra khắp trường. Hình như ai đó đã quên tắt đi hệ thống của dàn âm thanh. Mọi người đang học thì nghe tiếng đàn lạ không biết của ai. Hai, Vũ và Minh vừa nghe đoạn dạo đầu thì lờ mờ đoán ra được là. Chẳng xin phép bà cô, cà đám chạy ra ngoài. Sau ba người là Miu, Bảo và Hân. Không ai hiểu họ đi đâu cả.

.

.

.

.

Một lúc sau tiếng violin chợt ngưng, nó ngồi thụp xuống dưới nền gạch lạnh toát, một tay ôm lấy trái tim đang nhói lên. Tay còn lại cố chống dậy. Tiếng cửa chợt mở, hai bước vào theo sau là mọi người có cả hân nữa nhưng hân không nhìn thấy rõ được gì vì mọi người bu lại quá đông. Nó cười gượng nhìn anh, lắc đầu tỏ vẻ không sao. Hai gật đầu nhìn nó, đôi mắt khẽ sụp xuống. Không khí bỗng trở nên ngột ngạt đến đáng sợ. May là Minh nhanh trí chộp lấy cây ghita trên dàn âm thanh kéo mạnh nghe thật thích. Vũ hiểu ý cậu liền, đứng dậy hô to.

- Chúng ta làm hợp tấu nhá lâu rồi không làm.
- Được rồi. mình cũng nên thay đổi không khí đi.
- Em sẽ hát, anh chơi piano. Vũ chơi trống, Minh chơi Ghita. Còn ba người ngồi thưởng thức đi.

Tất cả những gì mọi người nói nãy giờ đều được mọi người nghe hết. Nhã Quyên ngồi đó nghiêng răng qua lại ken két. Lừa hân trong người nhỏ phùng phùng cháy. Nó nãy giờ mới chú ý đến hân, hân nhìn nó có chút đau xót. Vội quay đi tránh mặt hân. Nó ngồi đợi trên cái bàn gần đó và hát.

Bài hát không rõ là của ai nhưng lại rất hay rất cuốn hút. Giọng của nó trong trẻo vang lên, ai cũng hòa vào những cung bậc cảm xúc riêng. Ba người kia chơi nhạc cũng không tồi, đều rất ấn ý nhau. Họ như là một nhóm nhạc thực thụ vậy. Một lúc sau khi mọi người thoát khỏi những suy nghĩ riêng liền vỗ tay rần rần. Hân cũng vỗ tay, cũng cười nhưng nụ cười có phần gượng gạo.

Thời gian nói nhanh không nhanh, chậm không chậm. Nhắm mắt một cái đã tới 3 giờ chiều của hôm thi đấu. Mọi người dừng chặt cả sân vận động chỉ để nhìn và xem hai người thi đấu. Quyên chọn cho mình một bộ đồ thể thao màu đỏ. để dễ di chuyển. Nó trái ngược với Quyên, cô ta mặc đồ thì nó mặc đồ trắng là một chiếc quần short trắng cụt, để lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn. Chiếc áo thể thao sẫm điệu cũng màu trắng nốt. Mái tóc được nó buộc lại hồ hững bằng một sợi dây nhỏ nhưng lại rất đẹp. Hai và mấy người bọn nó chọn ngay băng ghế đầu mà ngồi. Hân không ngồi chung mà ngồi ngay vị trí của ban giám khảo. Tiếng còi của trọng tài vang lên ” Hút ” báo hiệu cho trận đấu bắt đầu.

Ván đầu nó chỉ lừa bóng qua lại để đỡ sức chứ chẳng muốn chơi. Nhã quyên thì cứ tấn công tấp nập để dành bóng nhưng đâu có dễ lấy được. 10 ‘ trôi qua mà chưa ai có trái nào vào rổ, sức nó ngày yếu dần dù không chạy nhiều. Nhã Quyên không khá khảm hơn nó là bao. Sơ hở có tí xú mà nó đã bị cướp bóng để cô ta ghi trọn 3 điểm cho mình. Vẫn thái độ điềm tĩnh đến lạ lùng. Dù cho Quyên gác nó đến 6 trái khi nó vẫn chưa có trái nào trên bàn điểm. Mọi người ai cũng thắc mắc hỏi nhau thật ra nó có thi hay không, chứ chơi như vậy thật chán. Miu thấy tình hình không ổn, liền đứng dậy nhưng bị hai nó ngăn cản, anh trấn an nhỏ bằng câu nói khiến cho bọn nhỏ nghe mà há hốc mồm. – Chỉ là đùa thôi.

Đồng hồ chạy ngày càng nhanh, mới có 30 ‘ mà cô ta gác nó tới 12 trái. Nó chỉ cười nhạt một cái giọng đầy thách thức khi mà nó và cô ta đứng cách nhau chỉ có nửa mét để dành trái bóng – 12 trái, sao chậm vậy.

Nhanh như cắt nó dành lấy trái bóng chạy về phía rổ. Nhã Quyên chạy theo phía sau dành bóng với nó, xoay người, một cách điêu luyện, nó ném thẳng bóng vào chỉ với một cú nhích người nhẹ nhàng. Lấy trọn 3 điểm một cách nhanh gọn, mọi người đều vỗ tay, có người quá kích còn hét lên nữa chứ, bởi cú ấy quá đẹp, từ xa nó có thể ném bóng vào vậy thì 12 điểm gỡ lại quá dễ.

Mới có chút mà số điểm ấy đã được nó gỡ lại, không những thế mà còn gác trên cô ta tới 6 điểm. Sức nó bắt đầu cạn dần, nhận thấy sơ hở này. Cô ta liền cướp bóng, Số điểm của cả hai bên hiện giờ đang bằng nhau, người dẫn bóng là nó, ai cũng chờ đợi một quả bóng thật đẹp quyết định tất cả, nó vừa vung tay lên liền bị Nhã Quyên lao tới xô ngã, trái bóng bay thẳng lên không trung, chạm vào chùm đèn phía trên. Ai cũng mở to mắt nhìn, chỉ có nó và Quyên vẫn ở đó. Chùm đèn tự do từ trên cao xuống, nghe một tiếng ” choang ” rất lớn. Những mảnh thủy tinh vang ra khắp nơi suột vào tay nó, máu chảy ra rất nhiều. Hân từ trên lao xuống bẻ thốc Quyên lên khi nhỏ đang ngồi ôm cái chân đầy máu của mình, lao ra đẩy ngã nó để quả

bóng bay lên trên đưng vào chùm đèn thắp áo trước , rồi cô ta bị thương , nó nhận được cái liếc nhìn của nhiều người . Quà là kẻ hay , hấn liếc nhìn nó một cái thật sắc , nó chỉ cười nhạt rồi nhún vai hờ hững . Vợ đưa Nhà Quyên đi bệnh viện . Mọi người điều đổ xô ra về chỉ còn lại nó và các anh .

Mọi người lần lượt chạy ủa về chỗ nó đứng , tìm nó đập như muốn thoát ra khỏi lồng ngực , hơi thở ngày một yếu dần rồi ngất liệm đi trong vòng tay hai . Anh bế vợ nó vào bệnh viện , Vũ sốt sắn gọi ngay cho chú Lưu đang ở trong này làm gì đó . Mặt ại cũng đầy sát khí . Lửa hận căm thù , nhìn t. Một lúc sau chú ra ngoài mọi người mà lắc đầu ngao ngán , giọng khàn khàn nói

- Tình trạng con bé ngày một tệ , ba đưa thu xếp đưa nó về Anh càng sớm càng tốt

- vâng cháu biết rồi .

Nói xong cả bọn ủa vào trong . Nó đã tỉnh , khẽ nhủu mày khi thấy mình nằm trong viện , tay còn băng lại nữa chứ . Lườm còm bò dậy nhưng bị hai ngăn lại , giọng anh như băng lạnh

- em còn mệt lắm xuống đi

- em muốn về nhà – nó cái bướng nhìn anh , nó không muốn ở trong viện

- Em muốn chết sao mà đòi về – lòng anh đang nóng như lửa , lại nghe nó đòi về thì bức tức đến không chịu nổi . Nó thế này mà còn muốn về nhà sao . Nó nhìn anh như vậy chỉ biết lí nhí – Xin lỗi

Anh ôm nó vào lòng , đôi mắt buồn vô tận nhìn em gái mình ngày một tiu tiu thì làm sao anh chịu được . Nó là món quà vô giá duy nhất mà mẹ để lại cho anh , cho ông và cho cả gia đình này thì sao có thể rời xa anh được chứ . giọng thều thào , ngắc quằng -xin lỗi .. bảo bối của anh , ngoan nhé . Điều trị nha em

- Hai – nó khẽ gọi

- gì

- em muốn biết điều trị bằng cách nào .

- Chú lưu nói rồi , hiện giờ chú ấy đã tìm được cách trị . Chỉ cần thay tim cho em là được nhưng ... – anh đột nhiên im lặng

- Nhưng gì .

- Chỉ có một người duy nhất trong bao nhiêu người tồn tại có trái tim phù hợp với em mà thôi .

- Cơ hội không nhiều

- Phải , nhưng mọi người đang tìm kiếm , hiện giờ chỉ cần em quay về , điều trị tạm thời chờ khi có thì ổn rồi . Chấp nhận nha em gái .

- Cho em thời gian đi . Giờ em muốn về .

- Không được . – Vũ cùng mọi người bước vào

- Đừng cản con bé , để nó tự quyết định đi . cho nó thời gian .

Nó thay đồ xong thì ra khỏi phòng , phòng nó kế phòng của Nhã Quyên , nên nó tiện thể ghé vào xem người hại thành người bị hại ra sao . Hấn vừa nhìn thấy nó đã liếc một cái thật sắc . Nó chỉ cười mỉa một cái l, rồi ra hiệu cho anh ra ngoài . Chấn chứ mãi hấn mới bỏ đi , không quên để lại cho nó câu đe dọa . Nó bỏ mặc câu đe dọa ấy tiến lại chỗ Nhã Quyên đang nằm . Cô ta nở nụ cười nửa miệng nhìn , giọng chế giễu nói

- Xem ra cô chỉ có thể thôi , cuối cùng thì phần thắng vẫn thuộc về thôi .

- Đừng có tưởng bờ chứ

- Tưởng bờ , cô nghĩ sau chuyện đó Vỹ sẽ tin cô sao .

- Anh ta nghĩ gì không quan trọng , chỉ có điều là cái bẫy của cô rất thành công

- Tất nhiên , thứ tôi muốn sẽ là của tôi , chỉ chút vết thương này có nhằm nhò gì so với chuyện được Vỹ quan tâm chứ .

- Muốn có anh ta mà không từ thủ đoạn

- Cô nghĩ rất đúng ý tôi đó , hay để tôi chỉ co cô cách này nhé . – Cô ta nói rồi cầm con dao gọt trái cây trên tay , cắt nhẹ một đường dài trên tay , máu chảy ra , Nhã Quyên buông cao dao xuống đất , nó không hiểu cô ta làm gì , nhặt con dao lên thì đúng lúc hấn vào . Giọng day nghiêng nhìn nó quát

- Cô làm như vậy còn chưa đủ sao , bây giờ muốn giết cô ấy nữa à

- Không có

- còn chối, vậy tại sao cô lại cầm con dao đầy máu chứ .

- Tin hay không tùy anh – Nó thật ngốc khi phải giải thích cho hần nghe . Quay lưng đi, nó vội tắt máy ghi âm trong túi áo . thứ nó cần chỉ có nhiều đây . Vừa bước ra cửa đã nghe tiếng hần vọng tới tai nó – Từ nay tôi không muốn thấy cô nữa . đồ quỷ dữ

Nụ cười bản nguyệt xuất hiện trên nét mặt xinh đẹp của nó . Quỷ dữ , **** hay lắm, nó có bao giờ nói mình là thiên thần đâu . Có bao giờ nó nghĩ mình là thiên thần đâu, vì thiên thần rất yếu đuối, còn quỷ thì chưa bao giờ yếu đuối cả . Đi xa rồi nhưng nó vẫn nghe thấy tiếng quát âm của hần, cả những cử chỉ ân cần nữa . Đau ... cảm giác tan vỡ thật rồi . Hai vừa nhìn thấy nó đã đỡ ngay vào xe .

Chủ kim lái xe chạy đi được một đoạn thì nghe tiếng nó nói khẽ mỉm cười . Nó tuy ngoài mặt lạnh như tiền chứ thật ra lại rất tốt với mọi người . Nó là người có ân báo ân, có oán báo oán tuyệt nhiên không làm hại đến ai cả nhưng sao ông trời lại bắt công khiến nó ra nông nổi này .

Cầm cái máy ghi âm gắn vào máy tính, đưa cho mọi người nghe . Nghe xong mặt ai cũng tối sầm, ngoài trời cũng xám xịt như trong xe . Báo hiệu cơn giông tố sắp tới rồi .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Mới có sáng mà trời đã âm u thấy rõ . Không chút mây trắng chỉ thấy toàn là màu xám xịt, vài hạt mưa rơi lâm râm trên nền sân . Thức dậy khá trễ . Đồng hồ đã gần 7 giờ sáng nó mới lò mò ngồi dậy . Thay đồ, vscn, ăn sáng nhanh rồi leo lên xe anh đến trường . Chiếc xe hôm nay cũng xui theo hay sao á . Vừa chạy vào tới cổng đã tắt máy . Khiến nó phải đợi mưa chạy vào lớp . Người gần ướt sạch, cơ thể nó khẽ run lên vì thân nhiệt thay đổi . Trong lớp, ngoài lớp mọi người đều đứng đó rất đông . Còn có cả tiếng đổ vỡ, tiếng cãi nhau nữa . Nó chen chút trong đám người hiếu kì đứng nhìn vào lớp . Vừa nhìn thấy nó hần đã lao tới túm chặt lấy chiếc cổ nó bóp chặt . Giọng đầy nghiến, lạnh lùng

- Đồ quỷ dữ, cô mang cô ấy đi đâu

- buông ra – nó lạnh lùng cất tiếng, khiến hần có vài phần ngạc nhiên dù nó lạnh lùng trước giờ nhưng lạnh đến mức này thì quả thật hần chưa thấy . Tức giận hần siết chặt cổ nó hơn,

- Tôi hỏi cô là cô ấy đâu – tia mắt hần hần lên vài vệt đỏ nhìn nó căm hận

- Tôi không biết, buông r..

Chưa để nó nói hết câu hần đã đánh nó một bịch tay . Trước giờ hần chưa đánh con gái nhưng mà đứng trước nó tại sao con giận lại không kim chề được, lời lẽ luôn muốn mắng mỏ nó . Con giận lần áp cả lí trí, hần càng siết chặt hơn – Cô còn chối

Hai vừa mới chạy vào tới, mấy người bạn nó cũng vừa tới kịp lúc phía sau hai . Anh đi tới đâu mọi người đều nhường đường . Anh nhìn hần, hần nhìn anh . Hai ánh mắt như muốn giết người nhìn nhau . Gương mặt baby đẹp rạng ngời biến mất thay vào đó là cái nhìn lạnh lẽo quét khắp nơi . Và điểm dừng là ngay chỗ hần . Anh nhìn nó đầy căt xá, gương mặt đỏ ngầu lên vì khó thở .

Mọi người vừa vào đến thấy cảnh tượng ấy liền cang ngăn . Hai lao vào đánh hần như con mãnh thú, vừa đánh vừa nhìn nó . Hần cũng chẳng vừa . Đến khi mệt lử cả hai mới ngồi dậy . Vừa mới nghỉ được chưa đầy 5” thì đã lao vào . Nó chẳng biết làm gì ngoại trừ khóc . Nó chưa bao giờ thấy mình bất lực và yếu đuối như vậy cả . Phải chăng tất cả nên kết thúc . Kết thúc từ nó .

Miu quỳnh quáng không biết làm gì khi thấy nó như vậy . Dùng sức công phá hết mọi thứ nhỏ hét lên . Khiến hai người đang dẫn co dưới đất phải dừng lại nhìn nhỏ – Dừng lại đi!!!!

Hai nhìn nó đang khóc, vội đứng dậy lúng túng chạy đến chỗ nó ngồi . Miệng không ngừng xin lỗi . Vũ và Minh thì mỗi người một bên cầm thuốc, một bên cầm nước đưa cho nó . Nó nhìn ba người khó hiểu rồi phàn một câu xanh rờn rồi đuổi thẳng họ ra ngoài chỉ còn nó và hần trong lớp – Em không có

:

:

:

Cả hai đều im lặng nhìn vào những không vô định . Không khí ngoài đã ngột ngạt thì trong phòng này lại khó thở hơn . Nó im lặng hồi lâu cũng lên tiếng

- Anh tìm tôi vì Nhã Quyên sao
- Phải , cô đưa cô ấy đi đâu – Đòi phần trong lời nói của hắn là kích động , đòi phần ali5 lo lắng
- Làm sao tôi biết được .
- Cô còn chối , nếu không là cô thì là ai .
- Anh lấy quyền gì mà nói tôi này nọ , tôi không làm
- Vậy thứ này là gì ?- hắn nói rồi vứt vào mặt nó một tờ giấy . Đọc xong nó chỉ cười khẩy
- Anh tin là tôi làm
- Phải
- Nếu đã vậy thì hỏi làm gì
- Thật ra cô muốn gì ?
- Đơn giản thôi , 1 tuần của anh .
- Cô nghĩ tôi đồng ý sao
- Tùy anh thôi . – nó chỉ nhún vai hờ hững
- Đồ quý dữ , tôi ghê tởm cô .
- Ghê tởm , chẳng phải trước đây anh yêu tôi sao .
- Yêu cô là sai lầm lớn nhất của tôi .
- Nếu đã vậy thì cho tôi một tuần thời gian của anh đi . Kết thúc một tuần , tôi sẽ trả lại Nhã Quyên cho anh , sẽ không ai nợ ai nữa
- Tại sao tôi phải chấp nhận điều kiện của cô .
- Tùy anh , đồng ý hay không là do anh .
- Một ngày .
- Một tuần .
- Tại sao.
- Một tuần để tôi học cách yêu một người . Chờ đi tôi sẽ cho anh thấy đi chơi cùng quý ra sao . Hết một tuần chúng ta đường ai nấy đi – Nụ cười vụt tắt trên khóe môi của nó . Một tuần liệu có đủ thời gian cho nó .
- Được , tôi chấp nhận .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Hắn vừa biến khỏi trường thì nó cũng mất hút . Chẳng ai biết nó đi đâu. Hai nỗi con thịnh nộ dùng dùng . Ai nhìn cũng thấy đáng lo , đặc biệt là Vũ và Minh . Bởi hai người quá hiểu tính anh . Lạnh lùng với người nhưng với người thân , nhất là nó thì anh luôn dịu dàng tuyệt đối . Và anh cũng chỉ chiều theo ý một mình nó mà thôi . Mọi người chạy đôn chạy đáo để tìm tung tích nhưng vẫn biệt tăm .

Bầu trời buổi chiều thật đẹp . Đôi mắt nó mơ màng mở ra , nhìn cảnh vật xung quanh . Mọi thứ vẫn thế , từ cái cây to , thảm cỏ xanh . Mọi thứ vẫn

nguyên vẹn nhưng sao chỉ có thời gian là thay đổi , nó nhanh đến nỗi con người ta không kịp nhìn thấy . Ngồi hồi lâu nó uể oải đứng dậy . Tạm biệt nơi này , tạm biệt ngày nó nằm cùng hân ở đây Tất cả đều nên tạm biệt rồi .!

* Ngày thứ nhất

Buổi sáng không khí thật trong lành . Nó thức dậy thức dậy từ rất sớm . Chuẩn bị đầy đủ tất cả mọi thứ , từ những hộp quà . Một bó hoa hồng .

Xe hân đậu trước cổng nhà nó từ khi nào . Lon ton chạy ra từ trong nhà . Tay cầm hộp quà , tay cầm bó . Nó nhìn hân cười thật tươi dù hân chẳng nhìn nó lấy một lần . Đưa quà và hoa cho hân , nó lại cười nói .

- Tặng anh .

- Tại sao – Hân nhìn nó khó hiểu

- Chẳng phải nói rồi sao , một tuần này tôi sẽ học cách yêu một người . Tôi thấy con trai thường hay tặng quà cho con gái khi tỏ tình nhưng tôi không thích . Ai tặng cũng được miễn nhận là được rồi . – Nó nói rồi chui tọt vào xe hân , hân lại một lần nữa chẳng hiểu chuyện gì . Nhưng vẫn nhận quà

- Cô muốn đi đâu

- Nhà anh . – nói gọn gọn chỉ hai từ rồi nhén luôn cái tai tai nghe lên tai

Hân định nằng nó điên à nhưng nhìn dáng vẻ trẻ con , cộng thêm nụ cười tươi của nó làm hân không tài nào thốt lên lời được . Đột nhiên nó quay sang làm hân giật mình muốn lạc luôn tay lái . – Này anh chờ tôi đến siêu thị nhé !

Hân không biết nó định làm gì nhưng vẫn làm theo ý nó . Tốt nhất là nên chiều ý của con quý này nếu không biết nó sẽ làm gì Nhã Quyên , thôi thì cứ kệ .

Chiếc xe lao nhanh ra đường lớn rồi phóng hút đến siêu thị lớn của thành phố . Nó và hân bước xuống xe ai cũng nhìn , vài người còn bàn tán này nọ . Khiến hân khó chịu ra mặt , còn nó chỉ cười toe toét . Hân nhìn nó khó hiểu vội lên tiếng hỏi mặc dù chẳng muốn tí nào

- Hôm nay cô bị gì vậy sao cứ cười suốt .

- Tôi cho anh thấy đi chơi cùng quý là thế nào . Sao anh còn hỏi .

Nó nói xong chạy biến luôn vào trong , đi qua dang hàng này đến dang hàng khác . Thứ nào cũng được nó cho vào xe . Đi tới chỗ chọn cà chua . Nó thì hí hửng chọn , còn hân thì đứng nhìn mặt như khỉ mắc phong . Cô bán hàng thấy nó vừa lựa vừa cười liên nhìn hân . Cô đưa cho nó miếng cà chua , bảo nó thử . Hân vừa đẩy xe đi tới cũng được cô đưa cho một miếng . Miếng còn buồn câu khen ngợi .- Vợ chồng hai cháu thật đẹp đôi .

Hân vừa nghe xong liền quay sang nhìn cô bán hàng lắc đầu tỏ ý không phải . Nó thì vui hơn , gật đầu tỏ ý cảm ơn cô rồi đi ra tính tiền .

.

.

.

.

.

Chiếc xe dừng trước ngôi biệt thự to đùng chỉ có mình hân ở . Quân gia và người hầu thấy hân về liền cúi chào . Nó theo hân chào mọi người xong thì chạy biến vào bếp làm hân đi kiểm muốn hụt hơi . Mọi người đang làm bếp thì nó nhảy vào khiến họ chẳng hiểu cái gì hết liền quay sang nhìn nó . Nó chỉ cười trừ rồi nói gì đó với họ . Mỗi người nhìn nhau cười cười rồi đi ra ngoài . 1 tiếng trôi qua nó vẫn lì lợm trong bếp với những món ăn của mình thật say sưa . Hân đứng từ xa nhìn cái dáng nhỏ ấy cứ lui hui chạy tới chạy lui . Hết cắt rau lại tới nêm canh thật khiến cho người khác tò mò với sự thay đổi một 180 độ của nó . Mới hôm qua còn lạnh như cục băng mà hôm nay lại hiền , hồn nhiên trong sáng như một viên pha lê xinh đẹp , thuần khiết . Nhận thấy có ánh mắt đang nhìn mình . Nó quay lại thì bắt gặp hân đang nhìn nó . Cười một cái thật tươi nó đem thức ăn ra bàn .

Hân lịch sự ngồi xuống thưởng thức , miệng chưa kịp ăn thì đã nói

- Sao cô lại nấu ăn cho tôi .

- À chuyện này hà , tôi muốn học cách làm vợ một ngày . Tôi muốn nấu thử cho chồng mình ăn . Tôi muốn nhìn thấy chồng mình ngồi ăn những món ăn do mình nấu rồi tấm tắc khen ngon như trong phim Hàn ấy . Mặc dù tôi chẳng thích xem mấy phim đó tí nào . – Giọng nó âm áp , dịu dàng cứ chạy vào tai hân , cứ thao thao bất tuyệt – Anh ăn đi .- Nói rồi cười lém lỉnh , khoe mi nó bỗng chốc ươn ướt , Nó lui vào trong rửa mặt rồi quay lại .

Hân dùng đũa gấp miếng thịt đầu tiên sau khi nghe nó thuyết giảng . Miếng thịt vừa đưa vào miệng đã phun ra cái vèo . Nó nhìn thấy liền ngây thơ hỏi – khó ăn lắm hả ?

Hắn lờm nó một cái thật sát , tiện tay nhén miếng thịt khác vào miệng nó . Giọng bực tức – Cô ăn đi

Nó vừa nhấp nhấp miếng thịt , miệng lăm bầm đủ để mình nghe . ”Được mà ” . Quay lại nhìn hắn cười cầu hoà , nó muốn biết mùi vị mấy món đó ra sao thôi . Vì mọi thứ thứ bây giờ cho vào miệng nó chỉ có một vị duy nhất nên rất khó nhận biết nó khó ăn ra sao . Đôi mắt nó long lanh như hai viên thủy tinh lấp lánh dưới ánh nắng . Ngồi nài nỉ hắn ca buổi mới chịu thứ thức ăn cho nó . Nào là món này mặn như muối , món kia ngọt như đường . Canh chua thì chua như giấm . Rau luộc thì cứng như gốc cây . Trứng chiên thì còn lòng đỏ chưa chín Bao nhiêu từ chê bai đều được hắn đưa ra hết làm nó xấu hổ chỉ biết cúi gằm mặt . Thật ra thì màu sắc đều rất tốt, chỉ có đều là vị ăn của chúng đều thay đổi .

Dọn xong đồng chiến trường mà nó vừa làm ra , Ai trong nhà cũng nhìn cho nó vài cái nhìn không mấy thiện cảm , lúc đầu là ai xông xáo vào bảo mọi người ra ngoài để mình nấu , còn bảo là nấu xong sẽ dọn dẹp vậy mà bây giờ lại nằm ngủ ngon lành tại phòng khách . Hắn vừa xem tivi vừa nhấm nui tách trà , nó thì lại cuộn tròn trong tấm chăn bông đặc ở phòng khác . Đôi môi lâu lâu lại mím lại lại như đang kìm nén thứ gì đó . Hắn tuy chẳng chú ý đến nó là mấy nhưng vẫn , luôn quan sát từ cử động của . Đôi tay trắng trẻo bị trầy vài vết sướt nhỏ nhưng chủ nhân của nó lại vô tâm không đôi hoài tới . Hắn vừa xót lại vừa đau . Thật ra cảm giác này là gì . Nhìn thấy nụ cười hồn nhiên trên môi nó thì tất cả mọi oán hận trong lòng hắn hầu như điều tan biến nhưng nhất thời hắn không thể nào tha thứ được cho nó mà thôi . Cứ mặc nó muốn nghĩ hắn là người thế nào cũng được .

Trời về chiều mọi thứ thật đẹp. Hắn đưa nó đi về . Đối với nó ngày đầu tiên trời qua thật thích . Nó được học cách nấu ăn cho chồng , được chồng la mắng , được tỏ tình , được tặng hoa tặng quà cho người mình yêu . Nhưng tất cả chỉ trong một tuần , một tuần thôi . Một tuần thì mọi thứ sẽ trở về đúng quỹ đạo của nó . Đúng như thời gian trước đây khi nó chưa vào trường . Nó chưa biết tình yêu là gì ? Một tuần để nó có thể khắc ghi được những khoảnh khắc đẹp vào tim vào trí não . Dù con người ta chết đi thì trong trí óc của họ vẫn có những khoảnh khắc đẹp không bao giờ mất .

Đưa nó về xong , hắn lại lái xe về nhà . Nhìn hộp quà vứt đại ở băng ghế sau . Hắn cảm thấy có chút tội nên đem lên phòng . Bên trong là chiếc áo sơ mi được hắn mở ra nhìn qua loa rồi vứt tại góc bàn . Thật tiếc nếu như con người ta có thêm tí tò mò nữa thì thật tốt biết bao . Vừa định nằm xuống giường thì Bảo đẩy cửa bước vào . Cậu nhìn hắn một cái rồi gật đầu chào . Hắn cũng chỉ gật đầu nhẹ rồi thôi ., Ra hiệu cho Bảo nói .

- Thiếu gia chuyện của cậu và Nguyệt Anh ra sao rồi ?

- Không sao cả . Hết tuần này thì đường ai nấy đi .

- Cậu thật quá đáng

- Tôi quá đáng . Tôi quá đáng hay là cô ấy quá đáng

- Tùy cậu muốn nghĩ sao thì tùy , nhưng tôi khuyên cậu một câu thôi thiếu gia ”Đừng vứt bỏ thứ quý giá nhất đang bên cạnh mà lấy thứ không có giá trị để sao này người hối hận chính là cậu” – Nói xong Bảo đi ra ngoài mang theo con giận trút lên cánh cửa kêu một tiếng rồ to . Hắn ngồi đó với đồng thất thức to đùng . Chưa bao giờ Bảo nói chuyện với cậu bằng giọng điệu đầy nguyền rủa giận đó .

Ngoài trời lại bắt đầu mưa và lạnh . Thời gian gần đây hình như trời se lạnh thì phải . Sắp tới đông rồi còn gì .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Mọi thứ cứ trôi đi đơn điệu theo vòng tròn của cuộc sống . Nó vừa về đến nhà thì hai lại đi , hầu như mấy hôm nay anh chẳng rảnh ngày nào . Cũng chẳng hỏi thăm hay quan tâm đến nó nhiều . Đã vậy nhìn anh hốc hác nhiều đi vì thức khuya giúp nó làm việc thật khiến nó có lỗi vô cùng . Tắm rửa , ăn tối xong nó lại lao vào công việc may vá . Nó muốn khi mình đi sẽ tặng hắn một thứ gì đó thật ý nghĩa chẳng hạn như một bộ lễ phục cô dâu chú rể thì sao . Công đoạn cuối cùng là kết những hạt đá quý lên chiếc váy cưới nữa là xong . Bộ váy này đã chiếm thời gian của nó hầu như là mỗi tối . Nó muốn mình sẽ có một lễ cưới thật đẹp như ước mơ chỉ là mơ ước . Một môi nó thiếp đi từ lúc nào trên bàn may . Chiếc áo cuối cùng cũng kết xong . Đặt nó vào chiếc hộp thứ 5 trong tổng số 6 hộp còn lại . Chiếc hộp thứ 7 được nó gởi cho hắn từ sáng nhưng không biết hắn có đựng tới không nhỉ ?

*Ngày thứ hai

Vẫn như ngày hôm qua , trên tay là bó hoa hồng trắng , tay kia là hộp quà màu xanh da trời . Nó đi từ từ ra ngoài , vẫn phong thái ung dung bất cần đời . Cái dáng vẻ ấy hình như đã ăn sâu vào trái tim nó mất rồi . Tim chột nhói lên vì đau . Nhưng rồi cũng biến mất khi hắn nhìn nó . Đưa hộp quà cho hắn cùng bó hoa . Hôm qua nó tặng hắn bó hồng đỏ .

Miệng cười cười nhìn hắn , đầu đó vài nét cười xuất hiện trên nét mặt của trẻ con . Miệng nó chum chim như một búp hồng vừa hé nở với màu đỏ thắm nhưng không quá đậm . Vẫn là câu nói ấy .

- Tặng anh

Hắn không nói gì chỉ im lặng nhìn mấy món quà nó chuẩn bị . Mở cửa cho nó vào , chiếc xe từ từ lăn bánh rời khỏi nhà nó . Tai vẫn nghe những bản nhạc violin buồn nhưng tâm trạng nó lại rất thoải mái . Quay qua nhìn hắn , hôm nay hắn mặc áo sơ mi xanh với quần jean mài rách trong thật bụi nhưng vẫn rất đẹp trai . Nó còn bụi hơn hắn khi chọn cho mình một chiếc quần bò dài , áo cánh dơi với hình cái đầu lâu to bụi in trên áo . Chiếc nón kết màu đen cũng được nó tận dụng đội lên . Mang theo đôi dép lê kéo đi lẹp xẹp , vừa đi vừa lết cứ như kiểu ăn mài kéo dép ấy nhĩ . Nhưng lại lạ , nó vừa ngồi xe , tay vừa đung đưa theo điệu nhạc . Hắn nhìn nó khẽ mỉm cười , nụ cười dành cho nó từ khi Nhã Quyên xuất hiện .

Hắn không biết tại sao nó lại thay đổi , nhưng có lẽ như thế này sẽ tốt hơn . Tốt cho nó , cho hắn và cho tất cả mọi người . Nhưng sao khi nghĩ về điều kiện một tuần , một tuần kết thúc tất cả hắn lại thấy đau . Đau lắm như trái tim bị ai đó bóp nghẹn , đau hơn cả khi Nhã Quyên mất cách đây năm năm vậy đó..... .Không khí trong xe bỗng chốc lại trở nên ngột ngạt , nó chìm đắm trong những suy nghĩ , những bản nhạc riêng của mình . Hắn cũng chìm trong những suy nghĩ riêng về cuộc sống này , về Nhã Quyên và đặc biệt là về nó ..

- Đến trung tâm mua sắm nhé . – Nó phá tan không khí im lặng trong xe khi hắn cứ im lặng , . Hắn không nói gì chỉ cười cười rồi làm theo ý nó .

Chạy một đoạn khá xa , hắn mới dừng xe lại . Chiếc xe đỗ trịch vào bãi đỗ của khu mua sắm . Mọi người ra vào tấp nập , nghe nói hôm nay hình như là có trò chơi gì đó rất hay , nó mới vừa đọc thông tin trên mạng từ sáng . Cầm tay hắn lôi vào trong như mẹ đất trẻ vậy á . Mọi người ai cũng nhìn nó với hắn , không chỉ có nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành mà còn mang đậm phong thái của những người cao sang . Chỉ cần nhìn đồ họ mặc trên người thôi . Tuy đơn giản nhưng số tiền thì không phải ỉch ỏi gì . Đứng là giàu có khác . Lựa quá trời đồ nhưng chẳng bộ nào vừa ý , đến chỗ bán hàng trang sức , nó chợt nhớ là nên mua vài sợi dây chuyền để phù hợp với bộ váy cưới hơn . Những mẫu hàng mới nhất được đưa ra cho nó và hắn xem . Hắn không có hứng thú với mấy thứ này nhưng nhìn cách lựa chọn đồ của nó . Đôi môi lâu lâu lại mỉm lại , lúc lại phồng lên trong thật đáng yêu . Hắn cũng bắt đầu nhìn vào những món trang sức bày ra nhưng chẳng thấy cái nào đẹp mặc dù là những mắc hàng mới nhất . Mẫu cuối cùng cũng được bày ra cho bọn nó xem . Đây là sợi dây chuyền đặc biệt vừa làm cách đây hai ngày , viên đá vừa mới được khai quật ở châu Phi vừa chuyển về nước cách đây hai tháng . Nó và hắn vừa nhìn vào đã ưng ý ngay . Chẳng cần hỏi giá cả nó đã bảo gói ngay . Rồi cầm cái thẻ quẹt một cái . Người bán háng nhìn hắn hoài nghi khi bạn gái mua đồ mà chỉ đứng đó nhìn đúng là trai thời nay là thế . Cô mạo muội nhìn nó hỏi

- Hai người là vợ chồng à , nhìn thật đẹp đôi .

- Vợ chồng , đẹp đôi lắm hả chị .

Cô bán hàng gật đầu lia lịa làm nó phì cười . trả lời cô – Không phải đâu , Muốn lắm chứ nhưng mà người ta hông chịu .- Nói xong nó chạy biến luôn làm hắn đuổi theo muốn hực hơi .

Dừng lại nơi tập trung đông người , hình như họ đang chơi gì đó . Giải mật mã thì phải .Hắn vừa chạy tới kịp , thì bị nó kéo đi vào đám đông . Mọi người cũng tránh qua một bên nhường đường ., Cặp đôi vừa rồi cũng bó tay với cái kết này rồi , Nó nhìn hắn , hắn nhìn nó . Nó lại nhìn anh MC đang nói , hỏi nhỏ

- Quà là gì vậy ?

- Một cặp nhẫn của nhà thiết kế M rất nổi tiếng . – anh tự hào nói

- Tụi em tham gia được không ?

- Được , nhưng nó rất khó đó . Rất nhiều người ở đây không giải được .

- Umh – nó chỉ Umh một tiếng rồi kéo hắn lên chỗ cái kết được đặt , giọng thách thức hắn – Anh mở được nó không ?! Nếu không thì tôi mở

Hắn bị nó kích thích liền cãi lại – Tôi thua cô chắc .

- Tôi đâu có biết , có mở hay không – nó nói rồi cười cười , làm trái tim của mấy người con trai phía dưới như bị cướp mất . Hắn tức tối nhìn nó trả lời cái chắc nịch – Mở thì mở .

cái kết gồm tám chữ số . nhưng lại biến hóa khôn lường .15 ‘trôi qua hắn vẫn chưa mở được . Nào là số 456879 , rồi lại 789564 Nhưng không tài nào mở ra . Thấy vậy nó liền buồn câu chăm chọc nhằm làm hắn điên lên . trông hắn điên thật thích .- IQ anh không cao như tui tưởng rồi .

Vừa bị nó kích , vừa bị chọc tức điên hắn lên tiếng thách thức nó mở – Có ngon thì cô mở đi

Nó chỉ cười nhìn hắn , giọng dịu dàng cuốn hút lấy người đối diện là hắn – Mở thì mở .

Nhìn hàng chữ số dài nó cũng không chắc mình có mở được không chỉ tại thích chọc hắn mà thôi. Đưa tay lên cái kết nó bấm một hàng sáu số 123456 . Đột nhiên cái kết kêu cái ” cạch ” rồi mở ra . Mọi người ai cũng nhìn nó như sinh vật lạ , hắn cũng vậy , mà ngay cả nó , nó còn không tin là mật mã đơn giản đến thế . Nhận lấy cặp nhẫn trong tay nó hí hửng đi lại kia chụp hình lưu niệm với công ty , hắn cũng đi theo sau nó . Mỗi người một chiếc nhẫn đeo vào tay mình .

Hai viên đá loé sáng lên dưới ánh đèn máy ảnh như gắn kết hai con người lại với nhau trong 4 ngày còn lại .

.

.

Ngày thứ hai trôi qua thật nhanh , nó cầm trên tay mấy tấm hình mà mặt hớn hờ , hình này nó sẽ làm kỉ niệm . Kỉ niệm một tuần hấn đi chơi cùng quý . Đưa nó về nhà xong , hấn lại lái xe về nhà mình . Cầm hộp quà nó tặng cùng bó hoa , bỏ đại trên bàn làm việc chẳng hề nhìn tới . Lại thật tiếc cho họ khi bỏ qua một tia tò mò kia . Hấn vừa tắm xong thì Bảo bước vào , có lẽ cậu đã ngủ quên hơn . Vẫn câu hỏi hôm qua cậu hỏi hấn

- Thiếu gia chuyện của cậu với Nguyệt Anh thế nào rồi .

- Hết một tuần chấm dứt . – Hấn vừa nói xong cũng là lúc chiếc nhẫn ấy lóe lên thứ ánh sáng đau đớn

- Cậu thật ngốc , tôi nghĩ cậu đã thông cậu nói hôm qua của tôi nhưng nếu cậu chưa thông thì tôi tặng cậu thêm một câu nữa này ” Đừng khiến người yêu cậu đau đớn mà chọn người không yêu mình để rồi người đau lại là chính mình ”

Nói xong cậu đi ra ngoài . Hấn ngồi thừ ra đó , đôi mắt nhìn vào một khoảng không tâm tởi . Thật ra hấn cũng đang rất phân vân . Hấn không biết thật ra giữa nó và Quyên ai mới quan trọng với hấn .

Ngoài trời gió rất nhiều , gió xào xạt cuốn lá trên cành bay đi , nhưng cây và lá vẫn luôn yêu gió nên không hề oán trách .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Nó vừa đặt chân lên bậc tam cấp cao thì liền quay ra ngoài với chiếc xe riêng của mình . Nhà kho vào buổi tối ẩm ướt và đáng sợ . Không khí lạnh tràn vào , tiếng côn trùng đầu đó kêu nghe thật ghê rợn . Nó dừng xe lại trước căn nhà ấy , bên trong những ánh đèn mờ mờ ảo ảo chiếu sáng yếu ớt càng làm cho khung cảnh trở nên đáng sợ hơn . Mọi người thấy nó vào liền cúi chào . Nó chỉ gật đầu rồi đi vào trong . Hai đang ngồi trên cái ghế cao . phía kia là Vũ và Minh . Ba người ba tính cách nhưng lại có chung một món hận thù với một người được xưng danh là công nương của dòng tộc cao quý này . Người đã bỏ tiền ra để thuê sát thủ giết chết công nương hiện tại lúc đó . Bỏ rơi hai đứa con của mình để lên chức công nương . Đối trả mọi người để lấy danh vọng . Quả thật là người rất nham hiểm . Ba người thấy nó vào , ai cũng sững sốt , chẳng phải việc này đã dấu nó , tại sao giờ nó lại xuất hiện . Hai lên tiếng , giọng dịu dàng pha chút lo lắng .

- Em không nên đến đây . Mau về đi .

- Giấu em , nói đi .

- Anh chỉ lo sức khoẻ em mà thôi .

- A con bệnh hoạn cũng đến đây nữa à . Anh em nhà bây hội tụ đủ nhĩ .- lời bà mẹ ghẻ nó vừa dứt là lúc Vũ cho bà ta cái đập thật mạnh vào bụng , cùng cái tát đau điếng từ Minh .

- Bà không có tư cách nói chuyện với tôi . – Nó trào phúng buồn ra những câu vô lễ – bà mẹ ghẻ à .

- Mày... mày ... được lắm con ranh chờ khi tao ra khỏi chỗ này thì mày biết tay tao . – ba ta nghiêng răng ken két .

- Oh , tôi chờ ngày đó nhưng trước khi tiễn bà đi tôi cho bà gặp một người , một người mà bà và Nhã Anh con gái yêu quý của bà đã lên kế hoạch giết chết . – lời nó vừa dứt thì Nhã Quyên từ ngoài bước vào , ánh mắt lạnh lẽo quét qua người bà ta rồi cười điên dại nhìn mẹ mình , giọng giễu cợt – Ha ha ha , bà cũng có ngày hôm nay à công nương Nhã Ái .

- mày vẫn còn sống sao . Sao mày không chết quách đi cho tao .

- ” Chết ” . Hình như người chết là bà đấy . – Nói xong cô ta chìa súng lục vào người bà ta nhưng bị nó ngăn lại – Cô không cần xử đâu . Ở đây để lại cho bọn họ , Cô mời chủ của cô vào đây .

- Cô biết người đó sao – Quyên nghi hoặc nhìn nó .

- Tất nhiên , người 17 năm qua chưa hề ôm tôi sao lại không biết . – nó vừa dứt câu thì Louis bước ra , ông nhìn nó đầy đau đớn . Nó vẫn chưa tha thứ cho ông sao . buông câu mỉa mai – ông có cần gặp vợ yêu lần cuối không ?.

Nói xong nó bỏ đi, mọi chuyện ở đây nên giao lại cho mấy anh xử lí. Đi khuất phía xa mà nó vẫn nghe rõ tiếng sủng vang lên. Theo luật của gia tộc, vừa vào điều 2344 và 2345 thì nhiều đó cũng đủ đưa bà ta ra xử bắn rồi chứ đừng nói chờ đến việc thẩm vấn hay thứ gì.

Nó lao xe vun vút trong màn đêm ra biển nghe tiếng sóng vỗ. Vậy là thù mẹ trả xong, Mọi thứ cũng không còn gì làm nó luyến tiếc. Đứng đó hồi lâu đến tận gần sáng nó mới về lái xe về nhà.

*Ngày thứ ba.

Mặt trời đã lên đến đỉnh của những toà tháp cao nó mới mở mắt thức dậy. Bầu không khí buổi sáng thật thoải hay do dư vị của biển lúc khuya. Vscn xong xuôi, chọn cho mình một bộ cách thật thích. Mang giày quay hậu vào chân. Nó cầm hoa và quà tiến về phía xe hân. Vẫn như thường lệ hân đứng chờ nó trước đầu xe. Nhận quà của nó xong thì chờ nó đi. Chiếc xe cứ chạy như vậy cho đến khi dừng lại. Nhiều người ra vào tấp nập. Vé bán không xuê. Nó và hân đi vào trong với hai vé xem phim kinh dị trên tay, cùng một đồng bắp rang với hai ly coca trên tay. Ngồi trên hàng ghế đầu tiên. Với hiệu ứng 3D nó như được chạm vào những nhân vật trên màn hình thật thích. Buổi xem phim kết thúc khi nó được một phen la hét kinh người rồi ôm chặt lấy cánh tay hân khi con khủng long giờ hàm răng nhọn hoắt của nó về một nhân vật trong rạp. Thật ghê, hân bị nó ôm cứng không buông nên bất lực đành để yên. Nhìn nó giờ cứ như con mèo nhỏ yếu đuối vậy.

Xem phim xong thì nó lại lôi hân đi ăn chè ở mấy quán lề đường. Hai người không biết ăn bao nhiêu món ở các quán ăn lề đường. Chụp rất nhiều hình. Mà toàn là hình nó tự sướng chứ có thấy hân chụp đâu. Cố gắng lắm nó mới nhờ người khác cầm giùm máy ảnh chụp nó với hân. Nó thì cười hân thì cứ như khi ăn ớt trông buồn cười đến sợ. Nắng buổi trưa thật gắt, áo nó gần như là ướt hết vì hét chạy chỗ này đến chạy chỗ kia. Hân theo sau cầm đồ cho nó. Dừng lại ở chỗ của chú bán kẹo bông gòn. Nó cứ đứng đó nhìn mà không biết thứ ấy là gì. Mãi sau hân mới chịu nói cho nó nghe. Đó là kẹo.

Nó bảo chú bán cho hai cây thật to, nó một cây6 hân một cây. Nó vừa ăn vừa ngắm nhìn những màu sắc trên cái khay đựng những cây bông gòn khác. Kẹo ngọt để lại dư vị trên đầu lưỡi nó. Ngọt như mật ong.

.

.

.

.

Bầu trời về chiều đẹp và lung linh dưới những hàng cây. Dựa lưng vào xe nó ngắm nhìn hoàng hôn dần buông xuống. Đưa điện thoại lên chụp hoàng hôn, hân cũng đưa điện thoại lên chụp nhưng không phải chụp hoàng hôn trời chiều mà chụp nó. Dưới ánh nắng mặt trời, nó cười thật đẹp. Gương mặt nó bông chóc toả sáng đến rạng ngời. Hân vội lưu tấm ảnh vào file rồi lên tiếng gọi nó về. Tiếc nuôi nhìn mặt trời lần cuối, còn làm điệu bộ trẻ con đưa tay lên chào tạm biệt. Hân thấy vậy mà phì cười, nhìn nó thật trẻ con. Nó cũng ghi lại khoảnh khắc đẹp ấy vào máy. Rồi ra về.

.

.

.

Xe hân dừng trước cửa nhà nó, nó chào tạm biệt hân rồi đi vào. Đột nhiên hân ôm nó từ phía sau. Mũi cố gắng hít lấy hương nước hoa trên người nó. Mùi nước hoa thật dễ chịu khiến hân không tài nào buông ra được. Tạm biệt nó ra về.

Cầm hộp quà lên phòng đặt ở chỗ mấy cái hộp quà nó tặng mà không hề đá động đến nó. Hân không hiểu nổi hành động lúc này của nó. Bảo bước vào nhìn cậu, hỏi câu hỏi hóm qua

- Thiếu gia chuyện của cậu thế nào rồi?

Hân im lặng không trả lời Bảo, thật ra mấy câu Bảo nói không phải là không có lí nhưng giờ hân rất rối. Hân không thể nói được cảm xúc của mình là gì lúc này. Bảo thấy hân im lặng, rồi lặng lẽ đi ra ngoài. Cậu nghĩ hân cần thời gian, cần thời gian để suy nghĩ, suy nghĩ lại tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

* Ngày cuối cùng

Tuy hôm nay mới là ngày thứ tư trong điều kiện nó đưa ra nhưng nó muốn thời gian dừng lại . Dừng lại tại đây , nó muốn lưu giữ khoảnh khắc đẹp này mãi mãi trong tim . Ngồi trước bật thêm nhà , nó chờ hân đến . Vẫn là áo sơ mi , quần jean nhưng hôm nay hân kết hợp thoe một cái áo khoác phía ngoài . Chiếc xe dừng trước mặt nó . Hân bước xuống nhìn nó cười . Hôm qua hân đã thức suốt một đêm để suy nghĩ rồi . Người hân cần thật sự là nó . Là 5 . nó chứ không phải Quyên .

Nó không quan tâm thái độ lạ của hân lắm . Đưa cho hân hộp quà và bó hoa , rồi leo lên xe ngồi . Buổi cuối cùng nó muốn chơi thật đã . Chiếc xe lao đi trong sự ngoài nhìn của mọi người với tốc độ kinh ngạc . 10' sau chiếc xe dừng trước khu vui chơi . hân bước xuống cầm tay nó đặt vào chứ không phải là nó nắm tay hân rồi đi như mọi khi nữa . Rất muốn hỏi hân sao lại thay đổi thái độ với nó nhưng rồi lại thôi vì nó muốn hân cầm tay nó dắt đi . Cầm tay nó đi hết ngày hôm nay .

Trò đầu tiên tại nó chơi là đu quay . Mua hai vé rồi leo lên đó ngồi . Vòng quay cứ từ từ quay bánh nhưng vòng quay của thời gian . Quay lên cao rồi lại xuống thấp . Cứ như thế cho đến khi nó dừng lại . Đầu óc nó quay vòng vòng theo cái trò ấy nhưng ý thích chơi những trò ấy không ngăn nổi được nó . Nó muốn chơi trò cảm giác mạnh , nên bắt hân đi mua vé . Hai vé cho trò Tàu lượn siêu tốc .

Chiếc tàu cứ chạy , nó với mọi người mặc sức mà hét thật to . Tiếng hét của nó lớn đến mức hân bịch hai tai lại mà vẫn nghe thấy . Dừng biện pháp cuối cùng , lấy tay bịch miệng nó lại . Bị bịch chặt miệng nó với cô quây khiến cho những người khác phải nhìn . Hân cũng tự động buồn nó ra . Chiếc tàu dừng lại , nó đứng đứng đi xuống mặt cho hân kêu gọi phía sau . Nhiều người đi ngang qua còn trầm trồ , khen ngợi vẻ đẹp trai của hân . Mấy cô gái xinh cũng không khỏi thêm thòòng mà mắt hình trái tim , long lanh nhìn hân .

Tất cả mọi trò cảm giác mạnh hầu như được nó với hân chơi sạch , chỉ còn trò Nhà ma là chưa vào . Lưỡng lự hồi lâu , nửa muốn vào, nửa lại chẳng dám . Hân thấy nó thế cũng không nói gì nhiều , dẫn nó qua trò khác .

Bên trong khu vui chơi rộng và hiện đại khinh khủng . Vừa thấy cái trò đập chuột hay thò gì đó nó đã bay lại ngay mua cho nó với hân mấy cái vé chơi . Dừng toàn bộ sức , nó cầm búa đập quả trời . Mọi người đi qua lại cũng đứng lại nhìn hân với nó , bởi vẻ ngoài của họ cứ như diễn viên Hàn quốc ấy . Vài người còn đứng lại chụp hình . Chơi đã đời thấy trò đó không vui nó quay qua chơi gấp thú . Nhén mấy cái đồng xu vào trong

, bắn hân gấp thú cho nó .

Hân vừa gấp vừa bị nó cứ mấy cái đầu đinh khi gấp hột con nó chỉ , nhưng chỉ cười hi hi chứ không cáu giận . Cuối cùng sau một hồi đấu tranh vật và với cái máy ấy . Tốn cả đồng tiền mua thẻ thì nó với hân cũng thu được chiếc lợi phẩm duy nhất là một chú cáo trắng rất xinh .

Thấy chỗ kia rất đông người , con có cả tiếng nhạc nữa . Hân với nó cũng tò mò đi lại xem . Chen chúc trong đám người đứng đó nó với hân cũng vào được . Bên trong là một buổi hòa nhạc nhỏ giữa cây đàn violin với cây piano . Nó thích thú nhìn cây đàn violin màu đen đỏ . Khi người ta đàn xong . Mọi người bắt đầu bỏ những tờ tiền lẻ vào cái nón của ông lão ngồi đàn piano . Hình như ông ấy bị mù thì phải .

Nó ái ngại nhìn hân , rồi kéo hân lần la đến chỗ ông lão . Miệng nói gì đó , sau ra nói với hân thật lớn .

- Anh biết đàn piano đúng không

Hân chỉ gật đầu nhẹ với nó . Rồi tiếng lại cây đàn . Nó diu ông lão vào trong đứng , ra hiệu cho cậu bé vừa kéo đàn violin cầm nón lên , chuẩn bị đi vòng quay . Tay nó cầm cây đàn vì ô lông trên tay , miệng cười xòa nhìn hân nói .- Hợp tấu nhé !

Hân hiểu ý nó , liền đánh những nốt nhạc đầu tiên . Tiếng đàn piano vang lên rất lâu tiếng violin mới kéo dài , ngân vang . Hai người hai cảm xúc khác nhau , chơi hai loại dụng cụ khác nhau , nhưng giờ đây họ như là một , cùng chìm đắm vào bản nhạc của mình . Tiếng violin buồn réo rắc thì tiếng piano lại nhẹ nhàng và vui vẻ . Cả hai cùng nhau hợp tấu thành một bản nhạc hay hơn bao giờ hết .

Tiếng đàn dừng , mọi người vỗ tay đôm đóm còn có cả những lời khen ngợi hết lời . Số tiền cậu trai trẻ đi vòng quanh cũng được khá khá , nó và hân cũng bỏ vào đó một số ích biểu ông lão nhưng ông lại từ chối , ngược lại còn cảm ơn bọn nó nữa chứ .

.

.

.

.

Tạm biệt ông lão nó và hân đi kiếm thứ gì đó ăn . Ngồi dưới gốc cây to nhoi ổ bánh mì hân đưa cho nó cùng chai nước suối . Hân vừa đi đâu đó về còn cầm theo cái máy ảnh ,hỏi nó

- Đây chụp hình không ?

Nó nghe tới cũng hí hửng bỏ dở ổ bánh mì lại chạy lại chụp hình . Hai người tạo thật nhiều kiểu , nào là cảnh nó nhéo mặt hân, hân bẹo má nó như một cặp tình nhân thật sự . Tầm ảnh đẹp nhất vẫn là tấm hân hôn nhẹ lên gò má nó . Chụp xong hết tất lại nhoi tiếp ổ bánh mì . Hân thì cứ ngồi ngắm nó ăn , làm nó chẳng được tí nào đành bỏ dở , ngồi nói chuyện với hân .

- Đây , hai ngày nữa là sinh nhật anh đúng không ?

- Ủ

- Anh có mời tôi không, mà thôi không mời cũng được nhưng tôi vẫn sẽ tặng quà cho anh như mấy hôm nay vậy . Hôm đó anh phải thật đẹp đó . Đừng vì chuyện gì không vui mà làm cho ngày sinh nhật của mình trở nên buồn nha . Anh nhớ đó .

- Cô làm như sắp đi xa vậy á , sao nói nhiều thế . Bình thường đâu có vậy ?

- Nay anh có xem mấy món đồ tôi tặng không đó – nó bị câu hỏi của hấn làm cho ngờ nên lảng sang chuyện khác .

- Có nhưng mà coi mới có hộp đầu à .

- Vậy anh thấy thứ gì trong đó không ?

- Không

Câu trả lời của hấn làm nó bất ngờ , chẳng lẽ hấn không thấy thứ gì ngoài cái áo đó sao . Nỗi thất vọng xâm chiếm lấy trái tim nó , nhưng nó lại nhanh chóng tan biến

- Nay Nguyệt Anh tôi có chuyện muốn với cô .

- Anh nói đi . – Mắt nó lơ đãng nhìn đồng hồ điện thoại . Sắp tới giờ rồi . Nó sắp đi rồi.

- Thật ra ... thật ra thì

- Anh đi mua kem cho tôi ăn nhé ! – nó vội cắt ngang lời hấn , nó không muốn hấn nói câu tôi hận cô , hay đại loại là tôi muốn kết thúc chuyện này Vì nó muốn , muốn giữ lại chút kỉ niệm đẹp giữa nó với hấn .

- Ủ . – hấn không nói gì chỉ đứng dậy đi mua kem cho nó .

.

.

.

.

.

Máy bay cá nhân mang kí hiệu F vừa cất cánh . Lia mắt nhìn cảnh vật nơi này một lần nữa . Giọt nước mắt nó khẽ lăn dài trên hai gò má . Hai lau nước mắt cho nó , giọng ảm áp .

- Không sao đâu „phẫu thuật xong em có thể khỏe lại , có thể về thăm mọi người mà !

Nó chỉ gật đầu không đáp . Máy bay bay ngày một xa , xa dần rồi khuất mắt .

.

.

Hấn trở lại chỗ nó ngồi với hai cây kem ốc quế trên tay , nhưng nó đã biến mất . Hấn cứ nghĩ là nó đi vệ sinh nên ngồi đó chờ . 5' , 10 ' trôi qua nhưng nó vẫn không quay lại . Điện thoại gọi nó cũng không liên lạc được . Nó đã biến mất , biến mất khi hấn chưa kịp nói câu ” Anh xin lỗi ” chưa kịp nói câu mình quay lại nha em . Đẳng xa một cô nhóc 8, 9 tuổi gì đó chạy lại chỗ hấn , trên tay còn cầm một cái hộp quà nhỏ . Miệng cô nhóc cong lên

- Chú đẹp trai , chú có phải tên Vỹ không ạ .

Hấn đang bực tức tìm kiếm nó nên không để ý đến lời cô bé ấy . Cô bé vẫn kiên trì hỏi hấn – Chú đẹp trai chú có phải tên Vỹ không ạ !

Hấn bây giờ mới chú ý đến lời của cô bé , gật đầu nhẹ tỏ ý là phải . Cô nhóc vội tiếp lời . – Lúc này có cô xinh đẹp nhờ cháu gửi chú cái này .

Hấn chỉ im lặng nhận từ tay cô bé cái hộp ấy , cô bé cũng giống nó chạy biến đi . Biến mất thật rồi .

Bỏ hộp quà vào xe hấn về nhà , Quyên ngồi ở phòng khách chờ hấn từ bao giờ , gương mặt cô ta xanh xao , mắt đỏ hoa sưng húp vì khóc . Hấn nhìn cô rồi cất tiếng – Em về đi anh mệt , an toàn là tốt

Rồi đi một mạch lên phòng . Quyên đứng đó gọi hấn , hấn quay lại nhìn cô giọng giận dữ . – Anh biết rồi, biết hết rồi . Em về đi mình chia tay .

” Rằm ” âm thanh vang dội từ cánh cửa phòng rộng nhưng lạnh lẽo . Kết thúc rồi , hết thật rồi . Người anh yêu bỏ anh mà đi người anh không yêu lại quay về tìm anh . Mỡ hộp quà lúc này cô bé đưa , Hấn lấy trong đó ra một lá thư .

” Chào Vỹ,.....

Anh biết không thời gian qua là thời gian mà em vui nhất , nhớ nhất và có nhiều kỉ niệm đẹp nhất vì em được sống thật với mình , với tính cách cũng con người của mình . Lời hứa trước đây em hứa , em xin lỗi vì không thực hiện được nó nhưng mà anh đã có được hình của em . Hình mà em còn nhỏ , hình 10 tuổi của em.

Em trả Nhã Quyên lại cho anh , em muốn anh hạnh phúc với người anh chọn . Hãy nhớ là bên anh luôn có em dù thế nào .

Kết thúc sớm hai ngày là quyết định của em nên anh đừng buồn , đừng trách mình nhé . Em muốn có một sinh nhật thật vui .

Happy birthday

Vỹ yêu dấu .

Tạm biệt anh .”

[Nếu nói không yêu anh là em sai .

Nói không nhớ anh là em ngốc

Nói em yêu anh thật rồi thì cũng đúng

Nhưng nói không yêu anh thì em là kẻ khờ , là dối trá .

Vì em yêu anh nên anh đừng bao giờ khóc nhé . Khi không có em

Anh hãy tự mình đứng trên đôi chân mình mà bước khi em biến mất

Và đừng bao giờ hết yêu em như em đã yêu anh]

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32

Một ngày trôi qua nhanh kể từ khi nó đi . Hấn cũng chìm đắm trong men rượu , uống sạch tất cả rượu trong phòng . Hấn bắt đầu tìm đến các quán bar , mong sao chỉ để không nhớ đến nó . Nhưng càng uống hấn lại càng tỉnh . Từng hình ảnh của nó cứ hiện ra trong đầu hấn . Nét cười trên khuôn mặt trẻ con . Từ dằng đi , giọng nói tất cả đều hiện ra một mực rõ ràng không thiếu một chi tiết . Sự thay đổi của nó mấy ngày qua làm hấn ngỡ ngàng chưa thích ứng được thì giờ nó lại biến mất không vết tích .

Nóc từng ly rượu mạnh . rượu đắng và cay xè nhưng sau vẫn không rửa trôi được những nỗi đau này . Vài cô gái ăn mặc thiếu vải đến gần hấn liền bị hấn đánh tới tấp , mắng chửi xối xả . Miệng chỉ luôn nhắc đến tên nó . Người quản lí thấy chuyện không ổn liền gọi người đưa hấn về .

Rượu như thấm vào từng tế bào não , khiến hấn tỉnh táo hơn bao giờ hết . Loạng choạng đứng dậy về , Bảo từ ngoài đi vào , chỉ biết lắc đầu ngán ngẫm nhìn hấn . Nó mới biến mất có một ngày mà nhìn hấn tàn tạ nhiều quá sức tưởng tượng của cậu , quần áo sộc xệch , hai mắt sưng đỏ , hai mắt sau hơn mọi ngày . Ruột gan thì cứ còn cào cào do hấn chưa ăn gì mà đã uống rượu .

Đưa hấn về nhà , bác gái ngồi đó chờ hấn suốt một ngày trời mà chẳng thấy hấn đâu . Vừa lo lắng , vừa giận khiến tâm trạng bà rối bời . Hấn chưa bao giờ như thế này cả , biến mất không tung tích đến trời tối mịt vẫn chưa thấy bóng dáng . Ngày mai là sinh nhật hấn rồi mà hấn lại như thế này . Bảo vừa đi hấn đi vào phòng khách . Bình thường thì đưa hấn lên tận phòng nhưng bác gái đang ngồi đó nên đành để hấn ở lại đó rồi chào bác ra về . Hấn thấy mẹ mình ngồi đó thì chào một cái rồi gục mặt xuống bàn . Vài giọt nước mắt hấn khẽ lăn trên mặt .

Mẹ hấn ân cần ôm hấn vào lòng , giọng nhỏ nhẹ

- Có chuyện gì vậy con trai , sao con lại khóc .

Hắn được mẹ ôm vào lòng thì vội khóc nhiều hơn như đứa trẻ đang kén nén cảm xúc của mình bấy lâu nay bỗng chốc vỡ òa , giọng hắn như lạc hẳn chỉ có tiếng nấc và những tiếng nói đứt quãng đầy thống khổ

- Mẹ ơi con mất cô ấy rồi , mất thật rồi . Cô ấy đi rồi , cô ấy bỏ con rồi . Con đau lắm mẹ ạ

- Nhã Uyên bỏ con sao ? ! – bà chẳng hiểu hắn đang nói ai . Trước đây Uyên biến mất hắn cũng chưa bao giờ như thế này , vẻ đau khổ như mất thứ gì rất quan trọng . Rất quý giá .

- Trước đây con luôn lầm tưởng rằng con yêu Uyên nhưng giờ con mới biết người con yêu là ai . Là cô ấy chứ không phải Uyên . Là cô gái có dáng người thanh mảnh , nụ cười luôn tỏa nắng nhưng lại ích khi cười , là người có đôi mắt xám tro , mái tóc tím dài xuôn mượt chứ không phải là Uyên cô gái cách đây năm năm . Cô ấy đi rồi mẹ à đi khi con chưa nói câu xin lỗi , chưa nói anh yêu em rất nhiều . Cô ấy biến mất khi con chưa kịp nói mình quay lại nhé , chưa kịp nói anh sai rồi tha lỗi cho anh nhé . Đi khi con chưa nói được gì . – Hắn nói rồi vùi đầu mình vào vòng lòng mẹ , nước rơi rất nhiều .

Uyên đứng phía ngoài cửa nghe hết tất cả mọi chuyện mà lòng

đau như ai đó bóp nát , có lẽ cô đau một thì nó đau đến mười . Vì cô mà tình yêu của nó và hắn tan vỡ , vì sự xuất hiện của cô mà nó rời xa hắn , bỏ rơi hắn . Nhưng nó không có lỗi , người có lỗi là cô và hắn mới đúng .

Cô nên từ bỏ trước thì đúng hơn , có lẽ trước đây cô nên nói cho hắn biết sự thật thì tất cả không ra nông nổi này . Có lẽ cô nên rời khỏi , biến mất như nó vậy sẽ tốt hơn là xuất hiện trước mặt hắn .

Bà ôm hắn vào lòng , xoa xoa mái tóc rối trên đầu hắn , khẽ dịu dàng vỗ vào lưng hắn . Hắn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ nhưng trong hốc mắt vẫn có vài giọt nước rơi xuống ghế .

.

.

.

.

Ngày mới lại bắt đầu . Cả căn biệt thự nhà hắn náo nhiệt hơn mọi ngày . Cũng phải thôi hôm nay sinh nhật hắn mà . mọi người đã phải thức từ rất sớm để chuẩn bị từng món ăn . Mặt trời lên cao hơn mọi ngày . Căn phòng hắn vốn trước giờ luôn lạnh lẽo khi không có ánh sáng chiếu vào bởi những tấm màn che chắn giờ lại sáng bừng . Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu rọi đến giường hắn . Đôi mắt rậm khẽ nhú lại để thích ánh sáng từ mặt trời . Hắn lồm cồm ngồi dậy .

Từ ngoài cửa ... , một cô nhóc khoảng 12 tuổi chạy vào ôm chầm lấy hắn , miệng ríu rích làm hắn bật cười

- Sinh nhật zui zè , Vỹ đại ca

Cốc nhẹ lên đầu cô nhóc ấy , hắn bước vào nhà tắm , miệng nói vọng ra – Ý Như ai đưa em đến vậy ?

- Là ba mẹ , ba mẹ đi đâu đó với cô cậu rồi . Tí mới về .

- Ừm , mà em về khi nào vậy ?

- Lúc này , á Vỹ đại ca sao phòng anh nhiều quà vậy , còn có ghi ngày nữa cơ – Cô bé lém lỉnh nói rồi tiện tay tháo luôn hộp quà gần đó .

Ngờ ngàng , ngạc nhiên bất ngờ là điều cô bé đang trải qua bởi món quà quá đẹp . Một chiếc váy cưới trắng tinh khôi . Được thiết kế rất độc đáo . Hình như loại này chưa bao giờ có trên thị trường . Cô nhóc ngạc nhiên đến nỗi hét lên gọi hắn từ trong nhà tắm chạy ra.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Tiếng la của Ý Như vang vọng khắp phòng , hắn vừa vệ sinh cá nhân xong lật đật chạy ra , thấy nhỏ đang cầm trên tay chiếc váy cưới đầy ngạc nhiên . Hai mắt mở to nhìn hắn rồi giọng nũng nịu

- Ừ chịu đâu , Vỹ đại ca cưới vợ . Không chịu đâu .

Hắn cốc nhẹ lên đầu cô bé , giọng ấm áp nhưng không kém phần thất vọng – Em lấy chiếc váy này ở đâu .

Cô bé chỉ vào cái hộp quà gần đó , miệng nhoẻn cười giờ luôn lá thư trong tay lên – Ai tặng sinh nhật anh váy cưới hả . Ngộ ghê

- Không được phá , đưa thư cho anh .

- Thư thì đưa nhưng anh phải cho em mở đồng kia . Mà hôm nay mới sinh nhật anh sao mấy hộp này gọi từ mấy ngày trước .

- Sao em biết

- trên đây ghi ngày nè anh không xem hả

- Chưa , giờ xem – Hắn nghe Như thì lại chỗ nhỏ ngồi .

Hộp quà đầu tiên cô nhóc mở ra là chiếc áo sơ mi , lấy chiếc áo lên ngắm nghía khắp mọi chỗ . Đầu đó một lá thư khác lại rớt xuống . Hắn nhặt lá thư lên xem thật kĩ . Bên ngoài còn đề ngày Thứ Nhất rất đẹp . Đến cái hộp thứ hai Như mở ra là một chiếc áo đuôi tôm với chiếc quần âu rất đẹp . Hình như chiếc áo kia với cái này là một bộ thì phải . Lại một lá thư rơi ra từ bộ đồ đó . Hắn và Như hai người chưa hết ngạc nhiên Khi nó lại tặng cho hắn bộ lễ phục này . Nhìn tổng thể hai bộ này không đặt làm mà mai . Giờ hắn mới hiểu tại sao nó tặng quà cho hắn . Vì nó muốn hắn là chú rể của nó . Nhưng hắn không hề nhận biết được điều đó .Đến khi nó biết mất thì hắn lại đau khổ nuối tiếc .

Đuổi Ý Như ra khỏi phòng . Hắn đóng cửa lại . Đi đến bên chiếc hộp cuối cùng . Từ từ mở nó ra . Bên trong là một chiếc khăn voan , một chiếc nơ đeo cổ . một sợi dây chuyền Và một lá thư .

Từng giọt nước mắt lăn trên gương mặt phờ phạc của hắn . Đến cuối cùng người làm nó đau vẫn là hắn , làm nó khóc cũng là hắn . Lá thư đầu tiên được hắn đọc

” Vỹ này

Thời gian em không đi học em nhớ anh lắm anh biết không ? . Anh là người như thế nào em không cần biết . Anh có yêu em không ? Em không muốn biết câu trả lời ., Nhưng em vẫn muốn nghe , nghe anh nói mình quay lại nha em như trước đây anh từng chờ em đi chơi . Đưa em đi những nơi mà em chưa đi . Cảm giác lần đầu tiên được đi cùng anh khiến em đập loạn xạ anh biết không

Mấy ngày nhìn anh cười cùng Quyên em đã cố gắng chấp nhận rằng mình thua cuộc nhưng sao trái tim em vẫn đau . Vẫn rỉ máu từng ngày .

Đối với em anh luôn là tất cả nhưng anh đối với em là gì , là bạn . Là người yêu hay người xa lạ . Em sắp đi xa rồi , không còn nhiều thời gian viết thư cho anh như thế này nữa đâu . Nhưng em sẽ viết thư cho anh trong một tuần này thôi . Em muốn hỏi anh câu này nhưng không dám hỏi . Giờ em lại muốn hỏi nó đây . Nếu đọc được thư anh hãy trả lời em ngay vào ngày mai nhé

Vỹ này , nếu như thời gian em không còn nhiều nữa chỉ còn một tuần thôi anh có yêu em như trước đây anh nói với Quyên không anh .

Em chờ câu trả lời của anh nha . Yêu Anh ”

- ngốc à anh mãi yêu em mà , em thật ngốc .

Tâm trạng hắn giờ chẳng mấy lạc quan , lá thư thứ hai cũng được hắn đọc qua .

” Khóc thật nhiều

Anh biết câu này chứ , em đã từng như thế ấy . Nhưng hết tuần này em sẽ không như thế đâu . Không khóc chỉ cười thôi . Cười để xóa tan đi nỗi đau , mặc dù em có anh trong một tuần nhưng trái anh vẫn không ở đó mà hình như đã trao cho Quyên rồi .

Hơi thất vọng một tí nhưng không sao em sẽ chống vui lại thôi .

Khi em biến mất anh đừng khóc nhé . Em tôn trọng quyết định của anh .

Em không ép buộc anh vì em yêu anh . Thế thôi .

Vẫn câu hỏi cũ em hỏi anh nha ”

- Khóc thật nhiều , em làm tim tôi đau đấy em biết không thà em cứ mắng cứ giận cứ chửi tôi chứ em đừng biến mất khỏi tôi như thế này . Trái tim tôi không biến mất đi vì Quyên mà vì em , em đã lấy nó đi rồi . Quay lại đi , trả tim lại cho tôi đi . Em sẽ về đúng không ?

Hắn ngồi đó tự đọc thoại một mình nếu như người ngoài nhìn cứ nghĩ là hắn không bình thường . Nhưng hắn sẽ không quan tâm đến điều đó vì nó không quan trọng . Quan trọng là nó có quay lại không , trở lại để một lần nữa trả tim lại cho hắn không ?

”

Chồng yêu

Vỹ anh cho em gọi như thế nhé , một lần thôi . Một lần là đủ rồi vì em không chắc mình sẽ sống đến khi nào

Hôm qua anh có vui không ? Cặp mắt ấy đẹp phải không ? Em vui lắm , cứ nghĩ đến em lại vui . Nó như thứ chứng minh rằng chúng ta là vợ chồng ý nhi mặc dù là không phải . Em không muốn viết nhiều đâu , nên chỉ nhiều đây thôi .

Em vẫn hỏi anh câu hỏi cũ nhé . Còn một ngày thôi anh nhớ trả lời đấy ”

- Tại sao em không chờ nghe câu trả lời của .

- Tại sao em lại đi

- Em không muốn làm vợ anh sao . Chẳng phải em muốn kêu anh bằng chồng sao . Anh nhớ món ăn của em , anh nhớ nụ cười của em sao em không trở về ,, Ngày sinh nhật của anh phải có em cùng thôi nên với anh chứ . Cùng cắt bánh với anh . Còn nhiều thứ anh muốn cùng em làm lắm , nhiều lắm

Trời vẫn trong , mây vẫn bay , gió vẫn thổi . Anh vẫn còn đây nhưng em không còn bên anh nữa . Không còn nữa rồi . Nếu như đi là mang đến hạnh phúc cho em Anh Chấp Nhận nhưng nếu đi là mang đến đau đớn cho em anh thà để mình anh chịu còn hơn ..

.
. .

Tiếng bước chân ngày một nhiều . Nắng ngoài kia vẫn đang đùa giỡn cùng gió với mây nhưng sao trong phòng này mưa lại nhiều đến vậy , lại lạnh đến vậy . Tiếng gõ cửa phòng hắt . Quan gia bước vào , trên tay là hộp quà . Một hộp quà đặc biệt .

.
. .

Miu nước mắt đầm đìa chạy từ ngoài vào , Bảo chạy phía sau cố ngăn cản cô lại nhưng chẳng được gì bởi sự tức giận , nỗi đau đã lên đến cực điểm thì không cách nào ngăn cản được . Bà quản gia từ phòng hắt đi ra chỉ biết lắc đầu . Chưa bao giờ bà thấy hắt khóc từ khi bà chăm sóc hắt đến nay . Chưa khi nào hắt thắm đến mức đó . Thật sự cô gái đó quan trọng đến thế sao . Đập tung cánh cửa . Miu chạy vào . Nước mắt ngăn nước mắt dài tùm lầy cổ hắt mà đánh mà cào cào . Miệng nhỏ không ngừng rít lên những từ thảm độc .

- Đồ khốn trả Nguyệt Anh lại cho tôi . Anh là đồ khốn là đồ ***** , vô liêm sỉ , đồ giả dối , đồ quỷ dữ sao anh không chết đi . Trả Nguyệt Anh lại cho tôi .

- Tôi xin lỗi

- Anh xin lỗi thì Nguyệt Anh có sống lại được không ? Cậu ấy có thể cười với tôi được không ?- Nhỏ nói rồi gục mặt vào lòng ngực của Bảo mà khóc .

- Không sống , cô ấy làm sao . Cô ấy bị gì vậy . Tại sao tôi lại không biết gì hết ? – Hắt gầm lên như con thú dữ . Guong8 mặt thống khổ tột cùng

-Cô ấy mất rồi . Ca phẫu thuật không thành công . Tất cả là tại cậu , trước đây tôi đã từng khuyên cậu nhưng chính cậu là người cố chấp , là người không muốn nghe , không muốn hiểu lời khuyên ấy . Tất cả mọi chuyện là do cậu , do cậu mà ra . – Bảo nói xong thì dẫn Miu đi .

Hắt lao ra khỏi phòng khi Bảo và Miu vừa đi , Guong8 mặt lâm tắm nước mắt . Hắt khí lạnh toát ra từ người hắt . Sinh nhật còn ý nghĩa gì nữa khi nó mất rồi . Nó bỏ hắt thật sao . Mất rồi thật sao . Chiếc xe lao nhanh trên đường lớn chạy nhanh đến mức cảnh sát cũng phải né vào mà không dám rượt theo . Chiếc xe vẫn chạy , chạy mãi không có điểm dừng .

Không khí biển thật thích , cảm giác thoải mái hơn rất nhiều . Trên tay hắt lấp lánh thứ gì đó phản chiếu dưới ánh nắng . Chiếc nhẫn đẹp như chủ nhân nó không biết trân trọng . Đau khổ đủ rồi mới nuôi tiếc . Lấy trong túi ra lá thư chưa đọc từ hộp khăn . Sóng biển vỗ vào bờ , vang tung tóe dính lên mảnh giấy ấy vài giọt nước hay do nước mắt người rơi .

..

Anh này sao này khi em chết đi hay đại loại gì đấy thì anh đừng khóc nhé .!

- ừ anh không khóc nhưng sao nước mắt vẫn cứ rơi hoài vậy em .

” Anh hãy cười khi không có em nhé ”

- ừ anh sẽ cười nhưng sao nước mắt lại che lấp đi mất nụ cười của anh rồi

” Không được vì em mà buồn nhé , hãy tự lo cho mình ”

- Anh tự lo cho mình mà nhưng tim anh bị em lấy rồi thì sao anh khỏe được chứ

” Em muốn đi nhiều nơi lắm ấy ”

- Anh sẽ đi cùng em mà , em muốn đi đâu

” Em muốn đi ngắm thác cầu vòng cùng anh ở châu Phi , muốn đi chơi vào ngày Noel . Muốn nghe anh máng em khi em nấu thức ăn dở ”

- ừ anh sẽ máng em , sẽ cùng em đi ngắm thác cầu vòng . Cùng em đi chơi vào ngày Noel . Cùng em mặc áo cưới , cùng em đi đến cuối con đường này . Nhưng sao em không quay lại .

- Không cùng anh đi biển nữa sao , không cười với anh nữa hả . Anh muốn em làm cô dâu thật đẹp đi vào lễ đường cùng anh mà . Tại sao , tại sao em không trả lời , em không yêu anh nữa sao . Em muốn thấy anh khóc lắm hả . Anh bắt đền em đó , bắt đền tiền nước mắt cho anh . Bắt anh phải khóc khi không có em . Bắt anh cười khi em đi rồi vậy sao em không nói anh đi chết đi .

- AAAAAAA , tại saoooooooooo

Biển thật yên bình , nhưng lòng người lại dậy sóng . Lại đau đến khó chịu . Mưa rơi tí tách từng hạt , từng hạt rồi ào ào như thác đổ . Hắn vẫn đứng đó nức cho mưa tạt vào người ướt sạch . Ướt như ngày em dùng nước tạt vào người anh , ướt như ngày hai chúng ta còn đùa dưới biển .

[Mưa rồi ...

Mưa vẫn rơi , rơi thật nhiều ..

Như nước mắt em từng rơi vì anh ...

Tạnh rồi

Lòng em vẫn thấy lạnh

Lạnh thật lạnh , lạnh đến run lên

Nước mắt em cũng không còn nữa

Nắng lên

Nắng ấm áp sưởi ấm trái tim anh

Nhưng lại làm tim em lạnh

Nắng làm tan chảy trái tim anh

Nhưng anh lại đau.....

* *

* *

* *

Đề rồi ngày mai khi mưa tạnh , nắng lại lên . Trời vẫn xanh mây vẫn trong . Gió vẫn thổi . Sóng vẫn vỗ vào bờ . Nhưng trái tim anh băng lại nhiều hơn , lạnh hơn , chảy máu nhiều hơn .]

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Thời gian cứ thế lần lượt trôi qua . Nỗi đau miết nó vẫn không hề lành mà còn đau thêm . Nhiều hấn đi trên đường mà nhìn thấy những người khác tay trong tay . Còn mình thì chỉ có một . Phải chi lúc ấy hấn đừng làm nó khóc . Đừng làm nó buồn , quan tâm nó nhiều hơn thì có lẽ nó đã ở bên cạnh hấn lâu hơn .năm sau

Mọi thứ dần thay đổi nhiều hơn . , từ nhà cửa , con người ... cuộc sống . Mọi người ai cũng thay đổi nhưng chỉ có hấn , vẫn một mình hấn là không thay đổi . Tình yêu dành cho nó không mất đi mà ngày một nhiều hơn . 1 năm qua là thời gian để hấn không phải suy nghĩ đến những chuyện buồn phiền nhưng sao tìm lại cứ đau , cứ chảy máu từng ngày , từng giờ . Hình ảnh nó lúc nào cũng ở trong đầu hấn không sao quên được .

Bật đại một kênh truyền hình nào đó đang phát sóng . Báo chí truyền thông chưa bao giờ hết bàn tán , viết bài về những điều mới lạ cả . Công ty Vỹ Anh ra đời đã tròn được một năm nhưng chuyện ấy vẫn được họ đem ra bàn tán xôn xao . Vỹ Anh là công ty do hấn thành lập , đào tạo ra những thể hệ người mẫu diễn viên nổi tiếng nhất hiện nay . Một phần cái tên là của nó và hấn .

Tắt kênh vừa bật lên hấn khoác vội chiếc áo khoác trên giường đi ra ngoài . Đường vẫn đông đúc xe cô qua lại . Ngoài trời mưa lại rơi , rơi như ngày hấn biết tin nó mất . Chiếc xe dừng trước nghĩa trang , một khu mộ khang trang hiện ra xung quanh toàn là bạch hồng . Mỗi ngày một bó được hấn mang tới rồi nhìn mộ nó như shop hoa vậy . Ngồi trước mộ nó hấn khẽ lau nước mắt động lại trên khoé mắt khi nhìn thấy tên nó .

Dòng chữ màu đen nổi bật trên tấm bia lạnh giá . Trời mưa ngày một nhiều hơn , nước mắt hấn hòa lẫn với nước mưa tạo nên vị mặn chát khó chịu .

- Đây , một năm rồi đó em biết không ?
- Em bỏ anh đi đúng một năm rồi đó nhớ chưa !
- Sao anh nói chuyện mà không trả lời .
- Ngày nào anh cũng ngồi đây với em như vậy có vui không .
- Vui thì cứ nói vui , buồn thì cứ nói buồn . Sao cứ im lặng hoài vậy .
- Mưa rồi kia , ngày em đi mưa cũng nhiều như vậy nè
- Anh nhớ em lắm đó . Em đi mất rồi mang luôn tim anh đi mất hà . Đau lắm đó .
- Ừ thì em giận anh , em ghét anh . Nhưng em vẫn yêu anh đúng không ?
- Anh yêu em như em yêu anh vậy . Nhớ em nhiều lắm , nhiều đêm anh không ngủ được nè .
- VỹAnh hiện nay thành công lắm . Nó là tên anh đặt cho công ty đó . Tên của anh với tên của em .
- Ở trên đó em có nghe anh nói gì không ?
- Chắc là có đúng không .
- Trời cũng tạnh mưa rồi , anh về nha . Mai lạnh lại đến thăm em . Bye bye , gấu con của anh.

.
.
.
.

Gió lạnh khẽ rít qua từng chiếc lá trên đường . Mùa đông lại tới , một năm qua nhanh đến mức chóng mặt , thoáng cái đã 1 năm . Khoác chiếc áo len do hai mua , nó đi dạo trên phố . Ngoài trời giờ đã tối lắm rồi nhưng nó lại thích . Như góc tối trong lòng nó không cách nào lí giải được . Hình ảnh cậu thanh niên chạy nó quanh biện cứ lờ mờ trong đầu . Mọi thứ điều mờ nhạt , cố gắng lắm nhưng nó chẳng nhớ được gì . Tối nay máy bay nhà nó sẽ đưa Miu sang đây . Từ sau vụ tai nạn ấy đến nay cũng đã một tháng . Một phần kí ức nào đó nó đã mất đi . Tình cảm giữa ba và nó cũng tốt hơn . Nhớ hôm nó gọi cho nhỏ , nhỏ mừng như hùm đòi gặp mặt nó ngay .

.
.
.

Lạnh quanh khắp nơi cuối cùng cũng dừng lại trước biển . Nó không biết quyết định cho Miu biết việc nó còn sống và cả những việc liên quan đến chuyện vì sao nó lại nói mình chết đi có tốt hay không nhưng hiện giờ thì nó thấy rất tốt .

Một vài mảng kí ức nào đó bị nó quên mất chợt hiện về nhưng lại rời rạc đến khó chịu , khiến đầu nó cứ đau

” – Em đang làm cái quái gì vậy hả , có biết nguy hiểm lắm không hả . Em thông minh mà tại sao lại chơi trò ngu ngốc như vậy , có biết làm anh sợ lắm không . ”

“- Hẹn tẩu nhé ”

Nó chẳng biết người vừa tránh mắt nó trong đoạn kí ức ấy ai , người nó nói chuyện là ai . Tất cả điều mờ nhạt , mỗi lần nó muốn chạm tay vào người nói chuyện ở bên kia với mình thì hình ảnh người đó lại biến mất . Hai tim nó suốt từ đó đến giờ chẳng thấy nên đi thẳng ra biển . Quả đúng , nó đúng đó với đôi tay đang ôm đầu . Có lẽ nó đang nhớ thứ gì đó .

- Joe , em sao rồi !

- Không sao , anh này hình như trước đây em có quen một người con trai phải không ?

Hai im lặng không trả lời , anh không muốn nó nhớ đến hần nữa . Nhớ đến chỉ thêm đau lòng , chẳng phải cuộc sống của nó hiện giờ rất tốt sao . Tốt hơn khoảng thời gian yêu hần . Ích ra bây giờ nó không phải khóc . Giọng anh nhẹ nhàng từ tốn , nắm lấy hai tay của nó , nhẹ nhàng áp vào mặt mình cho ấm – Chuyện không nhớ thì đừng nhớ , nhớ lại chỉ đau lòng . Thanh Trúc vừa đáp máy bay đang trên đường về đây .

Nó chỉ gật đầu với anh . Chuyện không nhớ thì nó cũng không ép mình được thôi thì cứ thuận theo tự nhiên . Một năm qua nó rất nhớ Miu , cô bạn duy nhất nó có từ khi sinh ra đến nay .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Mùa đông nước Anh thật lạnh , đã khoác mấy cái áo len , cộng thêm việc nằm trong lớp chăn bông ấm mà nhỏ không tài nào ngủ được . Nó bị mất trí nhớ sao , đó là điều nhỏ không tưởng . Tai nạn giao thông diễn ra quá đột ngột khiến cho anh Kelvin không xoay sở kịp . Thêm kết quả xét nghiệm , chụp cti khi nó vừa tỉnh cách đây một tháng thì nó bị chứng mất trí nhớ tạm thời . Nhỏ vừa mừng thầm khi nó quên hần đi nhưng khi nó nhớ lại thì nhỏ phải làm sao đây . Mọi công sức của anh Kelvin coi như đổ sông đổ biển hết rồi .

.

.

Trái với không khí lạnh của thủ đô London phồn hoa , thì thành phố của hần lại đầy ngập những ánh nắng vàng hoa . Ngày mới đầy oi bức nhưng trong công ty Vỹ Anh lại như một vùng băng tuyết bao phủ vậy .

Toàn bộ nhân viên đều phải mặc đồ trắng , hoặc đen . Còn nếu không có thì là áo trắng quần đen hoặc váy đen chứ không được mặc đồ màu . Đặc biệt ngày này , từ đầu cửa vào đến phòng giám đốc đều toàn là Bạch hồng . Mọi người thấy lạ nhưng chẳng giám hỏi . Ngày sinh nhật hần trôi qua một cách chậm chạp không bánh kem , không nến ... Chỉ có màu trắng của hoa hồng và mất khi hần nhớ đến nó . Nó thật biết chọn ngày mà , ngày sinh nhật hần là ngày nó mất . Nó bước sang một thế giới khác .

Sinh nhật của hần trôi qua thật tẻ nhạt . Ngồi trong phòng họp , hần bật máy tính lên . Trên màn hình máy chiếu lớn hiện ra . Một cô gái đang ăn chè , những kiểu hình nhìn đến buồn cười . Những trò ngổ ngáo được ghi lại một cách tỉ mỉ . Hình ảnh nó đeo chiếc nhẫn vào tay hần , đến khoảnh khắc đứng dưới hoàng hôn đều chiếu lại trên màn ảnh lớn . Tiếng đẩy cửa phòng họp , một người bước vào . Trên tay là một cái bánh kem . Cô nhân viên ái ngại khi hần quay lại nhìn chăm chăm lên cô . Phải hôm nay là sinh nhật hần nhưng hần không cần mấy thứ đó . Định quát cho cô ta một trận thì Bảo bước vào . Khiến lời mắng của cậu bị nuốt vào trong .

Bảo ra hiệu cho cô ta đặt cái bánh xuống rồi đi ra ngoài . Cậu ngồi đối diện hần mặt đắm chiêu nhìn vào màn hình máy tính , giọng quan tâm chân thành của một người bạn .

- Cậu vẫn nhớ Nguyệt Anh sao

- Hôm nay là ngày cô ấy mất .

- Chuyện qua rồi . Một năm rồi còn gì ?

- Thanh trúc đâu cậu không đi cùng à . Mà cậu về khi nào vậy . – Hần lắng sang chuyện khác

- Miu đi Anh rồi , tớ vừa về . Mà cậu không định tìm người yêu sao . Không định làm sinh nhật à .

- Không . – một câu trả lời ngắn gọn , hắn đứng dậy đóng cái laptop lại rồi cầm chiếc áo khoác ra ngoài . Bảo ngồi đó chỉ biết lắc đầu ngao ngán . Trước đây Nhã Quyên biến mất hắn không như thế này . Đúng là nó mất đã để lại cho hắn một vết thương không lành . Còn đau hơn gấp trăm lần so với thời gian cách đây 6 năm .

Quầy tiếp tân vẫn luôn đầy những người buôn chuyện . Cô gái lúc này đi vào trực thuộc bộ phận này . Mặt mày cô ta xanh như tàu chuối khi bắt gặp ánh mắt chết người của hắn . Không phải vô tình mà thế . Vì công ty này vốn có luật cấm . Ngày nào cũng được mang bánh kem hay đại loại là quần áo muốn mặc gì thì mặc nhưng đến ngày sinh nhật hắn thì không được để hắn thấy bánh kem trong công ty càng không được mặc quần áo màu . Nếu không thì bị sa thải ngay lập tức . Cũng có thể do số cô ta may mắn khi Bảo bước vào cứu lấy cô ta . Vài chị làm ngồi gần khoác tay nhau buôn chuyện với cô gái lúc này .

- Này đem bánh kem vào rồi sao mặt mày xanh thế

- Đáng ... đáng đáng sợ lắm . – Cô gái vẫn lắp bắp như chưa thoát khỏi ánh mắt của hắn . mấy chị đó chẳng hiểu gì vội gặng hỏi .

- Đáng sợ gì , bộ cứng làm sai gì à

- Không phải , ánh mắt của giám đốc rất đáng sợ . Đặc biệt nhất là giám đốc chỉ nhìn có mấy tấm hình trên màn hình máy chiếu thôi . Nhưng ánh mắt không đáng sợ như khi em bước vào .

- Là một cô gái có đôi mắt màu xám phải không . – Chị gần đó cũng bắt đầu xúm lại gần . Cô gái kia chỉ gật đầu một cái rồi chặc .

- Là bạn gái của giám đốc đấy . Mất cách đây một năm, ngay vào ngày sinh nhật của cậu ấy . – chị này vội dừng lại thì chị khác tiếp vào – nên ngày ấy không còn bánh kem nữa mà thay vào đó là những bó Bạch hồng đặc khắp công ty này .

Cô gái kia khẽ gật đầu một cái như đã hiểu . Hèn gì ánh mắt ấy lại buồn và lạnh như băng ở Bắc cực vậy . Nhìn vào như muốn nhấn chìm con người ta .

.

.

.

Trời đã gần 1 , 2 giờ khuya mà nhỏ vẫn không ngủ được . Khoác chiếc ngoài vào nhỏ đi ra ngoài . Anh Kelvin ngồi trước cửa phòng của nó . Thoạt đầu nhỏ nhìn cứ tưởng là ma vì anh ngồi trong bóng tối chỉ có chút ánh sáng từ đèn điện thoại . Nhìn nhỏ hồi lâu anh mới gọi , bảo nhỏ nói chuyện với anh . Phòng khách vẫn sáng đèn . Lò sưởi thì vẫn cháy đều đều . Nhắm một ít trà nóng vừa được người làm pha . Anh từ tốn

- Em biết anh gọi em sang đây là vì chuyện gì đúng không ?

- Vâng , lúc đầu em bắt ngờ lắm khi anh gọi điện cho em . Ngạc nhiên hơn là anh nói Joe vẫn còn sống .

- Ừm , xin lỗi . Anh giấu mọi người chỉ vì tốt cho Joe thôi . Vả lại chuyện này con bé cũng đồng ý rồi .

- Vâng , nhưng sao anh lại ngồi trước phòng Joe vậy .

- Con bé thường hay thức vào giờ này , vì một phần những con ác mộng về cái chết của mẹ trước đây ám ảnh con bé . Một phần là vì anh luôn phải dỗ nó ngủ vào mỗi tối .

- Mẹ mất chắc cậu ấy buồn lắm nhỉ

- Mất mẹ là một phần nỗi đau của con bé . Nhưng từ nhỏ nó lại thiếu vắng đi tình thương của ba nên nó mới thế này .

- À , mà chuyện Joe mất trí nhớ là sao .

- Chuyện này để lúc khác anh nói cho em nghe . Còn giờ thì đi ngủ đi . Trời lạnh nên em khó ngủ lắm chứ gì . Để gọi người tăng nhiệt độ lò sưởi lên cho em . Ngủ sớm đi , mai là ngày mệt mỏi với em đấy .

- Vâng

Anh nói rồi đi lên phòng nó . Nhỏ nhìn theo mà chỉ bước cầu nguyện . Nó biến mất như thế này có thể là nỗi đau của hắn nhưng có thể sẽ là niềm vui cho nó . Mất trí cũng tốt thật . Không phải buồn đâu .

Ngoài trời tuyết lại rơi nhiều . Nhỏ cũng lười thui về phòng mình ngủ.

Chương 36

Gió lạnh khẽ lùa vào những tán cây trong vườn . Nó ngồi trên bậc cửa sổ gần giường đưa mắt nhìn quanh . Từ phòng nó có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh trong toà dinh thự rộng lớn này . Bao bọc quanh nó là những hàng cây phong đỏ trải dài . Hai và Miu đẩy cửa bước vào . Phòng nó được thiết kế rất đặc biệt . Một phòng ngủ , một phòng khách , một phòng làm việc riêng thông với phòng khách và phòng ngủ . Ở bên trái căn phòng là một hồ bơi mini được thiết kế rất độc đáo , rộng rãi và thoáng đãng . Nhưng phòng ngủ thì lại rất ư tối . Với gam màu chủ đạo của phòng khách là màu trắng . Mọi thứ trong phòng này đều là những vật thủy tinh trong với màu đen bên trong được lắp những bóng đèn nhỏ . Nó ngồi đó , trên người không mặc áo khoác khiến anh tức giận khi thấy nó cứ lơ đãng thân mình mà không biết chăm sóc gì cả . Người đi đường ai cũng khoác mấy cái áo phía ngoài còn nó chỉ mỏng manh chiếc váy trắng .

Quay đầu nhìn hai và Miu nó cười nhẹ . Khuôn mặt xinh xắn hơn ngày thường nhiều . Dáng vẻ bất cần vẫn hiện diện trên gương mặt trẻ con ấy . Nét cười giữa một vùng tuyết trắng xoá vẫn không lẫn vào đâu được . Hai đặt khay thức ăn và sữa cùng bánh trên bàn cho nó . Nhẹ vuốt mái tóc tím dài óng mượt vừa nó . Giọng anh trầm và ấm như ánh nắng của mặt trời .

- Joe ăn sáng đi .

Nó chỉ nhìn anh khẽ gật đầu , quay qua nhìn Miu đầy ảm áp rồi leo tuốt khỏi thành cửa sổ ngồi vào bàn . Miu thì đi quanh phòng nó nhìn ngắm mọi thứ trong lúc nó ăn . Nhỏ quay trở lại khi nó ăn xong . trên tay cầm một chiếc váy trắng rất đẹp . Nhìn trên xuống dưới rồi nhìn sang hỏi nó .

- Cậu làm nó hả ? ! Đẹp quá . Tặng tớ nhé !

Nó chỉ gật đầu rồi đứng dậy . Khoác chiếc áo len mà anh đưa đi ra ngoài . Miu và anh cũng đi ra . Ngoài sân tuyết phủ lên thật nhiều . Nó đội trên đầu chiếc nón len . Nặn một ít tuyết vào tay . Trò chơi bắt đầu . Ném đồng tuyết trên tay của nó về phía hai và miu . Mỗi người bị dính một ít khẽ rung mình bởi cái lạnh . Mặc dù anh sống ở đây rất lâu rồi nhưng vẫn không sao quên được cái ngày rét cổng ấy . Anh bị đưa sang đây khi mới 8 , 9 tuổi gì đó , lúc đó nó cũng được 4 , 5 tuổi rồi . Sống cùng với quần gia . Từ khi đưa sang đây anh luôn trốn trong phòng ịch khi nào ra ngoài . Cho đến một ngày ông đưa nó sang thăm anh , ngày đó tuyết rơi nhiều và dày . Anh bị nó kéo chạy đi giữa những bông tuyết đang rơi xuống . Nhớ lắm từng hành động ngày đó . Nó cũng ném tuyết vào người anh như thế này . Còn có cả Vũ nữa . Cậu cũng bị nó ném tuyết vào rồi cười hí hửng nhìn hai người run bần bật với cái lạnh .

Cả hai bắt đầu nhập cuộc chơi bằng những màn ném tuyết ngoạn mục . Người ăn tuyết nhiều nhất là Miu . Nhỏ chưa quen với thời tiết lạnh như thế này nên khi bị ném tuyết vào người liền chạy né đi hoặc đứng chịu trận . Nó và anh ngồi dưới tuyết nặn hình . Anh nặn mấy con tuần lộc , còn nó thì nặn ông già Noel xinh xắn . Miu cũng bắt tay vào nặn những túi quà dễ thương . Khung cảnh thật đẹp . Vài đứa trẻ từ cô nhi viện lại được tài xế nhà nó đưa đến . Ai cũng xinh đẹp cả .

Miu ngạc nhiên khi nhìn thấy mấy đứa trẻ này . Nhỏ đây cũng được mấy ngày rồi mà có thấy đứa trẻ nào đâu ngoài nó và anh Kelvin cùng người giúp việc . Nó như nhìn thấu suy nghĩ của Miu vội kêu mấy đứa giới thiệu .

- Chào cô , cháu là Ann , đây là Mike , còn kia là Kate . Bọn cháu sống ở cô nhi viện . Là con của mẹ Joe và ba Kelvin . – cô bé lém lỉnh nói rồi cười khi .

Nó xoa đầu đứa bé tên Ann , cả đám bọn nó cùng nhau đùa giỡn dưới nền tuyết trắng . Những thiên thần nhỏ xuất hiện như những thiên sứ . Làm cho cả không gian vốn tĩnh lặng lại đầy tiếng cười .

Người làm mang thức uống và bánh ra đặt trên bàn . Bọn trẻ chơi mệt thì lại lấy nước uống và ăn bánh . Những món bánh trên bàn là do hai làm vì nó không ăn được kem nên anh đã tự chế ra những món bánh khác không kem được thay thế nhân kem thành dâu nguyên chất hay các loại trái cây khác . Mấy cái áo là do nó may . Nếu như không phải nó là người thừa kế về tài bộ , đặc biệt là lĩnh vực kinh doanh thì có lẽ giờ này nó đã tốt nghiệp lĩnh vực thiết kế rồi . Nhưng một năm nay công việc không do nó quản lý nữa , lâu lâu thì được thông báo từ các giám đốc điều hành . Hai cũng thường xuyên đến công ty làm việc , giải quyết vấn đề giúp nó . Nên nó có thời gian thiết kế ra nhiều bộ đồ đẹp hơn . Cậu nhóc Mike vừa cắn miếng bánh vừa hít hà tí hương thơm lan toả quanh vườn nhờ vào đám bạch hồng và hoa oải hương trong vườn . Cô bé Ann và Kate thì tấm tắc khen ngợi bánh của hai làm .

Mũi nó và Miu dưới thời tiết lạnh thì đỏ ửng lên như mũi thỏ khiến lũ nhỏ bật cười khanh khách .

.

.

.

.

.

Choi đã rồi thì cũng tạm biệt lũ nhỏ , nó và miu đi dạo quanh vườn .

- Cậu không định quay lại nhà cũ hả . – Miu hỏi nó thật ra thì nhỏ định hỏi là nó có nhớ hẳn không nhưng lại thôi .

- Có , khi nào cậu về thì mình về cùng . Sẵn tiện thăm anh Minh và Bảo rồi tớ quay về đây

- Ừm , mà cậu không nhớ gì về chuyện trước đây sao ?

- Có mọi thứ tớ đều nhớ , nhưng chỉ có vài chuyện là quên đi thôi .

- Tớ và Bảo định năm sau sẽ cưới .

- Ừ , hai người đẹp đôi mà . TỐI đó tớ tặng cậu chiếc váy cưới lúc nãy .

- Ừ , cậu sẽ làm phụ dâu cho tớ , còn Vỹ sẽ làm phụ rể cho Bảo.

- Vỹ là ai vậy . – nó nhìn miu hỏi , Vỹ cái tên này nó nghe rất quen nhưng sao chẳng nhớ nổi .

- Không ... không có ai cả . À mà cậu không đói sao .

- Đói chứ . Vào ăn thôi .

.

.

.

.

Ngày dài lại trôi qua . Hắn mệt mỏi gấp tập tài liệu lại , đứng dậy ra về . Sắp phải vào xuân rồi khiến hắn chán nản vô cùng . Xuân đến thì mọi người vui về nhưng sao tìm hắn lại cứ đau khi người con gái kia mất . Hắn tự hứa rằng chỉ đau khi đứng trước mặt nó , chỉ khóc khi ngồi gần nó . Và chỉ cười khi nghe giọng nó thu âm qua chiếc máy ghi âm mà món quà sinh nhật nó tặng .

Giọng nói của nó ngày ấy âm áp đến lạ lùng mà sao giờ lại lạnh lẽo đến vậy . Đôi mắt khép hờ lại cho con mắt mệt mỏi qua đi . Nằm trên chiếc giường với chăn bông ấm áp mà sao tiết trời lạnh đến thấu xương . Trời lạnh hay tìm người lạnh .

Máy tính trong phòng ngủ của hắn vẫn sáng , đầu đó hình ảnh của nó lại hiện ra trên màn hình . Cảnh nó ngồi ăn từng chén chè , cách cầm cây kẹo bông giòn của một năm trước thật đẹp mà giờ lại đau đến thế . Phải chi ngày đó hắn nói sớm với nó , hắn xin lỗi nó sớm thì có thể nó sẽ ở lại bên hắn lâu hơn , Để hắn yêu nó nhiều hơn .

.

.

.

Trời tối lạnh

Đêm khuya rét .

Nó ngồi trên bậc cửa sổ , mái tóc thoả dài , trên người là chiếc đầm trắng nổi bật với trong gian tối của căn phòng . Trên tai nó mỗi tối đều đeo Headphone . Dáng vẻ lạnh lùng cô độc trong không gian cô tịch đến nỗi càng làm cho người ta thấy thương hơn . Đôi mắt nó khép hờ lại . Chỉ có tiếng lá xào xạt cùng gió . Tuyết lại rơi , lại lạnh. Tìm nó không vô tình hay cố tình lại nhói lên vì một bóng hình không rõ trong trí nhớ . Bản nhạc Violin buồn vẫn cất lên da diết đến đau lòng .

Đầu đó vô hình vài mẫn kí ức xuất hiện

” Chào”

” Em hỏi anh câu hỏi cuối nhé , nếu một ngày em mất đi anh có yêu em không ”

” Xin lỗi ”

” Không thành ý ”

“..... ”

Những câu hỏi, câu nói rời rạc, khiến nó cảm thấy khó chịu. Nó ghét bản thân mình yếu mềm, chỉ có chút ki ức như vậy mà không nhớ ra. Nó ghét cái người xuất hiện rồi biến mất như làn khói trong giấc ngủ của nó. Nó hận khi mình chỉ nhớ bao nhiêu đó mà thôi. Nhưng nó hận, nó ghét nó giận thì được gì. Chỉ có thể nói bản thân mình quá ngu ngốc mới cố gắng nhớ lại quá khứ đã mất để rồi biết đâu mình lại đau.

[Tuyệt lạnh...

Như ngày anh làm tim em đóng băng

Mưa to

Như ngày em khóc

Nắng ấm

Như ngày em yêu anh]

Mấy ngày rồi hấn chẳng đến công ty khiến mọi người cũng lo lắng. Chẳng bao giờ hấn bỏ việc như thế này cả, càng không nghĩ mà không nói với thư kí hay giám đốc điều hành.

Nằm trên giường với lớp chăn nhiều hơn mức bình thường. Máy hôm nay hấn sốt cao lắm, lúc hạ lúc tăng nhưng chẳng chịu đi bác sĩ. Mẹ hấn thì ngày nào cũng rơi nước mắt khi con trai mình như thế. Ngày biết tin nó mất, hấn đi biệt luôn. Suốt cả ngày điện thoại không bắt máy, ai ở nhà cũng lo lắng. Khi về thì quần áo ướt đầm, tóc tai thì rối bù. Người toàn mùi bia rượu, trong tay cứ khư khư nắm lấy lá thư ướt nhem như người hấn vậy. Bà lúc chỉ biết khóc chứ còn biết làm gì. Ba hấn cũng đau hơn bà, người như ngồi trên đồng lửa. Máy ngày đó hấn sốt cao đến nỗi phải đưa vào viện chăm sóc. Khoẻ lại thì nhốt mình trong phòng mặc cho ai kêu gọi hay làm gì. Một tháng sau, hấn bước ra ngoài, nhưng do sức quá hay sao mà cứ lâm li. Lao vào công việc như con thú dữ. Nghĩ tới đó thôi là bà đau lòng lắm rồi.

Đêm nào hấn cũng khóc mặc dù chẳng ngồi khóc sụt sùi như con gái hay giống bà. Mà nước mắt cứ vô thức lặng lẽ rơi sau hàng mi dài. Đôi lần bà vào phòng nhìn thấy hấn ngủ trên bàn làm việc. Máy tình vẫn mở, hình ảnh người con gái mà hấn yêu luôn xuất hiện trên màn hình. Nhìn cảnh ấy mà bà đau quặn lòng.

Phải chi ngày đó bà ngăn cản việc trở về của Nhã Uyên thì tốt biết mấy. Nhưng người tính đâu bằng trời tính. Nhã Uyên đâu phải tự nhiên xuất hiện quay trở lại mà cô ta về là do có người đứng sau. Biết chuyện đó nhưng bà lại không can ngăn để giờ mới có cơ dự này. Lỗi này đâu thể trách hấn được.

Sáng

Vài chú chim nhỏ đậu trên cửa phòng hấn hốt hù lo, cựa mình thức dậy. Mẹ hấn đã thức từ khuya, bà ngồi đó thay khăn và đo nhiệt độ cho hấn đến gần sáng mới về phòng mình. Từ khi sinh nhật hấn xong thì họ bắt đầu dọn qua đây sống cùng với hấn cho vui. Một phần vì muốn cho hấn không nghĩ nhiều đến nó. Một phần là muốn cho hấn có thêm tình cảm gia đình hơn. Từ ngày hấn dọn ra sống riêng, lại ích khi về nhà nên ba mẹ hấn sợ hấn thiếu thốn tình cảm. Dù vậy thì nỗi đau của nó đâu thể nào lành được, có lúc hấn lại yêu nó nhiều hơn chứ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Một tuần trôi qua nhanh. Trời vừa về chiều thì máy bay cá nhân nhà nó cất cánh.

Chiếc máy bay hiện đại với đầy đủ tiện nghi. Nhắm mắt ngủ một chút do dư vị của thuốc ngủ còn lại lúc trưa. Miu thì vừa nghe nhạc vừa chat với Bảo rất vui.

.

.

. Máy bay nhà nó hạ cánh. Xách cái vali chẳng mấy bộ đồ đi ra ngoài. Nó đội chiếc mũ lưỡi trai cùng bộ đồ màu đen bó sát làm tôn lên vóc dáng chuẩn đến từng milimét của nó. Miu thì chọn cho mình chiếc váy màu xanh nhạt trong rất hợp với nó. Bảo đứng đó chờ từ khi nào. Vừa thấy nhỏ cậu đã cười rạng rỡ.

- Về có mặt không?

- Không mệt .

- Ai đây .

Nó nghe Bảo nói thì tháo chiếc nón ra . Cậu không khỏi ngạc nhiên mà lắp bắp . Nó chỉ cười khi .

- Làlà là J...oe là joe sao ?

Nó gật đầu thay câu trả lời cho cậu . Rồi đi ra ngoài trước . Chiếc xe nhà nó dừng trước công ty . Một năm mọi thứ cũng chẳng thay đổi gì nhiều . Công ty vẫn nguyên vẹn như thế . Vô tình hay cố ý nó đi ngang qua công ty Vũ Anh . Một công ty người mẫu diễn viên mới xuất hiện cách đây một năm nhưng lại gây được nhiều tiếng vang trên thị trường thế giới . Thậm chí có nhiều nhà thiết kế còn tìm đến công ty chỉ để tìm một cái hộp đồng thiết kế thời . Nhiều nhà thiết kế nổi tiếng trên thế giới còn phải nhượng bộ cho công ty vài phần . Nó chỉ nhìn Iso7 một cái , miệng lầm nhảm ” Vũ Anh sao , tên nghe hay . Sẽ có lúc gặp mặt ”

Chiếc xe của nó dừng trước FJ . Nó bước xuống mọi người đều nhìn . Phải chăng là người là muốn vào công ty . Nghĩ vậy bảo vệ liền chạy ra chặn nó lại .

- Này cô muốn đi đâu ? – Bảo vệ lớn tiếng hỏi nó

- Gặp Phong Minh – lời nói của nó nhẹ nhàng như làn gió nhưng lại lạnh đến thấu xương . Cách nói chuyện vẫn không thay đổi tí nào

- Cô biết cậu ấy là ai không mà dám gọi thẳng tên như vậy – Bảo vệ vừa nói thì phía sau có người đi tới lên tiếng – có chuyện gì vậy ?

- Thưa , thư ký Du có người này tự nhiên đòi gặp giám đốc .

- Cô có hẹn trước không ?- Thư ký Du hỏi nó . Nó chỉ nhép mép cười nhạt , xem ra chủ tịch muốn gặp giám đốc phải hẹn trước sao . Ngược lên nhìn Du thư kí một cái . Nó chỉ cười nhạt , giọng ba phần sát khí .

- Chào Du thư kí lâu rồi không gặp .

- Chủ tịch . – Du thư kí một phen ngạc nhiên thì lấy lại phong độ trả lời nó – người về khi nào vậy .

Nó không trả lời cậu , chỉ nhìn tên bảo vệ đang run cầm cập vì sợ . – Đuổi việc – hai từ duy nhất phát ra từ miệng nó rồi đi thẳng vào trong . Thư kí Du chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm , thương tiếc thay cho số phận của tên bảo vệ .

Thang máy lên tới tầng 19 thì dừng lại . Nó đi vào phòng Minh . Vô tình nghe được câu chuyện vui của anh , trong đầu xuất hiện vài tia ma mị . Một kế hoạch thành công mỹ mãn . Đẩy cửa bước vào , nước mắt rơi lã lã trên gương mặt nó . , giọng giận dữ nhưng trong lòng lại cười đến đau cả bụng

- Phong Minh anh là thằng tôi , anh biết là bé Ann , Mike và Kate nhớ anh lắm không vậy mà anh ở đây nói chuyện với người phụ nữ khác mà . Tôi biết anh là người thế này thì trước đây tôi không giao công ty cho anh .

- Ở Joe em đang nói gì vậy . Con nào anh và em làm gì có con .

- Cô là bồ anh ta à . Đừng tin nhé . Anh ta nói dối đấy . Ngày nào con tôi cũng hỏi , mẹ Joe khi nào ba Phong Minh về thăm tụi con ấy .

- Minh tôi không ngờ anh là người như vậy . Đám cưới hoãn lại đi . – Cô gái ấy nói rồi chạy thẳng ra ngoài . Nước mắt đầm đìa hai bờ má .

Còn nó thì cười thánh tiếng , Tay lau lau mấy giọt nước mắt từ chạy thuốc nhỏ mắt trong túi . Minh nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống nhưng lại không thể nào mắng đả được

- Em về khi nào vậy . Ba đứa nhóc kia thế nào rồi .

- Về khi này , giúp anh đuổi một tên bảo vệ , gặp Du thư kí rồi , bọn nhóc khỏe . Mà anh định làm đám cưới à .

- Ừ tại em mà giờ cô ấy giận rồi đấy . Bắt đến một chiếc áo cưới mới trong bộ sưu tập em vừa thiết kế đấy .

- Anh có nhiều tiền để mua nó không ?

- Bao nhiêu mới làm cô ấy hết giận .

- Một .

- Một triệu đồng hả , rề thế .

- Một triệu đô .

- Em định giết anh à .

- Anh có tới mấy căn nhà ở mấy khu nghỉ dưỡng cao cấp ấy , tình ra cũng được mấy chục triệu rồi còn gì , tiền bất động sản nữa chi . – nó nói tay vuốt mái tóc mình cười cười

- Giàu sao bằng em , tiền em thiết kế cũng bằng mấy căn nhà ấy rồi . Thôi thì tặng không đi .

- Vậy anh lòi quá còn gì .

- Em phá anh như vậy thì bồi thường thiệt hại đi .

Cả hai nói rồi cười . Nó chỉ gật đầu đồng ý chứ sao giờ . Định đùa một tí cho vui thế mà cô gái đó tin nhanh đến . Thật chẳng biết làm sao . Vươn vai một cái , nó xách túi ra về . Chạy ngang qua con đường lúc này . Nó nhìn Vũ Anh một lần rồi chạy biến luôn . Đầu đó còn xốt lại câu nói vươn theo gió ” Vũ Anh thật thú vị ”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Bầu trời buổi tối đầy sao , mặt trăng sáng và lung linh đẹp hơn mọi ngày . Nó ngồi trên bậu cửa sổ ngắm trăng . Tai nghe một bản violin buồn , ngày hôm nay nó mệt mỏi hơn nhưng cũng vui hơn . Mi mắt đã khom 11 giờ tối vẫn chưa chịu nhắm xuống . Ngồi thừ ra đó hồi lâu nó chợt nhớ đến cây đàn . Cây đàn màu trắng hòa vào ánh trăng thánh hai màu tuyệt đẹp . Ngoài đường người đã không còn nhưng vẫn có tiếng xe chạy .

Tháo chiếc headphone đeo tai ra đặt cây đàn lên vai . Một tay kéo dây đàn , tiếng đàn bao lâu nay không xuất hiện quanh ngôi biệt thự này nay lại vang vọng khắp nơi . Gió nhẹ nhàng kéo theo những chiếc lá rơi xuống hòa cùng bản nhạc đêm , kết hợp với nhau trong đêm tối .

.

.

.

Hắn vừa kết thúc công việc lúc 11 giờ , thu xếp lại một số hồ sơ chuẩn bị cho việc tuyển người mẫu ngày mai nên hắn mới về muộn . Bụng đánh trống liên tục khiến hắn khó chịu , mặc chiếc áo vest vào . Quăng luôn cái túi đựng hồ sơ trong tập vào xe . Chiếc xe từ từ lăn bánh . Dừng trước cửa hàng thức ăn nhanh , hắn chọn cho mình một ly cà phê nóng . Ngồi nhâm nhi một lúc mới đứng dậy ra về . Có ý hay vô ý mà hắn lại chạy ngang qua ngôi biệt thự nhà nó . Tiếng đàn vang bên tay hắn như gọi bao kỉ niệm làm hắn đau nay lại đau thêm . Một tia nghi ngờ xuất hiện trong đầu hắn , bản nhạc này hắn đã từng nghe không phải từng nghe mà một năm trước đây ngày nào hắn cũng dừng ở đây để nghe . Khi tiếng nhạc dứt hắn mới sực tỉnh , cho động cơ xe chạy đi nhưng trong lòng vẫn còn một dấu chấm hỏi to đùng .

Định mệnh đã cho ta gặp nhau ,

Nhưng anh và em lại vô tình không biết .

Sáng

Những tia nắng vươn mình trào qua cửa sổ , khẽ cựa mình thức dậy . Vài tin nhắn tối qua của Miu nó vẫn chưa đọc . Quơ tay lấy điện thoại phía bàn , Dòng tin nhỏ nhắn hiện ra trước mắt nó ,

” Sáng nay đến Vũ Anh chơi nhé !

Gặp cậu ở đó ”

Đặt điện thoại lại vị trí cũ , vsen xong nó khoác chiếc áo phông màu trắng cùng cái quần short dài đến đầu gối đi ra ngoài . Không quên dặn quản gia trước khi đi . Bắt chuyện xe buýt chạy vào trung tâm . Hôm nay nó bụi hơn bình thường , nhưng vẫn là mũi lưỡi trai , dép lê như trước đây . Tuyến xe dừng trước trạm gần công ty Vũ Anh .

Miu bận một buổi họp màu đen ôm sát người , lộ ra những đường cong tuyệt hảo . Bảo thì khoác lên mình bộ vest đen sang trọng . Hôm nay nhờ có buổi thuyết trình về sản phẩm đá quý cho công ty nhà mình ở Vũ Anh . Còn bảo thì là cô đồng thứ hai sau giám đốc Vũ Anh nên đương nhiên phải có mặt . Còn nó không đi thì cũng chẳng có làm gì lại đi xuất hiện ở Vũ Anh to lớn này . Tình ra cũng thật buồn cười .

Hai còn người hai tình cách ..

Họ bước qua nhau vô tình nhưng lại gắn kết ..

Sợi dây định mệnh lại một lần nữa muốn trêu đùa hai số phận khác nhau

Buổi tuyển người mẫu diễn ra rất náo nhiệt , Miu vừa thuyết trình xong cũng đi ra ngoài xem , đương nhiên với tài năng và khả năng giao tiếp của nhỏ thì chuyện lấy hợp đồng này là rất dễ . Cộng thêm nữa nhỏ lại là người yêu của Bảo , sắp tới sẽ là vợ của cậu thì ai lại không nể mặt . Nó đứng một góc khuất nhìn cuộc tuyển người diễn ra . Chẳng mấy chốc vị khi chỉ để cho nhân viên phụ trách lo việc này . Nếu có giám đốc đích thân ra chọn thì chắc sẽ vui hơn .

Nhỏ đi lòng dòng tìm nó nhưng chẳng thấy . Còn nó thì đang đứng như trời trồng khi người nhân viên phụ trách chỉ tay ngay mình nói mình được chọn .

- Đây cô đội mũ , cô là người được giám đốc đích thân chọn .

Mọi người bắt đầu xì xầm bàn tán . Giám đốc chưa bao giờ chọn người mẫu cả , chỉ đứng nhìn thôi . Còn nó thì bất ngờ lắm nung nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lùng vốn có lên tiếng

- Tôi không có đăng kí .

- Tuy cô không đăng kí nhưng lại may mắn lọt vào mắt xanh của giám đốc nên cậu ấy mới chọn cô đây .

- Xin lỗi tôi không thích .

- Vậy cô đến đây làm gì ?- cô nhân viên bắt đầu tức giận

- Tìm người .

- Ở đây không có người cho cô tìm .

- Vậy tôi đi .

- Khoan – Từ bên trong giọng của người con trai vang lên , âm vực lạnh lẽo vô cùng

- Tôi quen anh à . – nó nhìn tên đây một cái .

- Không có .

Nó im lặng bước đi , trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác nhói ở tim .

Miu và Bảo cũng vừa đi tới , nhỏ thấy nó liền lao tới ôm chầm , mồ hôi ướt cả cái áo đang mặc , giọng trách mắng

- Cậu ở đây làm gì tìm muốn chết .

- Xin lỗi . – Hai từ nó nghe sau thật ảm áp . Trái tim hắn cũng dâng lên một cảm giác kì lạ . Từ khi nhìn thấy nó đứng trong góc , cách ăn mặc chẳng có gì nổi bật nhưng chiếc nhẫn trên tay nó lại gây ấn tượng với hắn . Rất giống với chiếc nhẫn trước đây của hắn và nó .

- Vỡ cậu tự mình tuyển người mẫu à .

- Không có ...chỉ là .

- Hai người quen nhau à .

- Ừ , bạn thân .

- Thôi đi ăn kem đi .

- Tôi không ăn kem .

- Sorry bạn hiền mình quên .

Nói xong Miu kéo nó đi , Bảo thì lồi lẩn . Còn hắn đang trong trạng thái lơ lửng . Cô gái trước mặt hắn không ăn kem , đeo nhẫn giống nó nhưng lại có gương mặt khác nó . Chỉ có đôi mắt là hắn chưa nhìn thấy bởi cô gái đó đội nón che đi nửa khuôn mặt .

Mọi người trong công ty liên tục bàn tán về việc giám đốc chưa bao giờ nói chuyện với người lạ khi chưa được vào làm ở đây .

Gặp nhau nhưng không biết

Thì xin người đừng bao giờ yêu

Vì khi ấy ta sẽ lại đau thêm mà thôi .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Cả nhóm bốn người cùng nhau bước vào quán kem gần Võ Anh . Nhiều nhân viên trong giờ nghỉ thường hay đến đây ngồi nên quán không bao giờ vắng khách . Quán tuy nhỏ nhưng lại rất ấm cúng , gam màu chủ đạo là màu tím . Màu của sự thủy chung .

Cả nhóm ngồi xuống cái bàn gần cửa ra vào lại có thể nhìn thấy được ngoài kia xa xa những con nằng đang thi nhau nô đùa dưới mặt đường .

.

Quất tay gọi phục vụ . Nó đưa mắt nhìn quanh . Mọi người ai cũng ăn những món kem ngon , tiếc là nó lại không ăn được .

Nhìn sơ qua menu , nó gọi một ly sinh tố dâu , rồi đưa cho Miu . Nhỏ chọn một ly kem viên ba màu , còn bảo thì gọi ly cà phê , tên ngồi đối diện nó thì gọi một ly capuchino .

Mọi người một việc , nó thì nghe nhạc . Miu và Bảo thì ngồi nói chuyện phím với nhau . Còn tên đối diện thì cứ ngồi nhìn nó chăm chăm khiến nó khó chịu .

Hắn đưa mắt nhìn nó thật lâu rồi mới lên tiếng .

- Cô không tháo nón ra à

- Nắng .! – Đáp lại hắn là câu nói ngắn gọn và cộc lốc . Khiến tâm trạng hắn đôi phần khó chịu .

Lúc đầu hắn chọn bàn trong góc khuất thì nó là người đưa ra ý kiến bảo không chịu , giờ ngồi đây bảo là nắng đúng là người quái dị mà . Vài tia khó chịu xuất hiện trong mắt hắn . Người con gái trước mặt thật sự có dáng người giống nó , có giọng nói trong như nó . Thậm chí là chiếc nhẫn , mái tóc . Cách nói chuyện cộc lốc cũng như vẻ lạnh lùng cổ hủ . Nhưng trong lòng hắn vẫn chưa chắc chắn được điều gì .

Chờ hồi lâu nó đứng dậy đi vào nhà vệ sinh . Phục vụ vừa đem mấy ly kem ra ngoài bàn . Nó cũng vừa ly ra , ghé ngang quầy kem gọi thêm một ly nước khoáng cầm trên tay .

” Xoảng ” nguyên ly nước nó cầm trên tay rơi xuống đất khi cô bé 11 tuổi va vào nó . Cô bé có đôi mắt to tròn nhìn nó rồi rồi rích xin lỗi .

nó gạt đầu cho qua , rồi đi về bàn . Cô bé lúc nãy cũng ngồi ngay chỗ bàn của nó . Giọng tíu ta tíu tích cười nói vui vẻ . Lia ánh mắt ngạc nhiên nó nhìn . Cô bé chỉ cười cười rồi bắt chuyện với nó .

- Chị là Joe hả . Em là Ý Như . Mà sao chị có được chiếc áo của J thế .

- Của J

- À của nhà thiết kế J ấy . Chỉ thiết kế có 10 cái thôi nên số tiền cũng rất đắt nhưng người ta vẫn bỏ ra mua đấy thôi . Em thích đồ của chị ấy lắm . Nhưng mà mua không được .

- Tại sao ?

- Vì số hạn có lượng .

- Ừm , chị tặng em một cái nhé .

- Thật hả chị . – Cô bé nói rồi ôm chầm lấy nó . Nụ cười đẹp như ánh mặt trời ban ngày sáng chói .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Trời chiều đầy nắng . Nó sải những bước chân dài đi trên đường . Men dọc theo vỉa hè . Nhiều hàng quán đặc khắp nơi . Ghé sát vào lề tránh chiếc xe vừa ép làn đường của xe khác . Những người đi đường thăm rũa chiếc xe vừa lấn ép họ . Vài từ thô tục mắng chửi của họ lọt vào tai nó . Chính lại đây phone , nó bước vào một quán chè ven đường .

Nó nhớ trước đây nó từng đi ăn chè với ai đó nhưng chẳng nhớ ra . Thậm chí là còn kéo người đó chụp ảnh chung nhưng giờ tìm lại thì chẳng thấy tấm nào . Có lẽ là hai đã vứt chúng đi hoặc là nó làm lạc đâu đó .

Vài người đi vào quán cứ đưa mắt nhìn nó chằm chằm , cả cái tên vừa mới bước vào quán cũng bị mấy bà cô ông chú nhìn , thậm chí là cả mấy đứa bé xú cũng ráng ngó nhìn .

Cả hai đều khó chịu ra mặt . Đã bao lần nó bị người khác nhìn thế này nhưng sao vẫn cảm thấy bức .

Người con trai vừa mới bước vào ngồi gần bàn nó , cũng quay ra nhìn nó . Mặc dù anh ta cũng đang bị người khác nhìn đầy thôi nhưng lại không biết ngượng mà nhìn nó chằm chằm . Bực bội , nể nóng khiến nó như ức chế trong lòng . Buông câu mắng lạnh tanh .

- Nhìn đủ rồi thì ăn chè đi đồ điên .

Tên ấy chẳng nói chẳng rằng bê nguyên chén chè qua bàn nó ngồi , giọng đôi phần thấp đi nhưng chẳng thiếu khí lạnh bao quanh .

- Nhi cô thì đã sao .

- Tôi và anh không quen .

Nó chẳng vừa đắp chất lại ngay . Công nhận nó phải tự khâm phục mình thật , mới có một năm sống cùng hai mà nó học được từ anh tật hay đắp chất . Lúc trước chuyện nó vừa nói ra không hợp ý liền bị anh chạt chém ngay . Thì giờ tới nó . khâm phục thật .

Người vừa rồi nghe nó nói thế liền cười lạnh một cái , mới gặp vừa này giờ bảo không quen . Thật ra người ngồi trước mặt hắn là người thế nào . Ba phần thế này thì bảy phần lại thế khác . Tính cách lúc giống nó , lúc lại như người xa lạ chẳng quen chẳng biết . Mà có quen biết đâu chỉ vừa mới nhìn thấy nó ở buổi tuyên người nhưng lòng hắn lại có cảm giác rất quen thuộc . Cảm giác như nó vẫn còn sống , còn hiện diện bên cạnh hắn vậy .

- Tôi vừa gặp cô .

Nó nghe hắn nói cũng từ từ đưa mắt nhìn . Tuyệt nhiên nó không tháo xuống . Đôi mắt xám của nó lướt nhìn mọi vật rồi dừng ngay chỗ hắn , khẽ ậm ừ một tiếng cho qua .

Nó vừa dầm chén chè đậu canh , vừa lắng lư theo điệu nhạc truyền từ tai phone . Hắn khẽ lia mắt nhìn nó . Một năm trước đây , hắn và người con gái hắn yêu nhất cũng từng ăn chè ở quán này , từng chụp ảnh . Từng ngồi ngay bàn này đây .

Có phải đây là định mệnh . Định mệnh đưa một cô gái giống nó tới hoàn hảo đến bản hắn .

Tình cảm này là gì , chẳng rõ . Chỉ biết trong lòng đau , rất đau mà thôi .

Buổi ăn im lặng cũng chẳng có gì hay ho . Hắn thấy nó im lặng lâu thì lên tiếng đánh tan cái cảm giác cô đơn bao bọc lấy hai người .

- Chúng ta có duyên nhỉ

- Có duyên chứ không nợ .

Câu nói của nó làm hắn cảm thấy hụt hẫng vô cùng , có duyên mà không nợ . Phải chăng trước đây hắn và nguyệt anh cũng là có duyên không nợ . Có duyên gặp nhau , yêu nhau nhưng lại không có phúc phận được sống cùng nhau , được thành vợ chồng không nhỉ . Câu hỏi ấy cứ lẩn quẩn quanh đầu hắn .

Thấy hắn im im sao câu nói của nó , hơi ngại vì hình như nó chạm vào nỗi đau của hắn thì phải nên vội tiếng . Theo đó là đứng dậy . Đặt tờ 100 000 ngàn lên bàn rồi đi ra ngoài . — Anh định ngủ ở đây à .

Hắn vừa tỉnh khỏi câu nói của nó , bước ra khỏi cửa thì nó đã đi được một đoạn khá xa . Vừa chạy theo nó mà hắn vừa thở , mà hắn cũng không biết có gì phải theo nó . Nhưng mà trong tâm hắn lại thôi thúc mình phải chạy theo , để rồi nhận một câu hết sức phũ phàng

- Anh theo tôi làm gì ?

Hắn lại im lặng , nó lại bước đi . Hai người hai tâm trạng , người đau , người vui . Người cười thì người khóc . Luôn là những hình ảnh song song và đối lập nhau .

Nó thấy hần không đuổi theo nữa thì dừng lại . Hần đi tới cười toe nhìn nó . Vỗ nhẹ vào vai nó , hần lại cười . Lần này là nụ cười đẹp . Mặt trời chói chiếu rọi lên khuôn mặt baby đầy đặn cùng nét cười tỏa sáng trên gương mặt trẻ con .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Khuya lạnh , gió nhẹ thổi . Tiếng là cây xào xạt trên tầng thượng của ban công cao ngất . Gió lạnh lùa vào chiếc áo khoác mỏng manh . Khẽ run người một cái , nó cầm tách cà phê đen nhấp một ngụm . Hơi nóng phả vào mặt , mùi thơm của cà phê nguyên chất sọc vào mũi khiến nó thích thú cái vị đắng đắng cùng mùi thơm đặc biệt ấy .

11 giờ đêm ...

Gió vẫn thổi có đều mạnh hơn . Bầu trời bắt đầu xuất hiện vài tia sấm chớp . Vài ngôi sao vẫn lấp lánh trong không gian tối ấy . Quản gia cùng mấy người làm tắt bật chạy lên ban công tìm nó . Người cầm đèn , người cầm đèn vì ở đây vốn không có sự cho phép của nó thì không được bật đèn . Nó thích bóng tối , bóng tối giúp nó có thể khóc mà không ai biết . Nhẹ đẩy cửa , mọi người bước lên . Nó đứng đó với ly cà phê đã cạn từ bao giờ . Hơi thở ấm áp , giọng nó nhẹ như gió nhưng chẳng kém phần uy quyền

- Xuống hết đi .

Mấy người vừa mới bước vào nghe tiếng nó đã quay ngược theo chiều đang đứng mà đi xuống . Bà quản gia già chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm . Đặt ly cà phê trên bàn nó cũng đi xuống . Theo sau là cô hầu duy nhất được chỉ thị ở lại để mang tách cà phê xuống .

.

.

Mưa bắt đầu rơi tí tách trên nền tôn lớn , phát ra những âm thanh kêu lộp bộp , nước tạt vào phòng nó qua lối cửa sổ bên kia đây phòng chưa đóng cửa . Gió mạnh lùa vào càng khiến nó thích hơn . Chui rút trong lớp chăn bông ấm , nó cuộn mình chìm vào giấc ngủ ngon lành .

Sáng ...

Vài tia nắng nhạt chọt ủa vào qua khe cửa sổ . Đôi mi cong dài từ từ lay động , Vẻ mặt ngái ngủ của nó trong đáng yêu vô cùng .

Bước xuống nền gạch lát hoa tiết cầu kì nhưng là màu trắng . Màu của sự thanh khiết và tinh khôi . Bàn chân trần khẽ nhóm gót lên vì độ lạnh như băng của nền gạch , một phút khi thích nghi nó mới lững thững đi vào nhà tắm .

Ngâm mình trong làn nước ấm buổi sáng thật thích . khoác lên mình một bộ váy trắng tinh , trên mái tóc đính phụ kèm thêm một cái nơ nhỏ trong dễ thương lắm .

Hôm nay là ngày cuối nó chơi , mai phải về . Nên giờ quyết định đi biển chơi . Nó nhớ mùi vị mặn và cay nồng của nước biển khi thấm vào đầu lưỡi , khi bị tạt dính lên mắt . Đặc biệt là nó muốn tìm hiểu về giấc mơ trước biển . Người con trai luôn ẩn hiện .

.

.

.

.

Ngồi trên xe của hần nó không khỏi buồn cười . Lúc sáng thì bàn luận chỉ có 3 người đi , mà giờ lại có hần đi cùng . Miu lúc đầu là người xưng phong tuyên bố hôm nay đi chơi chỉ 3 người mà thôi . Nhưng vừa nghe Bảo nói là tên Vỹ gì đấy không đi làm , thì y như rằng nhỏ một mực bắt Bảo gọi hần theo .

Trước đây thành kiến của nhỏ dành cho Vỹ vốn ít , giờ lại thấy nó vui vẻ như thế này thì thành kiến ấy cũng trôi tuột theo dòng nước luôn .

4 người , 4 phong cách . Người trắng , người đen , người hồng , người đỏ . Bốn người như nổi bật giữa một vùng biển xanh ngát .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Chiếc xe to đồ trịch xuống ngôi biệt thự lớn, bên ngoài bao bọc bởi những tán cây leo, bên trong thì rất nhiều cảnh. Bước xuống xe nó tham lam hít lấy một hơi thật dài không khí mang theo mùi vị của biển vào mũi. Nhìn khung cảnh xung quanh, mọi thứ hình như quen lắm. Chỗ này nó đã đến rồi thì phải.

Bên trong mấy người làm chạy ra, người thì sách, người thì mang. Hành lí có bao nhiêu đâu mà phải mắc công mấy người này thế không biết. Theo sau hắn đi vào. Nó kéo tay miu lại, hồi nhỏ đủ hai đứa nghe.

- tớ đến đây rồi à.

Nhỏ chỉ gật đầu nó một cái rồi đi trước. Phòng nó nằm gần phòng hắn, nên tiện thể hắn xách túi lên giúp nó một đoạn.

Phòng rộng và thoáng, cửa sổ được làm bằng kiếng trong nên có thể nhìn thấy bên ngoài, đặc biệt kiến trúc ở đây được xây theo lối phương Tây nên thoáng hơn. Lại quay hướng ra biển nên nó rất thích. Nằm xuống giường sau mấy tiếng ngồi xe. Thoáng ngửi thấy mùi hương từ bình hoa phía trong. Là Bạch hồng, một trong những loài hoa nó thích và được trồng trong vườn.

.

.

.

Phía xa là những ruộng muối trắng xóa nhấp nhô lên cao.

Thay bộ váy ra, nó chọn cho mình trang phục thoải mái. Áo pull cùng quần ngắn đến đầu gối, tôn lên đôi chân dài miêng mang của nó. Nước da trắng ngần và mịn màng. Mái tóc dài được búi cao lên, thêm cái tai vành to rộng, kèm theo cái kiếng mát của người đi du lịch.

Mọi người đều đã ngồi vào bàn ăn chờ nó, nó là người cuối cùng xuống.

Hắn và nó làm như tâm ý hợp hay sao á. Mà hắn cũng mặc áo pull với quần ngắn giống nó, chỉ là khác màu thôi. Miu và Bảo nhìn thấy thì liền phì cười.

Nhỏ thì bận áo ngắn với váy quần màu xanh biển, còn bảo thì bận quần tụt ngắn với áo phong dài. Mỗi người kèm theo những phụ kiện đi biển.

Ngồi đối diện hắn. Nó cũng chẳng nói gì, chỉ nhìn rồi lại gắp, hết gắp lại ăn chứ biết nói gì giờ. Một phần là nó không muốn nói chuyện nhieu. Cả cặp kia thì cứ ngồi chỉ chốc đến phát sợ. Ăn xong mấy thứ lót dạ, cả nhóm bắt đầu đi chơi.

May mắn là hôm nay bãi biển không đông nhưng mấy ngày trước. Lôi mấy tấm ván trong đồng hồ vừa mới mượn từ bãi tắm. Cả nhóm bắt đầu chơi những trò cảm giác mạnh như lướt ván. Người dành chiến thắng là nó, tới chơi trò lặn thì hắn lại là người đứng đầu.

Chơi mệt thì cả bọn bắt đầu chuẩn bị một bếp ăn ngoài trời. Hải sản mua từ mấy thò thuyền vừa đánh về, còn tươi xanh luôn ấy. Nào là mực, tôm, cua ghẹ. Mỗi thứ lấy mấy con.

Bếp vừa cháy hừng hực than hồng, vừa kêu xèo xèo do nước từ mấy thứ tôm mực chảy ra. Mùi thơm của chúng sộc vào mũi tụi nó, đánh thức cái bụng đang đói cồn cào.

Thức ăn được hắn và Bảo gắp ra đĩa còn nó và miu thì lo việc nước uống. Pha thêm mấy ly cocktail vừa pha chế ở quầy rượu trong nhà mang ra cho tụi hắn.

Cả đám bắt đầu ăn uống, Miu vừa ăn vừa cười đùa với bảo thật vui.

Thoáng chốc mới đó cũng chiều về.

Nó đứng gần biển ngắm mặt trời lặn. Hoàng hôn trên biển thật đẹp. Nó cười nụ cười đẹp và tươi hơn mọi khi. Hắn vô tình ngắm mặt trời nhưng thực chất là ngắm nó, ngắm nó cười. Tay đưa điện thoại lên chụp hoàng hôn rồi chụp nó luôn. Nó cười giống hệt nó, cả dáng đứng ngắm mặt trời chiều nữa.

Đi lại gần nó, hắn bắt chuyện.

- Cô thích biển lắm hả .

- Ừm

Nó nhẹ đáp rồi ngấm hoảng hôn tiếp . Hấn thấy nó say sưa thế cũng không muốn làm phiền . Nó thấy im cũng lên tiếng

- Mai tôi về Anh , anh đưa tôi ra sân bay không ? – Hỏi xong nó mới biết mình thật vô duyên , ngại ngùng nó cúi xuống nhìn sóng biển

Hấn bất ngờ vì câu hỏi của nó , nó đi sao . Người thứ hai cho hắn cảm giác quen thuộc một lần nữa đi sao . Ngỡ ngàng , lo sợ là cảm giác hiện tại của hắn .

Nó nhìn hắn rồi lại nhìn biển , giọng trầm lắng .

- Tôi chỉ đùa thôi . Mai có Miu và Bảo đưa tôi đi là được rồi . Còn giờ thì về .

.

.

.

[Định mệnh lại vô tình ..

Mang em đi lần nữa ...

Hay vì anh quá ngốc

Tự mình đánh mất em]

Bầu trời đầy sao , những ngôi sao lấp lánh như những vì tinh tú . Nó ngồi ngắm nhìn khung cảnh trên đường về . Bầu trời cao , trắng sáng . Gió thổi nhẹ nhưng cũng đủ làm nó lạnh . Mặc dù thích nghi cao với môi trường khí lạnh nhưng vẫn không khỏi rùng mình . Miu tựa đầu vào vai Bảo ngủ ngon lành hết như mèo con .

Nó đeo headphone vào tai , khẽ đưa mắt nhìn hắn . Cảm giác như sờ đánh mất thứ gì đó rất quan trọng khiến nó đau . Tựa đầu vào ghế , nhắm hờ đôi mắt lại như tận hưởng không khí xung quanh nhưng thật chất là để phân loại ra những thứ đang hỗn độn trong đầu nó . Tận dụng hết chất xám của mình . Cuối cùng nó cũng phân ra xong nhưng chẳng nhớ được gì . Chỉ khắc ghi được mấy khoảnh khắc đẹp . Nhưng hình ảnh hắn vẫn cứ lớn quồn quanh đầu nó như cơn ác mộng mỗi tối vây quanh vậy .

Chiếc xe thẳng trước đường , nó chợt gọi dừng xe lại rồi đón taxi về nhà . Miu cũng lơ mơ tỉnh dậy chào tạm biệt nó rồi cùng Bảo về nhà . Chỉ còn lại mình hắn , hắn ngồi trong xe nhìn nó , nhìn chiếc xe nó khuất dần . Trong lòng dâng lên cảm giác tiếc nuối đến khó tả .

.

.

.

.

Mặt trời vừa sáng , nó thức dậy . Ngồi trên bậc cửa sổ lớn ngắm mặt trời . Nó thật sự nhớ nơi này rồi đây . Cứ nghĩ tới lúc đi sao lại chẳng nỡ tí nào . Quản gia và người giúp việc soạn đồ sẵn cho nó . Mới ở có mấy ngày nên đồ không có gì nhiều . Chẳng ra là đem đi cho có lệ chứ đồ của nó ở đây hàng hà xa số ấy chứ . Túi xách to nhưng chẳng mấy đồ .

Khoác lên mình chiếc áo của nó thiết kế cùng cái quần dài đến đầu gối . mang đôi sandan màu đen . Màu đen kết hợp với quần dài làm tôn lên đôi chân dài và nước da trắng khi mang giày đen . Mắt nó hơi đỏ chấy do khóc nhiều .

xe đã chuẩn bị xong chỉ còn xuất phát nữa là Ok .

Ngắm nhìn khung cảnh lần cuối , nó bước vào xe cứ thể như là đi luôn không quay lại vậy .

.

.

.

Sân bay

Máy bay nhà nó đã chuẩn bị xong tất cả , nó đứng đó chờ Miu và Bảo , và cũng một phần là mong hấn đến .

Miu đứng trước cổng sân bay chờ nó từ sáng , thấy nó nhỏ ôm chậm rãi cùng đi vào trong .

Ghế chờ buổi sáng không đông khách ngồi chờ nhưng chẳng thiếu người ra vào . Miu ôm nó bù lu bù loa như xa mẹ không bằng . Bảo chỉ lắc đầu rồi chào tạm biệt nó .

.

.

.

Hấn vừa lái xe vừa nhìn đồng hồ đeo tay . Trên ghế kế là một hộp quà nhỏ nhưng được gói lại rất tỉ mỉ . Khẽ mỉm cười nhìn món quà ấy . Hấn không biết quyết định tặng thứ này là đúng hay sai . Nhưng thế nào thì hấn cũng sẽ tặng .

Kitttttttttt

Chiếc xe thẳng gấp trước sân bay . Do âm thanh thẳng quá lớn nên gây sự chú ý từ mọi người , ai cũng nhìn hấn đầy ngưỡng mộ bởi vẻ đẹp lãng tử ấy . Cầm hộp quà nhỏ chạy vào trong . Vừa chạy vừa nhìn đồng hồ .

Rầm

Hấn va vào người khác . Cô gái mái tóc nâu nhìn lên vừa suýt xoa vừa tìm kiếm kẻ đâm vào mình .

Ngờ ngàng cô gái ấy cầm tấm ảnh lên xem . Hấn cũng nhìn cô

Miệng lắp bắp , cô gái ấy chẳng nói nên lời .

- Là là là anh sao . Anh là V..ỹ là Vỹ .

Vậy cô gái đó là ai , hấn có đến kịp gặp nó hay không . Tại sao cô gái ấy biết tên hấn .

Mời bạn đón đọc chap tiếp theo nhé .

*

Nhận vật mới xuất hiện rồi đây . Thật ra người này là ai . Liệu người này có thể thay đổi được hấn . Có thể chiếm được tình cảm của hấn không ?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Nó ngồi trên ghế chờ cùng Miu , Bảo thì đi đâu đó gọi điện thoại cho Vỹ . Vẻ mặt cậu hết sức căng thẳng . Bầu không khí u ám bao trùm . Tiếng loa phát thanh từ trong vọng ra .

” Sau đây xin mời những hành khách đi chuyến bay sang Anh . Xin tập trung về phòng soát vé ”

Nó chuẩn bị đi vào trong . Ôm Miu một cái thật chặt . Nó đi máy bay cá nhân nhưng máy bay lại đặt ở sân bay . Trạm dành cho máy bay cá nhân đậu . Xách túi xách đứng dậy . Mấy người theo nó trên máy bay xuống xách đồ . Giọng họ kính cẩn cúi đầu nói chuyện với nó .

- Công chúa , tới giờ bay rồi . Mời công chúa lên máy bay ạ .

Mọi người gần đó đều ngoái đầu nhìn . Những người làm tập trung thành một hàng dài khoảng 8 người cúi chào .

.

.

Định vỹ nhìn cô gái trước mặt mình , do cô ta đội nón nên không nhìn rõ mặt . Vội xin lỗi rồi chạy ngay vào trong . Cô gái ấy cũng quay đầu chạy theo Vỹ . Gọi với theo .

- Vỹ chờ em với .

Hắn đứng lại nhìn cô gái ấy , giọng lạnh như băng khốc cất tiếng :

- Xin lỗi rồi còn muốn gì , tôi quen cô sao .

- Quen .

- Khi nào . Tôi đang bận không rảnh tiếp chuyện với cô .

- Em là Sally , là hôn thê của anh . Anh chẳng phải đến đón em sao .

- Hôn thê , đón cô . Buồn cười thật .

Hắn nói rồi chạy biến luôn vào trong . Cô gái ấy cũng chạy theo . Nét mặt tuyệt vọng nhìn theo hắn , nhưng bỗng chốc vui lên khi hắn chịu dừng lại . Điện thoại hắn reo liên hồi . Là Bảo ,hắn vội bắt máy

- Cô ấy đi chưa .

- Nhanh lên sắp lên máy bay rồi .

- ừ tớ đến rồi . Bảo cô ấy chờ một tí .

.

.

.

Nó bắt tay với Bảo rồi quay sang ôm Miu cái cúi cùg như thể xa nhau mãi mãi vậy . Trong lòng nó chợt dâng lên nỗi buồn man mác không rõ lí do .

Bước vào trong . Thời gian quay nhanh , nhanh dần rồi dừng lại .

7:56 a.m

Máy bay chuẩn bị cất cánh . Quay đầu nhìn lại lần cuối , chân vô thức bước đi . Nước mắt cũng vô hình mà rơi theo . Miu cũng khóc . Gạt giọt nước mắt đang lăn nó nhìn Miu cười , giọng lạc đi

- Khi nào rảnh sang thăm tớ nhé .

Nhỏ chi gạt đầu rồi chạy lại ôm nó .

- Khi tớ rảnh tớ sẽ về đây chơi lâu hơn . Lúc đó thì đừng có than là tớ lấy hết thời gian của hai người đấy

- Khi nào Nguyệt .. à không Joe quay lại thì tôi tặng Miu luôn cho đó – Bảo cũng ôm lấy hai người .

- Ừ khi đó thì đừng có dành đấy nhé . Đi nhé .

Bóng nó từ từ xa dần . Miu ôm lấy bảo không lấy khóc để . Hắn vừa chạy tới nơi .

Chậm rồi , chậm thật rồi . Đau , đau lắm . Cảm giác như ngày nó mất .

Hộp quà trong tay ánh lên nét đẹp của những viên đá . Là dây chuyền . Hắn định tặng cho Joe sợi dây chuyền do nó chọn . Hắn không biết mình đang nghĩ và làm gì mà lại lấy sợi dây ấy . Nhưng hắn không hối hận khi tặng nó cho joe .

Bảo nhìn hắn cười buồn . Một năm trước hắn đã từng đánh mất cơ hội . Một năm sau hắn vẫn là người đánh mất cơ hội . Đúng là cuộc đời mà đâu có gì hoàn mỹ cả . Nó còn sống thì hắn lại đau khổ . Nó quên đi những thứ liên quan đến hắn thì hắn lại nhớ tất cả những gì đã gây ra cho nó . Hai người gặp nhau , đi chơi biển cùng nhau nhưng lại không biết nhau . Ăn chung một nơi từng ăn trước đây cũng ngồi cùng một bàn thể nhưng lại xem nhau là người xa lạ . Phải chăng số phận đã định sẵn rằng nó và hắn chỉ có thể . Chỉ nhìn nhưng lại vô tình không thấy . Là bạn nhưng lại không thể yêu hay không . Hay còn điều gì tích gì chưa xảy ra .

8:00 a.m

Máy bay cất cánh , hắn tuyệt vọng nhìn theo cánh máy bay xa dần rồi biến mất . Bảo dìu Miu lại ghế ngồi . Đưa cho nhỏ lon nước vừa mua , hắn đứng đó – nơi nó vừa đứng , Chiếc nhẫn đeo ở ngón áp út lấp lánh ánh sáng . Hắn ngồi ở ghế gần Miu , giọng ảm áp nhưng đầy đau khổ ,

- Đi rồi sao , đi thật rồi . Lúc nào cũng chậm như vậy sao

- Là do cậu không nhanh chân thôi .

.

.

.

Ai là người nói câu đó .

Còn cô gái tên Sally thì sao . Cô ta có xuất hiện ở chỗ hần hay không .?

Vậy thì mời bạn đọc chap sau nhé .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

- Là do cậu không nhanh chân thôi .

Lời nói đó nhờ thanh âm của loa phát thanh phát ra . Bên trong một thân ảnh bước ra . Dáng người cao , mảnh mai ,bước đi kiêu hãnh của một bậc quý tộc cao sang . Mỗi bước chân của cô làm cho thời gian như ngừng trôi .

Mọi người sững sờ nhìn vào bên trong . Giọng nói ấy vừa dứt từ bên trong cánh cửa một người bước ra .

Hần nhìn nó , đôi mắt vui vẻ lạ thường .

Hộp quà trong tay cũng vui vẻ . Miu cười ,cười thay cho tiếng khóc ,cười cho nó . Nhỏ ôm chặt lấy nó.Miệng không ngừng cười nói .

- Cảm ơn cậu ở lại .

Nó khẽ nhìn hần, khựng lại vài giây bởi nụ cười của hần . Giống lắm,giống nụ cười của người trong giấc mơ .

Nó quay sang nhìn Bảo đang cầm trên tay hộp khăn giấy cho Miu lau nước mắt nhưng có lẽ giờ không cần nữa , một tay cậu cầm lấy hộp trên ghế chờ đưa cho nó , nó quay lại cũng là vì hộp này . Sáng bà quản gia đưa cho nó nói là có mấy khung hình , vài thứ cần cho nó . Nếu sao này muốn tìm tới sẽ không phải tốn thời gian nên nó mới cầm ai ngờ đâu lại bỏ đây , tính là sẽ bỏ lại nhưng biết đâu sao này cần dùng nên mới quay lại lấy . Thả nhỏ ra đi tới chỗ của hần , hần cứ nghĩ là nó đi mất rồi . Cứ nghĩ là mình chậm một bước.

- Cậu ở lại phải không .

- Không có ,chỉ quay lại lấy đồ thôi .

- À , tặng cậu . – hần đưa nó hộp quà trên tay mình .

- cảm ơn . – nó nói rồi cười với hần , hai má lúng đồng tiền của nó khoét sâu trên gò má trong thật đáng yêu . Đôi mắt xanh da trời nhìn người con gái chạy từ xa đến . Trên người cô ta đầy mồ hôi . Mồ hôi ướt chảy xuống mắt cay xè . Vừa chạy tới vừa thở gấp vừa hỏi hần . Chiếc mũ lưỡi trai cụp xuống che khuất gương mặt nhưng lại khiến nó ngờ ngợ vì nó giống gì ấy .

- Vỹ anh bỏ em lại sao .

- Ai vậy – miu thấy cô gái lạ liền hỏi .

Nhỏ thật sự muốn biết là ai . Hần dám đi tạm biệt nó mà dẫn gái theo thì thể nào cô ta cũng tan sất với nhỏ cho coi . Chưa kịp làm gì thì nhỏ một phen kinh hồn khi cô gái ấy tháo nón ra . Nó cũng khựng lại . Là gương mặt ấy . Gương mặt của nó .

Nhếch mép cười nhạt một cái . Nó khua tay trước mặt hần . Hần giờ đang trong trạng thái chết lâm sần . Nhìn trân trân lấy Sally .

Miu hăng giọng hỏi ngay .

- Cô là ai .

Cô gái ấy ngược lên , tháo chiếc nón ra khỏi đầu .

Mọi người một phen ngạc nhiên khi cô gái ấy tháo nón ra . Là gương mặt ấy , gương mặt giả tạo của nó . Cười nhạt một cái . Nó biết người này là ai rồi . Hấn và Bảo rơi vào trạng thái chết lâm sàng , đứng yên như người bất động . Miu sao pohút ngỡ ngàng cũng quay lại chờ câu trả lời của cô ấy lạ .

- Tôi á ,tôi là Sally là hôn thê của Vỹ

- Anh có hôn thê rồi à . – nó nghe Sally nói thế liền hỏi hấn . Sally giờ mới chú ý tới nó , gương mặt cô bắt đầu trắng dần ,về mặt sợ sệt đó hiện rõ trên từng cử chỉ . Nó thấy về mặt ấy chỉ cười . Nụ cười đẹp như mặt trời của mùa thu nhưng lại đầy tia nguy hiểm .Nhìn hấn nó hỏi .

- Tôichỉ mới biết thôi . – hấn sao khi đẹp đi nét mặt ấy thì quay lại trả lời nó .

Nó nói gì chỉ gật gù tỏ vẻ hiểu . còn Sally thì đi tới chào nó . Cô ta cúi đầu thấp xuống hơn một tí nhưng vẫn cảm nhận thấy ánh mắt của nó đang nhìn mình . Nó chỉ gờ tay ra hiệu cho cô ta không cần làm thế .

Miu tròn mắt nhìn nó , một cái gờ tay , Sally đã ngược lên , tính tò mò lại trở dậy trong nhò , bắt giác nhò hỏi

- Cậu quen cô ta à .

- Ừ , cô ta là Sally , quận chúa của Nam tước Chirt . Trước đây từng quen nhau , còn suýt là người nhà nhưng giờ thì không phải .

Nhò chỉ gật gù tỏ vẻ hiểu , nó cũng không nói gì chỉ ôm lấy mọi người chào tạm biệt . Tới lượt Sally thì ghé sát tai cô ta nói nhò .

- Mọi người chờ cô ở Anh Quốc nhé . Ngày 23 , tuần sau nếu không có mặt thì đừng trách . Chuyện này tới tai di thì tôi không chắc đâu nhé .

Mọi người vẫy tay chào tạm biệt nó . Bóng nó khuất dần . Mọi người cũng ra về . Duy chỉ có Sally là đứng đó . Giọng nhò đầy nghiến nhìn theo nó rủa thầm

” Dám đem nữ hoàng hù dọa tao sao . Đồ đê tiện ”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Máy bay khuất dần trên bầu trời cao . Lặng lẽ ngắm những dòng nước đang tuôn trào ngoài đường . Mưa , mưa nhạt nhòa ...

Mưa như trúc hết tất cả những đau thương những buồn phiền .

Hấn lái xe chạy thẳng ra biển . Phải mất đến vài tiếng , xe mới dừng lại .

.

Lạnh ...

Mặn ...

Ấm

Ngày nó đi mưa cũng rơi nhiều , ngày Joe đi mưa cũng đầy ắp những con đường . Nắng nhạt , mưa nhòa ,

Nước mắt bỗng ngưng đọng trên nơi khóe mi . Tưởng rằng sẽ không khóc khi đến đây . Nghĩ rằng sẽ chẳng đau khi nhớ đến .” Nhưng anh chẳng thể nào quên em . Ngày sinh nhật định mệnh . ”

Hấn đứng đó ngắm mặt trời lặn cho đến khi điện thoại reo đến chuông thứ ba mới bắt lên . Nét mặt cao có xen lẫn khó chịu hiện rõ . Thanh âm của hấn bỗng chốc thay đổi đột ngột khi nghe máy .

- Có chuyện gì vậy ạ .
- Con về nhé .
- Vâng .

Chị chờ có nhiều đó , hấn cúp máy nìgay lập tức . Nháy mắt với sóng , tạm biệt biển . Chột nhận ra rằng giữa nó , hấn và Joe như có sợi dây vô hình vậy . Nó thích biển , Joe cũng thế . Nó có nhấn của M và Joe cũng có . Nó không thích ăn kem . Joe cũng vậy . Nhưng hai người với hai gương mặt khác nhau thì sao có thể là một người .

..

.

.

Máy bay cũng vừa đáp sân bay của nước Đức xinh đẹp . Nó đột ngột thông báo thay đổi lịch trình bay , khiến nhiều người ngạc nhiên nhưng chẳng có ý kiến gì . Họ luôn tôn trọng quyết định của nó . Vì họ biết điều nó làm luôn có lí do .

Hai chờ nó . Bên ngoài là hai hàng người theo phía sau cứ như bảo vệ tổng thống vậy .

Nó một tay cầm điện thoại , một tay cầm cái hộp quà nhỏ của hấn . Còn hộp lớn thì đưa cho người kéo vali phía sau cầm .

Anh thấy nó liền đi tới bên , ôm chăm lấy nó như hai người xa cách nhau nhiều ngày lắm vậy á .

Xe riêng của anh từ từ lăn bánh , khung cảnh từ từ lùi dần về phía sau . Ngôi nhà lớn dần dần hiện ra . Anh bắt chợt chạy chậm dần .

Nó không còn mẩn mê tai nghe trên tai nữa mà quay sang hỏi anh

- Ông khỏe chứ .
- Không khỏe .
- Không khỏe chỗ nào .
- Chỗ này . – anh nói rồi lấy tay chỉ ngay tim mình , khiến nó bật cười .
- Em đi chơi vui không .
- Vui nhưng anh làm sao Sally có gương mặt đó .
- Cô ta lấy .
- Ừ ,
- Rồi sao
- Tuần sao , ngày 23 cô ta phải về Anh gặp em , Nếu không em cho cô ta gặp đi . Thì chuyện này rất vui đúng không anh .
- Em káo cá lắm đấy . Đem đi ra uy hiếp cô ta nữa đấy .
- Dù sao dì thương em nhất mà .
- Anh biết rồi , biết rồi . Mà lũ nhỏ chờ em ở nhà cùng ông đấy
- Anh đưa chúng sang đây à .
- Ừm . Mong là ngày đó em đừng gây ra chuyện gì tồi tệ .
- Em là ai mà gây ra chuyện tồi tệ chứ .
- Thôi không đùa em nữa . Vào nhà thôi ông đang đợi .
- Anh công em nha .
- Ok công chúa à .

Hai công nó vào nhà , lũ trẻ và ông thấy nó thì cười vui . Cũng lâu rồi nó không sang đây thăm ông còn gì .

Buổi tối trời có gió nhẹ , mọi người vừa cùng nhau ăn tối xong . Nó ngồi trên ghế sofa , vừa uống một chút nước ép kiwi do hai làm . Ông ngồi chơi cùng mấy đứa nhỏ . Nó tiện tay cầm sắp giấy với bút chì thiết kế một đôi giày mang . Đơn giản nhưng sang trọng . Nhẹ nhàng nhưng thanh cao.

Hai người gần đó , vừa xem mấy kênh tin truyền thông từ laptop của mình . Vừa chỉnh lại máy thứ bị sai trong tài liệu gửi fax nhanh cho anh hôm kia .

Mỗi người một việc .chẳng ai chú ý tới ai . Nhưng lâu lâu họ lại nhìn nhau cười .

Vài ngày nữa là có một vài lễ hội lớn ở đây . Nó muốn xong việc rồi đi tham dự . Dù sao cũng lâu rồi không xem mấy hội ấy .

.
.
.
.
.

Việt Nam tối nay có mưa rải rác , gió lớn ... ngày nắng gắt ...

Tin tức thời sự vừa dứt ,hắn tắt ngay laptop . Về mặt từ khi về nhà đến giờ chẳng thay đổi . Là nét mặt cao có cổ hủ . Vừa dùng cơm xong hắn đã bị triệu gọi lên phòng khách ngay . Theosau hắn là Sally cô gái gập ở sân bay . Lúc đầu nhìn thấy mặt nó hắn đã nghĩ đây thật là nó rồi . Nhưng dùng xong bữa cơm này thì hắn khẳng định chắc rằng người này không phải , . Chỉ giống gương mặt thôi .

.
.
.
.

Ba mẹ hắn ngồi ngay trước mặt hắn , kế bên là Sally . Giọng họ ôn tồn nói khiến hắn tức điên lên được .

- Con biết đấy , Sally là người con sẽ cưới nên hãy đối xử tốt với nó nhé .

Lời mẹ hắn vừa dứt thì nghe một tiếng crack lon . Cái remote trong tay hắn gãy làm đôi . Giọng hắn giận dữ như thú xổng chuồng găm giữ .

- KHÔNG đời . Suốt đời này chỉ có một người là vợ con .

nói xong hắn vứt cái đồ mod đang cầm trên tay đi thẳng lên phòng . Mọi người chỉ nghe tiếng đóng cửa kêu ” Rầm ” rất lớn khiến ai cũng nhẩn mặt .

Ngã phịch xuống giường , đầu giường , trong phòng làm việc , khắp nơ7i đâu đâu cũng có hình của nó . Là hình hắn chụp lên ở biển trước đây . Là hình những ngày đi chơi . Tất cả đều được hắn rửa ra rồi làm khung đặt khắp nơi .

Cầm một tấm hình còn sót lại chưa được đóng khung hay người ta cố tình không muốn đóng lại .

Nhìn hình mà nước mắt bỗng rơi . Đôi mắt ấy đang cười . cười rất đẹp , rất hạnh phúc tuy chỉ thoáng qua nhưng cũng đủ làm người ta nhớ mãi . Đưa tay lên đặt lên sống mũi cao dọc dờ của nó , đôi môi nhỏ , đỏ như mầu dù chẳng cần son phấn . Làn da trắng như man sứ .

Khẽ nhìn nó trong hình , hắn cười , nụ cười buồn . Giọng ảm áp vang lên mang theo hơi lạnh lẽo tự trong lòng xuất phát .

- Nhớ em lắm ấy .

-.....

- Ba mẹ muốn anh lấy người khác kìa

-.....

- Nhưng anh chỉ cưới em thôi
-.....

- Em đi chơi ở đó có vui không . KHI nào ngủ xong thì nhớ nghĩ đến anh nhé .

-.....

.....

Ngoài trời gió nổi lên , giông tố mịt mù . Mưa lại rơi rồi ...

Đôi mắt nhắm nghiền lại lúc nào không hay , giọt nước mắt rơi theo dòng duy nghĩ chìm vào khoảng không .

Tiếng đẩy của nhẹ bước vào . Là Sally . Cô cầm tấm ảnh ttrong tay hấn vừa rơi xuống . Cô ngẩng nhìn gương mặt ấy thật lâu . Trên gương mặt hấn vẫn còn vuron lại vài giọt nước mắt . Sự đau đớn hiện rõ trên nét mặt ấy

Trong hình là nó , nó đang cười tay còn ôm chặt lấy hấn . Hấn không cười nhưng chỉ cần nhìn qua đôi mắt cũng đủ để biết rằng lúc ấy hấn đang rất hạnh phúc .

Lật lại mặt sau của tấm ảnh . Một dòng chữ được viết bằng bút bi màu đen rất đẹp là chữ của hấn , nét chữ cũng như mạng theo nỗi buồn rất lớn i .

” Ngày vợ cùng chồng đi chơi ở trung tâm – Lâm Nguyệt Anh + Dương Định Vỹ * 11-2012 * ”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Cầm tấm ảnh ấy trong tay . Sally ngẩng nhìn người con trai ấy thật lâu . Tự cười bản thân ngu ngốc khi chấp nhận yêu một người không yêu mình .

Toan đưa tấm ảnh lên trước mặt , thời gian như ngừng trôi .

1 giây ...

2 giây

3 giây.....

Xoẹt

Một vết xé dài trên tấm ảnh , hai người trong ảnh tách ra gần hết phân nửa . Thoáng chốc

- Cô đang làm gì trong phòng tôi .

Hấn đột nhiên giật mình thức dậy . Chưa bao giờ hấn ngủ yên giấc suốt năm qua , cứ chập chòn , lúc tỉnh lúc mơ . Sally giật mình vì hấn , cô quay người lại , nhìn thấy Vỹ đang nhìn mình chăm chăm . Chút sợ hãi hiện rõ trên mặt cô khi bắt gặp ánh mắt sát91 hơn dao , lạnh hơn băng và có thể giết người trong phút chốc . Sally đứng ngơ ra đó như tượng . Hấn bực bội đứng dậy đi tới chỗ cô ta . Nhìn khắp người . Cuối cùng dừng lại ở tay đang để phía sau như giấu thứ gì .

Giật mạnh tay ấy , là tấm ảnh tấm ảnh của hấn . Nhưng nó chẳng còn nguyên vẹn nữa mà rách ra làm đôi .

Trùng mắt nhìn cô ta . Mắt hấn xuất hiện những sợi máu nhỏ li ti . TRong thật dữ tợn .

Bóp chặt lấy chiếc cổ trắng ngần của Sally , hấn ghì chặt người cô ta vào cái bàn gần đó . Giọng như băng , phóng ra người thanh âm khiến người nghe rùng mình lạnh bấp . Nếu như ai yếu trím chắc sẽ xỉu ngay cho coi .

- Cô dám xé ảnh , cô muốn chết sao .

Mỗi từ phát ra hấn lại siết chặt cổ cô ta hơn đến nỗi Sally cổ dải giữa thế nào cũng chẳng có ích , cho đến khi ba mẹ hấn xuất hiện . Can ngăn hấn mới bỏ ra ngoài , không quên ném lại câu nói khiến Sally lo sợ .

- Biến ngay ra khỏi nhà tôi , nếu chưa muốn chết hoặc muốn thành quỷ sống lang thang .

Ba mẹ hấn cũng không khỏi giật mình vì hấn , họ chưa bao giờ thấy con trai họ đáng sợ đến thế này . Phải chăng quyết định của họ là sai hay sao. Nhưng không thể nào , chuyện họ làm là muốn tốt cho con của họ thôi . Tuyệt đối là không sai .

Sally sợ đến mức không nói được lời nào , chân đứng cũng chẳng vững mà khụy luôn xuống nền gạch .

Một ngày mới lại bắt đầu với nó , Hôm nay tuy chỉ là một lễ hội nhỏ trong nông trại của ông thôi . Nhưng mọi người lại kéo đến đây rất đông . Mọi người trong những trang phục hóa trang khác nhau tạo nên nhiều sắc màu thật đẹp . Nó trong bộ cánh ác quỷ màu đen nổi bật . Hai và anh Vũ trong những bộ phục của hoàng tử và thiên thần . Tiếc là hôm nay không có anh Minh nếu không sẽ vui lắm cho xem . Ai cũng tụ tập theo từng nhóm người , đi ra đường biểu diễn . Nó được họ tổng đi giữa cùng với lũ trẻ . Bọn chúng trong thật đáng yêu .

Cuộc chơi nào rồi cũng có điểm dừng , . Mọi người dừng lại tại đích đến cuối cùng , ăn chơi , trò chuyện cùng nhau .

Nó đứng gần chỗ mấy cái vỉa hè . Lúc bước xuống thì vô tình mà chiếc giày cao gót lại dính vào mấy thanh sắt của nắm cổng khiến nó chẳng sao nhích chân được .

Tình hình ngày một thảm hơn khi ai đi qua cũng nhìn nó chăm , một phần vì nó hóa trang rất đẹp . Một phần là vì đôi giày của nó .

Đằng xa các anh nó đang đi đến , kế bên còn có ai đó . Nó nhìn anh cầu cứu , nhưng anh chỉ cười nhìn nó .

Đâu đó người lạ mặt xuất hiện , ...

Tay cậu tháo giày giúp nó nhưng chiếc giày lại bị bị để khi nhắc lên khiến nó phải đi chân trần về nhà .

Thanh niên kia thì lúng túng nhìn nó cười trừ , Cả hai nói chuyện với nhau được một lúc thì hai cầm đến cho nó ly nước . Thanh niên lạ mặt cũng bắt chuyện rom rã hơn với nó .

- Chào , tôi là Peter , không biết cô là ... – Peter chưa hết câu hai và Vũ đã chen vào nói tên nó ngay

- Là Nguyệt Anh .

- Ừm tên bạn đẹp thật .

- Cảm ơn .

Nắng cứ thế , mưa vẫn vậy . Mọi thứ vẫn điều đặn trôi qua theo vòng tròn . Ngày mới nó lại có bạn mới , biết đâu sau này tình bạn ấy lại có thể thành tình yêu lần nữa thì sau .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Buổi đi chơi kết thúc trong im đẹp . Nó lững thững xách đôi giày cao về nhà . Mấy anh theo sau được một phen cười lẫn lộn vì nó .

Hắn bước a khỏi nhà với quần tây và áo sơ mi xanh , mà suốt một năm qua chưa hề thay đổi kiểu ăn mặc như thế này mỗi tối . Giản dị , đơn giản hay chỉ là cố gắng nếu kéo hình ảnh của nó vẫn còn bên cạnh mình .

Tiếng nhạc xập xình trong các quán bar lớn . Ít khi nào hắn đến đây nhưng luôn có thể Vip trong túi , đơn giản vì hắn là người đầu tư cho quán bar này .

Nốc từng ky rượu cay và nồng , rượu cay nhưng lại chẳng thấm vào đâu so với nỗi đau dài mình chịu . Rượu càng uống chẳng say mà lại càng tỉnh táo .

Bảo khi nhận điện thoại từ quản lí của bar , tức tốc chạy tới ngay . Hắn ngồi trong góc khuất của quán , trầm lặng uống . Chai nằm la liệt trên bàn . Người hắn nồng nặc toàn rượu và rượu .

Cậu ngán ngẩm đi đến bên bàn ngồi, nhấp một chút rượu, cậu thấp giọng

- chuyện gì, sao uống nhiều vậy.

- Ba mẹ bắt tớ cưới Sally

- thì sao chứ không cưới là được

- Suyt tí nữa tớ giết cô ta rồi.

Bảo không nói gì chỉ gạt đầu rồi uống rượu cùng hắn, không biết cậu và Mía giấu chuyện nó còn sống là đúng hay sai nhưng đã phóng lao rồi thì sao rút lại được. Cách tốt nhất là cứ để mọi chuyện theo tự nhiên đi. Cho đến khi có thời gian thì mọi chuyện sẽ rõ thôi. Cậu cũng chẳng cần phải biết lí do hắn làm thế vì chỉ có một mà thôi. Đừng bao giờ chạm vào những thứ liên quan đến nó.

.

.

.

.

Bữa cơm tối diễn ra khá êm đềm cho tới khi có sự xuất hiện của người phá đồ mà do ông và mấy anh mời đến khiến nó hậm hực, khó chịu ra mặt.

Vậy người lạ mặt là ai.

Hắn và nó sẽ đi về đâu.

Ngày 23 sẽ là ngày gì.

Sorry mọi người nhé. Chap này ngắn vì mình dạo này khinh khủng, toàn mượn máy nhà người ta onl không hà nên không dám onl lâu này. Thông cảm nhé.

Định viết hôm qua nhưng không có tâm trạng khi nghe tin Wanbi Tuấn Anh qua đời. Mọi người nhớ dành một phút tưởng nhớ anh ấy nhé

Sẽ có lúc em là nắng của ngày mai

Và anh sẽ là mây bay trên khoảng trời cao lồng gió

Sẽ có khi em là mưa của gió biển ngoài khơi

Và anh vẫn là gió của nắng sớm mang hạnh phúc cho em.

Bữa cơm tối chẳng vui về gì cả. Mọi người cứ nhìn nó như sinh vật lạ. Dẫu sao thì mai nó cũng đi rồi, mà chẳng ăn được bữa cơm ra hồn. Ông cứ thì cháu ăn đi, lúc thì ba mẹ cháu khỏe không, hay thì nếu cháu không chê có thể lấy tiểu Anh nhà ta làm vợ cũng được.

Cũng chính là câu lấy tiểu Anh nhà ta này khiến nó tí nữa thì phun cả cơm ra ngoài. Nghẹn là điều hiển nhiên, nó đang ăn mà nói đến chuyện cưới sinh là điều không bao giờ nó thích. Tuyệt đối là thế.

Tiếng phản đối kịch liệt bắt đầu từ phía nó, sau đó lại im bặt khi nhìn thấy ánh mắt rất chi là yêu thương của hai và anh Vũ dành cho mình, nó biết tổng kế hoạch này của hai người à không phải là ba người mới đúng, mà cũng chẳng phải ba người phải là 4 vì nhìn cái mặt tên Peter thộn ra như khi ăn ớt khi nghe ông nói thì nó biết là cậu bạn này cũng như nó chẳng biết gì, điều như thỏ non rút xuống bầy của mấy con cáo giờ. Cáo già này quả thật chẳng dễ đối phó tí nào. Phải dùng chiêu mới có cửa gỡ lại.

Nó nhấp tiếp một ngụm nước cam vốn mỗi ngày đều được chuẩn bị sẵn ở bàn, khoe miệng cong lên bất thường làm cho hai và Richard khẽ liếc nhìn, nụ cười càng hiện rõ hơn trên khuôn mặt nó, đôi mắt nhìn thẳng vào anh trai đang làm bộ làm tịch cầu hòa với nó khi vô tình đụng vào lò lửa đang chuẩn bị cháy. Mùi thuốc súng khắp nơi lan tỏa, ai cũng cảm nhận được chỉ là Peter vẫn còn ngây người bởi nụ cười của nó.

- Anh à, cũng nên lấy vợ rồi nhì!. – Câu nói của nó thật sự làm hai shock, không chỉ shock mà còn sặc nữa.

Anh đang uống nước, nghe nó nói xong vừa sặc vừa ho vẫn chưa kịp phản công thì Vũ cũng chẳng hơn anh tạo nào. Vẫn nụ cười chết người nó nhìn Vũ đầy ẩn ý

- Anh cũng nên kết hôn với Quyên là vừa!.

Ông cũng nuốt nước bọt cái ực khi hai người kia bị nó cho vố đau . Không biết tới lượt ông sẽ là gì , dù cho ông có là người nghiêm nghị , giàu có thế nào . Luôn được mọi người kính trọng thì với nó ông lại trở nên yếu thế hơn hẳn . Nhìn nó lăm léc ông cười xòa . Nhưng nụ cười chưa bắt đầu đã tắt ngấm luôn mất , nó vẫn ung dung nâng nhả uống nước ăn trái cây , nhưng lại chẳng quên ông .

- Ông ơi có phải con nên đi đâu đó không nên đến thăm ông không nhỉ ?.

Gì chứ , không thăm ông , ông cần sao . Mà từ từ đã nó không thăm ông có nghĩa là dù có chuyện gì nó cũng không đến . Chỉ nghĩ tới đây thôi ông cũng hận bản thân mình sau lại nghe theo đám nhóc đầu to mà óc thì như trái nho thối này . Hại ông ngồi không được mà đứng cũng chẳng xong . Không khước chuyện ghép đôi không thành ông lại mất luôn cháu gái thì khổ thân già .

Nhìn mọi người ai cũng ngây ngốc , suy nghĩ lời nó nói mà khiến nó thích thú lạ thường . Vẫn là nó lợi hại chỉ vài câu ngắn gọn đã hạ được một lượt ba cáo già . Chỉ còn một con nữa thôi đang ở Việt Nam xa kia . Nhưng chỉ cần qua ngày 23 nó lại sẽ đến đó tính sổ tan Phong Minh vô công rồi nghỉ ấy . Bất anh đèn bù cả chỉ lẫn chài cho xem

.

.

.

.

Bar vào đêm khuya người ra vào ngày càng nhiều . Điện thoại hắn cũng nhiều cuộc gọi hắn .

Bảo chán cái cảnh ngồi đây canh cái tên quái đản này rồi . Trước đây là do cậu muốn biết thử cảm giác theo hầu một người ra sau nên mới chấp nhận yêu cầu làm người hầu cho hắn , khiến cậu phải nhảy từ đại học năm nhất xuống học lớp 11 . Mà cái tên ngồi kế hắn cũng quái thai vô kể 19 tuổi lại thích học lớp 11 , chỉ vì câu nói đơn giản của hắn đã khiến cậu học mấu . Lúc cậu học Đại học thì kéo cậu nghỉ , khi cậu học lại 11 thì kéo cậu nhảy cóc lên Đại học , học sao cho nhanh ra trường khiến cậu xác bất xang bang lắm mới có thể lấy lại tinh thần . Giờ đây , ngày nào có chuyện không vui thì lại lôi cậu ra làm thứ trúc giã .

Trời tối cũng như trời sáng luôn làm kẻ báo hại cậu chẳng được yên thân .

Để hắn nằm trên giường mình , mùi rượu nồng nặc tới máy điều hòa chạy hết công sức cũng chẳng tốt tí gì , nước sệt phòng sệt đến gần hết chai cũng ăn thua .

Mệt mỏi , bức bối , bỏ hắn lại trong phòng , cậu đi ra ngoài . Không quên đóng cửa cái Rằm . Còn hắn thì dù say hay tỉnh cũng chỉ nói có mỗi câu nói mà ngày nào cũng nói khiến Bảo chỉ biết lắc đầu

” Nguyệt Anh ,anh xin lỗi là anh không tốt ”

” Là anh không tốt ,xin lỗi em mà ”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Ngày mới , mặt trời cao . Gió nhẹ xáo xạt cuốn lá cây .

Hắn từ từ mở mắt , khung cảnh trong phòng khá khác biệt . Biết chắc đây là phòng của Bảo . Cuộn mình trong chăn ấm thêm tí nữa Dayuu đau như búa đập , tất cả cũng tại oen nhỏ Sally , à không là Hồ ly mới đúng . Hại hắn uống đến không biết trời trăng gì . Quần áo xộc xệch toàn mùi rượu nặng .

Bảo mở cửa phòng bước vào . vút lên giường bộ đồ mới cho hắn . Tại hắn mà cậu phải ngủ ngoài sofa cả đêm . Tại hắn mà sáng sớm đã phải thức dậy sang nhà hắn lấy đồ , tài liệu , laptop . Nửa đêm thì báo hại cậu phải thức dậy thay áo cho hắn . Cả cái giường của cậu cũng bị hắn độc chiếm hết thảy . Làm bạn với hắn đúng là xui xẻo của đời cậu mà .

Khuôn mặt hắn ngệt ra khi thấy Bảo hằm hằm . Nhớ lại hết tất chuyện tối qua . Loạng choạng đứng dậy . Vỗ nhẹ vai Bảo tỏ vẻ hối lỗi không quên bồi thêm một câu khiến cậu tức đến khói đen bay nghi ngút khắp phòng .

- Lần sau như vậy , nhớ chu đáo thêm tí nữa . Tối qua lạnh lắm đó .

Nói xong lại cười ha hả đi vào nhà tắm. Thảo nào từ khi nó đi Bảo cũng không muốn cho hắn biết tung tích, đơn giản vì. Nơi nào hắn đặt chân đến, nơi có sẽ có người chết. Không phải là đói chết thì là tức chết, không tức chết thì hận chết. Không hận chết thì cũng vào nhà đá ngồi bốc lịch đến chết mà thôi.

.

.

.

.

Nó mở mắt thức dậy, đập ngay vào mắt mình là 2 ông anh quý hóa đang ngồi tự ki ở góc phòng viết viết về về gì đó. Rồi lại tự cười một mình như mấy thằng cha vừa trốn trại trong nhà thương điên mới ra. Nó bước vào nhà tắm, vệ sinh cá nhân xong. Bước lại ra ngoài thì thấy anh vẫn còn ngồi đó.

Buông một câu nói chào buổi sáng theo nó là đúng nghĩa với người không bình thường.

- Chào, người điên.

Chưa để anh nghe và hiểu nó vừa nói gì đã đi ra khỏi phòng. Bầu không khí buổi sáng trong lành và mát diệu hơn. Tâm trạng cũng thoải mái hơn. Chỉ có điều, ngày 23 là ngày quan trọng nó không thể nào khinh suất được.

Hai từ trên phòng đi xuống, đưa cho nó mẫu giấy được làm bằng kim và chỉ nhiều màu rất bắt mắt. Trên đó còn ghi rõ dòng chữ nổi “HAI XIN LỖI” khiến nó bật cười. Tựa đầu vào vai hai. Giọng nó ảm áp và trong, tất cả như lạc vào không trung mang theo chút hương vị buồn và mặn của nước biển.

- Hai này, 23 hai nhớ về sớm nha.

- Em định làm thật sao.

- Thật, hai định thương hoa tiếc ngọc hả.

- Đầu có, chỉ là chút tình cũ thôi.

- Em nói cho anh nghe nhé, cô ta không phải là Sally.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Nắng bắt đầu nhiều hơn, gió cũng bớt đi chút ít. Mon theo con đường chạy dọc ra biển. Nó vừa về tới nhà ở Anh cách đây khoảng một tiếng. Thay quần áo, lại quyết định chọn cho mình cách thư giãn nhanh và khỏe nhất là đi dạo ở biển. Biển ở gần nhà luôn vắng lặng, vốn đây đâu phải là bãi biển để vui chơi đâu nên ít người qua lại. Đôi chân trần bước trên nền cát lạnh thật thích, sóng đưa các vào bờ cũng vô tình kéo chúng ra xa. Bước thêm vài bước nữa thì có mấy ụ đá lớn.

Đứng trên phiến đá lớn, nó nhìn bao quát hơn được tất mọi thứ. Mùi vị mặn của biển sộc vào mũi nó như mùi của cò khiến nó không thích lắm.

Phía xa

Cách nó vài bước chân ...

Cô gái vừa bước đến dừng lại, cúi đầu chào nó. Một tay cô ta vừa cầm điện thoại, một tay vừa cầm bó hoa valender màu tím đưa cho nó. Hít hà hương thơm của bó hoa, nó cười. Mặt trời chiếu sáng lên nụ cười ấy luôn rạng rỡ và xinh tươi.

Cô gái lạ mặt lấy chân đá đá ít cát ướt vừa bị sóng đánh vào. Nó cũng rời khỏi mấy hòn đá lớn, tay bắt lấy chú cá nhỏ ở những hồ nước nhỏ, bỏ vào trong chiếc hủ nhỏ của cô gái lạ mặt.

- Mọi thứ vẫn tốt chứ! – cô gái ấy lên tiếng, giọng đôi chút buồn phiền. Khóe mắt cô cũng đầy nước mắt nóng hổi.

- Ôn!?. – nó vỗ nhẹ vào vai cô khi hành động bất cá dừng hẳn lại .

- Gương mặt tôi thay đổi rồi , liệu

- Tất nhiên sẽ có !.

Cô chỉ biết im lặng , ngày ấy của thời gian trước là do cô quá ngu ngốc tin lầm chị em tốt . , đến mức khiến cô từ một người xinh đẹp không thua kém gì người có gương mặt hiện tại của cô thì giờ đây và trước đây cô từng phải trốn tránh tất cả mọi người . Nếu như không nhờ sự giúp đỡ của Joe thì có lẽ cô đã chết , chết từ ngày ấy rồi . Chết khi bị đẩy xuống vực , chết khi nhìn thấy gương mặt biến dạng của mình . Cũng nhờ Joe mà cô mới lấy lại được gương mặt đẹp , được sống gần gia đình mình trong khoảng thời gian dài đáng đáng ấy .

Thà rằng ngày ấy , cô không gặp Vỹ , không yêu Peter thì giờ đây cô vẫn là là cô , một cô gái trẻ đầy nhiệt huyết . Một người đầy kiêu xa và xinh đẹp .

Nó chẳng buồn an ủi cô gái kia lấy một tí nào , số phận cô gái ấy đã phụ thuộc vào kế hoạch của nó rồi . Tất cả chỉ còn chờ đến ngày quyết định công khai mà thôi . Ngày lấy lại danh phận , tình yêu , hạnh phúc cho cô . Cô và Peter là một cặp trời sinh , rất đẹp đôi . Còn người tên Dương Định Vỹ ấy , định sẵn đã không có phúc phận được cưới người con gái đứng trước nó đây . Vốn dĩ là không hợp thì cho dù có thế nào cũng sẽ không thành .

Tính ra nó vẫn thấy mình rất có duyên với những người này . Người không quen biết lại trở thành bạn , người giúp đỡ lại là bạn gái của bạn mình . Người có ấn tượng lại gần như giống với người trong giấc mơ , đến nỗi là nó chẳng biết người đó tên gì .

Mặt trời lặn dần . Khoảng trời cao trong xanh giờ đây nhường lại cho khoảng máu đỏ loang khắp bầu trời . Đẹp nhưng buồn . Hoàng hôn này có thể sẽ là hoàng hôn của nhớ nhung , của đau thương trong tim ai đó .

- Về đi chuẩn bị cho ngày mai .

Nó chỉ nói thế rồi cầm bó hoa và vài con cá đi về . Cô gái kia cũng đi hướng ngược lại . Nhưng trong đáy mắt ấy vẫn có chút gì đó vui vui . Vui vì người được coi là băng không tan lại tốt bụng và đáng yêu đến thế . Đã có lúc cô muốn mình sẽ là con trai để có thể được yêu nó . Yêu nó một cách chân thành như thời gian Vỹ đã yêu nó vậy .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Trời về đêm càng lạnh hơn bình thường . Chẳng trách sao nhiều người không quen lại thường hay bị bệnh . Đầu nó cứ đau âm ỉ , những cơn đau luôn buốt giá . Chút cổ găng nữa thôi là nó có thể nhìn thấy rồi . Nhìn thấy được người lạ mặt .

Người đó cao lớn . Ngũ quan đều phát ra hào quang sáng chói . Tấm lưng lớn vững chãi , nhưng người đó lại đứng quay mặt nhìn ra biển . Cứ mỗi lần nó chạm tay vào thì sóng biển lại nhiều . Biển gần như gào thét dữ dội . Nước khắp nơi , nhấn chìm hết mọi thứ . Nhưng người lạ ấy vẫn đứng đó , đứng cách xa nó một đường dài . Không sao với tôi .

.

.

.

Choàng tỉnh giấc , trời cũng đã sáng

Ngồi trên bậc cửa sổ , nó đưa mắt nhìn khắp nơi qua lớp kính mỏng . Tay day day hai thái dương cho bớt mỏi . Người làm đã đem quần áo , giày vào phòng cho nó .

Ngày hôm nay sẽ là ngày mới mẻ , thay đồ xong . Tất cả đều đã chuẩn bị .

Hai vừa về đến đã nhận ngay điện thoại của nó .

Ngôi biệt thự lớn của di hiện ra ngay trong tầm mắt nó và anh , mọi người có mặt hôm nay đều được mời đến , họ với những tư cách khác nhau . Nhưng đều có chung mục đích . Một mục đích là đánh ngã Nam tước Chirst . Nhưng họ lại quên rằng , còn có nó ở đây thì không làm được điều đó cả . Vì nó đã hứa với người đó , bảo vệ gia đình của họ .

Đồng hồ điểm con số 9 giờ . Tuy nhiên nhân vật chính vẫn chưa xuất hiện . Mọi người đều được tránh đi chỗ khác , ở đó chỉ còn nó , hai , Vũ , peter và Minh mà thôi . Tất cả vừa ngồi chờ vừa uống trà .

Cánh cửa ngoài bật mở , Sally bước vào , gương mặt cô ta có chút nhợt nhạt . Là do sợ quá nên thế sao . Hay là diễn cảnh này cho người thân xem đây .

Mọi người một phút ngỡ ngàng sao đó ai lại về việc ấy . Nó cũng ngưng việc uống trà lại , tư thế ung dung lúc nãy , thay đổi thành vẻ mặt lạnh lùng .

Chất giọng vừa đặc , sắc của nó , trộn lẫn cùng thanh âm cao vút lúc như thật lúc như không khiến cho người khác nghe mà lạnh cả sống lưng .

- Sally trễ 5 phút .

Cả sống lưng Sally chạy dọc một luồng điện mạnh , bàn tay của cô lạnh còn hơn nước đá . Dù thời tiết ở đây đang ấm áp nhưng sao cô vẫn thấy lạnh , lạnh như đang ở Bắc cực vậy . Nó khẽ chớp mi nhìn các anh , mọi người ai cũng nhìn cười nhìn người mang tên Sally đang run sợ trước nó . Quả thật , nếu tình ra người dùng quyền thế nhưng chẳng lần áp là bao , với người chỉ dùng lời nói nhỏ nhưng tình sát thương cực lớn thì quả là khâm phục .

Cả người Sally như mềm nhũn ra khi thấy Peter ngồi nói chuyện cùng các anh của nó . Trong đầu luôn xuất hiện người đầu tiên to đùng . Nó chẳng buồn nhìn , miệng uống chút nước do anh đưa . Tay bâng quơ vài loạn tóc trước mặt vừa uốn cong đôi chút . Cả người cô như lơ lửng tận trên mây cho đến khi nó lên tiếng , hồn cô ta gần như mới hợp về xác .

- Cô không muốn giải thích gì sao ?

Như lấy lại được chút sinh khí , Sally cao giọng nói , đáng về sợ sệt cũng biến mất .

- Tôi không làm gì sai sao phải giải thích .

- Cô chắc chứ ?

Môi Nó cong lên nụ cười nửa miệng đầy ma mị , thấp thoáng trong chiếc đầu đầy chất xám , vài ý nghĩ mới lại hiện ra . Kế hoạch vẫn như cũ chỉ thay đổi chút ích thôi . Nó muốn chơi trò mèo vờn chuột với cô gái này một tí . Mọi người chẳng ai hiểu gì , họ chỉ biết nó có kế hoạch riêng và họ là con mồi cùng với người lạ chưa xuất hiện . Thấp giọng nói , tay nó với lấy con chuột máy tính .

Màn hình lớn dần hiện ra , hình ảnh một cô gái có gương mặt hết cô ta đang nhìn ngắm mặt trời .

- Cô không quên người này chứ Sunly .

Người tên Sunly chỉ biết lắp bắp không nói nổi một câu thành lời – Sao.....s..ao .. sao

- Đừng nói nữa – Nó cắt ngang lời cô ta . Ngừng lại giây lát mới nói tiếp – Bất ngờ sao , cô nghĩ qua mặt tôi được à .

- Làm sao có thể chứ – lấy lại bình tĩnh cô ta mới nói

- Sao lại không ? , Cô có thể dùng mặt nạ của tôi để cưới người mà cô yêu thì sao tôi lại không thể phanh phui chuyện của cô .

- Là chuyện gì vậy ? – Mọi người đều đồng thanh nhìn nó và cô gái tên Sunly

- Chuyện đáp cưới . Cô ta muốn lấy gương mặt của em đám cưới với bạn của cậu đây Peter .

- Là vậy sao ?

- Phải .

- em gặp rồi .

- Rồi ! Là bạn của Trúc .

- Chuyện gì đây .

- Để cô ta tự nói đi .

- Nói sao . Được tôi nói , Tất cả là tại cô , tại cô mà Vy không yêu tôi . Tình yêu tôi dành cho anh ấy quá lớn còn cô một chút tình cảm nhỏ nhoi đã chiếm được anh ấy . Được anh ấy yêu thương , được nhớ nhung

- Đủ rồi , cô đang nhằm gì vậy ! . Thứ tôi muốn nghe là nguyên nhân cái chết của Sally .

Tất cả như lặng đi , ai cũng chìm vào khoảng suy tư riêng , là nó sao lại biết nhiều đến thế . Peter giờ đây như rơi vào trạng thái mất cân bằng . Tin cậu vừa nghe là gì . Người con gái cậu yêu và yêu cậu đã chết sao . Đã chết rồi sao . Vậy lời hứa là gì .

Tại sao khi hứa họ luôn nghĩ rằng mình sẽ làm ...

Đến khi biến mất họ vẫn muốn mình giữ lời

Nhưng họ cũng vô tình giẫm đạp lên lời hứa đó

- Cô ta chết rồi sao, đáng đời con khốn đó .

Lời Sunly vừa dứt , thì mặt cô ta cũng hằn rõ năm ngón tay . Khóe môi còn rớm chút máu đỏ . Thứ khiến người khác thích thú .

- Đừng có điên nữa . Tôi hỏi nguyên nhân , không phải để cô đứng đây nhằm đâu .

- Muốn biết , thì xuống dưới hỏi cô ta đi .

” Chát ” Âm thanh nghe đến chói tay , lần này người ra tay là nó , Ai cũng bất ngờ , nó chưa bao giờ làm thế với người mình ghét . hi cần sai thuộc hạ làm tất . Vậy mà giờ lại chính tay làm . Đúng là thay đổi mà .

- Cô muốn chết cũng được , nhưng trước khi chết trả lời câu hỏi của tôi .

- Được thôi , trước cũng chết sao cũng chết thì tốn ít muốn bọ với thứ như mấy người cũng chẳng sao cả . Chẳng mất gì . Chỉ có điều là . Tôi tiếc vì không giết được cô đó Joe à .

- Tùy cô thôi .

- Làm sao cô tiếp cận được Sally .

- Người thông minh một thời của ta đâu rồi . Có vậy cũng hỏi sao . – Cô ta nở nụ cười nửa miệng nhìn . Nó chẳng nói chẳng rằng , cầm nguyên cốc nước tạt thẳng vào người cô ta – Đừng có làm tao điên , nên nhớ mạng cô nằm trong tay tôi .

- Ồ tôi quên mất , là chị em song sinh thì tiếp cận dễ thôi .

Nó nghe xong liền lẩm nhẩm gì đó chỉ đủ mình nó nghe . Cốc nước đặt lại vị trí ban đầu . Nó ngồi lại ghế , hỏi

- Chị em mà cô nỡ giết em mình sao ?

- Con khốn đó nó đáng chết . Không chỉ một lần mà là một trăm lần . Vì cô ta mà tôi bị vứt bỏ . Nếu như ngày hôm đó tôi không bị đem làm vật thể thân thì giờ đây người mang danh phận quận chúa là tôi , là tôi đó các người nghe rõ không ?

- Vật thể thân .

- Phải . Vật thể thân . Ngày đó là ngày mưa , mưa lớn lắm . Tôi nhớ không lầm là ngày 23 tháng 4 năm 19xx . Khi đó tôi và Sally được vài tuổi , tuy hai chị em có khuôn mặt như đúc nhưng mẹ và ba luôn dành sự yêu thương cho nó , tới năm tôi được 7 tuổi thì bị đem đi làm vật thay thế cứu lấy mạng sống của em khi nó bị đám bắt cóc bắt giữ . Họ mang tôi đổi lấy em nhưng chẳng hề cứu lấy tôi . Bọn bắt cóc khi nhận lấy tiền thì liền trốn đi , giữa đường thì vứt bỏ tôi . Mai , hẳn có người cứu mới sống sót đến hôm nay . Những gì tôi làm là trả lại cho gia đình họ , cho những người đã ruồng bỏ tôi mà thôi thì có gì là sai chứ .

- Cô không sai chẳng lẽ những người ở đây sai .

- Cô đừng có nói nhiều nữa , những gì muốn biết đã biết giờ thì giết đi .

- Tôi không giết cô

- Không giết tôi thì tôi sẽ giết cô . cô không sợ sao ..

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Lời nó vừa dứt Peter đã chạy khỏi đó . Ở trong phòng bây giờ chỉ còn nó . Sunly và các anh . Dáng người mảnh khảnh , run lên bần bật của cô ta khiến nó bật cười . Nghe Sally còn sống mà sợ đến thế sao . Nếu như nó nói mọi điều đang có mặt ở đây chắc này giờ cô ta đã cắn lưỡi tự tử rồi chẳng .

Đôi mày thanh tú khẽ nhìn nét mặt ấy một lần nữa , nói lên tiếng . Giọng đôi phản diện đi .

- Tôi biết cô đang sợ điều gì .
- Biết rồi sao không giết tôi đi .
- Tôi không phải là kẻ giết người . Nên đừng có nhìn thế .
- Phải cô thánh thiện , nếu hôm nay cô để tôi sống thì cô sẽ phải gánh hậu quả gì tôi không dám chắc đâu .
- Chết hoặc sống . Đơn giản chỉ có thế . Còn giờ cô có thể đi .

Bóng kung Sunly khuất dần sau cửa lớn . Nó vẫn ngồi lì trên ghế . Đôi mắt nhìn xa xăm về phương trời nào đó . Có lẽ cô ta có đôi mắt giống Ngọc Anh – em gái nó . Một đôi mắt biết cười , đôi khi lại là những ánh nhìn buồn phiền hay cô ta có gương mặt của người trước đây từng cầu xin nó cứu giúp . Hoặc do nó quá nhân từ , độ lượng không muốn giết người chẳng . Thật ra đâu là câu trả lời mà ngay chính cô còn không trả lời được thì ai trả lời đây . Là cô ta , là nó hay là người nào đó .

.

.

.

.

Phía sau đồi là một dãy những hàng cây phong lớn . Lá cứng rụng đầy đó trải dài thành một mảng sẫm trên mặt đường dẫn đến đồi . Nhiều cây cối mọc khắp nơi , vô hình lại tạo thành một mê cung không lối . Vào được nhưng ra thì khó . Chỉ có người thân thuộc mới vào được đây . Vốn định chỉ cho cậu ta đường vào . Nhưng nó chưa kịp nói thì tên ấy đã biến mất dạng . Cũng may là có anh nhắn tin cho hắn chỉ đường nếu không , có lẽ giờ đang lạc đâu đó trong đồi lớn và cao ấy .

Đứng trên cao nhìn xuống , mọi thứ đều thu vào tầm mắt của Sally một cách chân thực và sống động nhất . Gió lồng , trên cao những tiếng lá cây xào xạc , Cô nghe như tiếng bước chân đang đến bên cạnh mình . Gần rất gần .

Đứng trước mặt cô giờ đây là một con người bằng xương bằng thịt chứ không phải là dáng người cao , gầy nhom qua tấm ảnh chụp chung . Peter vẫn như xưa , đơn giản và gọn gàng . Chiếc cavart được anh thắt rất tỉ mỉ . Chiếc áo sơ mi xanh da trời kết hợp cùng chiếc quần âu trong rất thanh lịch . Dáng vẻ ấy dù có lẫn vào đâu thì cô cũng nhận ra được . Là cậu ấy , là anh và là người cô yêu .

- Cô là ai vậy . ?

Thoáng chốc trong trái tim cô như vỡ ra trăm mảnh , nhiều mũi kim dài đâm thẳng vào nó . Đau , rất đau . Người cô yêu , người cô có thể từ bỏ địa vị , cuộc sống quý tộc để dành trọn tình yêu cho anh lại hỏi cô là ai . Cô là ai bây giờ , không phải là Sally với gương mặt búp bê nữa . Cũng chẳng còn là cô gái hay cười và tràn đầy nhiệt huyết như xưa . Thật ra khoảng thời gian qua cô sống vì ai , sống cho ai và sống để làm gì . Cô còn chẳng biết được thì cô biết mình là ai đây .

- Sally đâu rồi ?

Peter đánh tiếng khi thấy cô im lặng , Sally chẳng nhìn cậu , chỉ đưa đôi mắt nhìn ra xa . Khoảng trời cao lồng gió , đầy mây xanh tuyệt đẹp nhưng sao lòng cô lại dày đặc sương mù đến thế này .

- Anh nghĩ ai là người đứng đây .

Cô lên tiếng , giọng khẽ khàn mang chút sắc buồn . Buồn nhiều nửa là đắng khác .

- Cô là Sally sao ? Không thể nào .

Lời khẳng định thốt ra từ miệng anh , hệt như những gì cô đang nghĩ suốt mấy hôm nay . Không tin là phải rồi . Nhưng thử hỏi nếu bạn là Sally , rồi từ trên cao xuống vách đá . Gương mặt gần như biến dạng hoàn toàn thì khi bình phục lại có thể nào xinh đẹp như trước không ? Nếu có thể , xin bạn hãy chỉ cho tôi cách ấy đi . Để cô biết giờ này phải làm sao .

- Quả là Joe đoán việc như thần . Anh sẽ không tin em là Sally . Nhưng anh hãy nhớ , nhẫn 4 lá .
- Nhẫn 4 lá . Là nhẫn ngày trước từng tặng cho Sally , người duy nhất làm vợ tôi .
- Phải là Sally . Nhưng gương mặt Sally thay đổi rồi , liệu người trao cò 4 lá còn yêu không ?
- Yêu , yêu chứ Anh mãi mãi chỉ yêu mình em thôi . Dù em là ai đi chăng nữa . Chỉ cần là Sally dù xấu hay đẹp anh vẫn yêu .

Cả hai ôm nhau thắm thiết . Nó phía sau gốc cây lớn nhìn họ mà khẽ cười thầm . Cứ nghĩ có trò gì cho xem ai ngờ lại nhận nhau nhanh thế chứ .

Buổi chiều hôm ấy , căn cứ bí mật của nó trở thành nơi tâm sự cho cặp đôi trẻ , Peter không khỏi bần thần khi nghe Sally kể tất mọi chuyện . Nó quả là thiên tài , đoán và làm việc rất đúng thời điểm . Nếu không có nó chắc Sally bé nhỏ của anh chết lâu rồi . On này có trả đến chết cũng chẳng hết đây .

Nó khá mệt , nên đánh thẳng một giấc đến chiều . Đến khi điện thoại bên công ty gọi hối thúc việc làm , nó mới bò dậy .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Nó mờ mẩn trong bóng tối , phía góc giường là vài hộp quà nhỏ của Vỹ và bà quản gia đưa cho nó . Chắc khoảng hơn một tuần rồi nó chưa động đến .

Hộp quà đầu tiên nó mở là chiếc hộp của bà quản gia đưa . Bên trong có vài khung ảnh , vài tấm hình được đặt trong cuốn Album lớn . Nó chẳng vội đụng đến chúng . Mà nhìn khắp toàn bộ chiếc hộp . Bên trong ấy là nhiều thư , nhiều cuộn băng ghi âm khác nhau , Có đề rõ cả ngày tháng , tất cả đều là những khoảng thời gian trong một năm qua .

Mở đoạn ghi âm đầu tiên lên . Giọng nói nghe vừa lạ vừa quen . Như vừa nghe đâu đó vậy . Nó còn nghe trong đó có cả tiếng mưa , tiếng mưa rất lớn nhưng giọng nói bên trong chẳng nghe được là bao , chỉ nghe thoáng là ” Anh nhớ em nhiều lắm ”

Đoạn thứ hai nó mở lên . Lại là một dòng nhạc . Bản nhạc này cũng rất quen . Hình như nó đã từng chơi thì phải với ai đó . Nhưng lại quá mờ nhạt . ” Hộp tấu nhé ”

.

.

.

.

Bao nhiêu đoạn trong hộp ,, nó đều nghe hết . Nhưng mọi thứ vẫn quá lạ lẫm , không chút ấn tượng gì cả . Ngay cả cuốn album cũng chẳng có gì . Điểm nổi bật nhất là công viên trò chơi .

Nó ngồi cùng ai đấy . Nhưng người đó lại quay mặt đi hướng khác không sao thấy rõ . Chỉ thấy sống mũi cao ngất .

Dáng người ấy cao hơn nó đến một cái đầu . Nhìn từ xa rất đẹp . Người nó cũng chòm hăn về phía trước che gần hết người lạ mặt .

Vài lá thư rơi ra từ trong album nhỏ . Nó nhặt chúng lên nhìn kỹ một lượt . Bên trong còn có đề ngày tháng rất rõ ràng .

11-2013 . Ngày nó rời Việt Nam sao . Sao lại có lá thư này . Từ từ mở tờ đầu tiên .

” -Vợ Ngốc

Anh xin lỗi về thời gian qua . Một thời gian anh đã tin lầm Quyên để khiến cho em chịu nhiều đau khổ , Anh xin lỗi xin lỗi rất nhiều . Và em cũng là người duy nhất được nghe lời xin lỗi thật lòng của anh đấy .

Tha thứ nhé .

Vỹ Anh . send ”

[Có những thứ khi mất đi rồi ta mới cảm thấy nó quý giá .]

[Có những điều khi nói ra chưa chắc đã được cảm thông ...]

[Có những nỗi buồn chưa chắc rằng khi chia sẻ ta sẽ vui đi]

[Và những lúc như thế ấy em chỉ cần.....]

[Cần một bờ vai của anh bên cạnh]

[Cùng em chia sẻ những nỗi đau ấy . Anh biết không ?]

Bầu trời đầy sao , tiếng sóng biển vỗ vào bờ , tiếng gió reo khắp một vùng trời . Đưa mắt ngắm nhìn chúng . Đầu đó bên tai Vỹ vang lên bản nhạc hôm nào .

” Hẹn tái ngộ nhé ! ”

Lời nói ấy như mới vừa nói vậy . Vẫn là âm lượng lạnh nhưng mang theo hơi ấm của mùa xuân . Khoảng thời gian nó mất tính đến nay cũng tròn 1 năm 2 tháng rồi còn gì .

Từng ngày từng giờ trôi qua là từng giây từng phút hần luôn nhớ đến nó . Chưa bao giờ quên được .

Bàn chân trần lướt trên nền cát đêm lạnh . Nhưng trong lòng hần lại ấm áp . Như nó đang cùng hần đi dạo quanh biển vậy .

Tấm ảnh bị xé hôm đó đã được khôi phục lại trạng thái nguyên vẹn . Nhưng liệu đó là điềm lành hay xấu .

Cô gái mới mang gương mặt của nó xuất hiện . Rồi lại biến mất mấy hôm nay .

Cũng là cô gái khác , mang trên mình gương mặt khác nhưng lại có tính cách , nhẵn . Màu tóc , Làn da trắng , dáng người cao thanh mảnh không lẫn với ai được .

Như chợt nhận ra điều gì . Hần bước nhanh lên bờ . Chiếc xe chạy nhanh trong đêm về Sài Gòn . Hần biết ai là người cần tìm rồi .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Thời gian cứ trôi nhanh . Xe của hần cũng chạy với vận tốc không nhỏ . Bầu không khí đêm lạnh , tiếng gió như gào thét ngoài cửa . Chiếc xe vẫn chạy với vận tốc kinh hoàng không có điểm dừng . Máy chú công an canh đường vào đêm khuya cũng chẳng rượt kịp xe hần , đã vậy còn bị hần bỏ một đoạn xa tít .

Chạy hơn mấy tiếng đồng hồ từ ngoài biển về . Người hần cũng mệt nhoài . Nhưng chẳng thể nào nghỉ ngơi được . Vì hần cần làm rõ chuyện này . Chuyện liên quan đến cuộc đời hần .

Một lần đánh mất rồi , nếu lần này đánh mất nữa thì hần sao chịu được . Một lần mất nó là quá đủ . Cái giá hần trả quá đắt rồi .

Vừa bước vào nhà , hần đã nhìn thấy ba mẹ cùng cô gái giả mạo nó . Chẳng liếc mắt nhìn lấy một cái , đi thẳng lên lầu . Vừa đi qua hần đã bị mẹ gọi lại . Nét mặt cau , vô lễ hiện rõ ràng . Kém theo đó là giọng lạnh lùng .

- chuyện gì vậy mẹ . Con mệt .

- Ta và ba con có chuyện muốn nói . Sally cháu lên phòng đi .

- Vâng ạ ! – Sunly khép nép đưa mắt nhìn hần , bắt gặp ngay ánh mắt giết người cô ta liền cúi đầu xuống .

Ha , hay cho một Sunly sẵn sàng ra tay đẩy em mình xuống vực , chấp nhận cái chết từ chính tay nó . Có thể nói là không sợ gì cả lại sợ ánh mắt , con người của Dương Định Vỹ .

- Con ngồi xuống đi . – mẹ hần từ tốn nhẹ nhàng bảo .

Hần chẳng để ý đến thái độ ấy lần nào . Từ khi nhận ra rằng người hần cần tìm là ai . Và người nên đi khỏi nhà này là ai thì hần vốn chẳng muốn nói

chuyện với hai bậc sinh thành này chút nào . Dù họ đúng hay sai .

- Ta biết , bắt con cưới Sally là sai . Nhưng Nguyệt Anh nó đã chết rồi . Con không nên vì vậy mà không lấy vợ sao .

- Vòng vo mãi cũng chỉ có thế , mẹ vào luôn đi .

- Ta muốn tháng sau , con và Sally sẽ làm lễ kết hôn . Đám cưới của hai con sẽ cùng ngày với đám cưới của Bảo và vợ nó .

- Cưới sao . Ba mẹ nghĩ con sẽ dễ yên cho ba mẹ làm sao . Đám cưới của con sẽ do con quyết định . Người con muốn cưới đã có rồi . Còn từ giờ , chuyện do hai người và sa gì gì đó gây ra thì tự giải quyết . Con mệt rồi . Vấn đề này kết thúc .

Cả hai người già nhìn nhau ngao ngán . Đúng là thằng con bất trị . Nuông chiều nó quá riết rồi nó chẳng coi ai ra gì . Chỉ biết cầu trời cho mọi chuyện này sớm qua đi . Hôn lễ này là do đỉnh thân ba và cậu của hắn chọn . Đáng lẽ ra hắn sẽ là người kế thừa ngôi vị của Nhật hoàng Amikarasuo . Nhưng vì tính khí lạnh nhạt , không thích sống trong cung cấm nên mới từ bỏ quyền kế thừa ngôi vị ấy .

Bây giờ thì ông biết làm sao ăn nói đây .

.

.

.

.

Nó mân mê trên tay mình chiếc chìa khóa của căn phòng cấm . Căn phòng này từ khi nó bị tai nạn đến giờ luôn được khóa lại . Chìa khóa chỉ có một là anh giữ . Cũng may là anh đang tắm , nên chìa khóa được nó lấy đi một cách dễ dàng .

Bước chân nó tiếng về phía cửa , tay vừa vặn nắm cửa . Thì khuôn mặt anh xuất hiện .

Nó nhìn thấy rõ một màu đen trên khuôn mặt baby ấy nữa kia .

Nhìn thấy anh tìm nó muốn rút ra ngoài , vội xua tay dấu chiếc chìa khóa đi . Nét mặt cười trông đáng yêu không chịu được của nó chẳng làm anh thay đổi đi phần nào gương mặt hình sự . Giọng anh từ tốn nhẹ nhàng nhưng toàn là mùi thuốc súng

- Joe đem chìa khóa phòng cấm ra đây .

- Em đâu có lấy . — nó nhìn anh đôi mắt long lanh , chiếc mũi nhỏ đo đỏ vì khí trời lạnh .

- Vào khoác thêm áo đi . —Anh nói rồi đẩy cánh cửa đang trong tay nó đi vào . Thoáng nét cười anh ngồi phịch xuống giường . Đôi mắt tinh tường nhìn khắp phòng , cuối cùng dừng lại ở hộp quà lớn .

Bên trong toàn ảnh , những thứ mà anh đã cố công giấu chúng đi , sao lại ở đây . Cũng may là mấy thứ này chẳng gọi cho nó được gì ngoài tấm ảnh che mất khuôn mặt của Vỹ . Không phải vì anh ích kỉ không muốn cho nó nhớ lại . Mà hiện giờ nó đang sống rất tốt . Nó cười nhiều hơn , tính tình trẻ con hơn . Đôi lúc còn nhõng nhẽo đòi anh cồng trên lưng . Khoảnh khắc ấy . Anh chưa bao giờ thấy cả . Trước đây chỉ toàn thấy nó khóc khi nhớ đến Vỹ . Là anh trai sao anh có thể chịu được chứ . Chỉ biết rằng tai nạn lần này đối với anh cũng là điều tốt .

Nó quên đi đau khổ , sống vui hơn , tốt hơn . Muốn làm gì , ăn gì , nói gì cũng chẳng sao . Miễn là nó cười thì anh vui rồi .

Dòng suy nghĩ của anh bị cắt đứt , khi tiếng nó vang lên . Bàn tay bị trầy một vết nhỏ . Là do nó không để ý nên va phải cạnh cửa . Không hiểu sao lại bị sướt thế .

- Em có sao không ? Cần thận .

- Không sao . Mà hai đang nghĩ gì vậy ?

- Chuyện vẫn thôi . Lại đây anh bôi thuốc cho .

- Sạo , chuyện vẫn mà thù người thế à .

- Nay em từ bao giờ lại cãi anh thế . Là ai dạy em hư như vậy . Richard hay Phong Minh hử .

- Là anh dạy em hư ấy .

- Ở con bé này .

- Hi

Anh xoa nhẹ đầu nó , Đôi mắt nó lim dim mơ màng nhìn anh . Chiếc chìa khóa trên tay cũng rơi tuột ra . Nhìn là anh biết ngay mà . Nhà này chỉ có mình nó mới lấy được thứ này thôi . Nhặt chìa khóa cho vào túi . Anh hôn lên trán nó rồi đắp chăn . Lặng lẽ bước ra ngoài .

Hộp quà của bà quản gia cũng được anh đẩy lại cẩn thận . Nếu như chuyện này là bí mật thì cũng đã đến lúc anh cùng mọi người bật mí rồi .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Người ta nói yêu là đau , yêu là khổ , yêu là đại khờ mà sao em vẫn cố yêu . Vẫn cố níu kéo một tình yêu không thuộc về mình . Để giờ đây người đau là em . Người hối tiếc là em .

“Hãy cố gắng sống thật tốt khi bạn cảm thấy chán

Hãy cố gắng mạnh mẽ khi bạn cảm thấy nản

Hãy mỉm cười khi bạn cảm thấy buồn chuyện gì đó

Hãy yêu mình hơn mỗi ngày khi bạn cảm thấy cô đơn “

Sally đứng trước căn phòng lớn với những đồ nội thất trang trí đắt tiền . Cánh cửa lớn vẫn đóng in lim từ tối đến giờ . Cô cũng đứng đây được khoảng nửa giờ rồi còn gì .

Trong nhà giờ này vắng tanh chẳng còn ai . Người làm cũng trở về phòng nghỉ . Ba mẹ hần cũng phải đi dự tiệc hộp mặt gì đấy . Chỉ còn cô và người cách cô một cánh cửa mà sao xa vời quá .

Có lẽ con đường cô chọn là sai . Là những bước đi không dễ dàng cho mình ., Cảm giác đau đến ngạt thở từng đêm vẫn luôn hiện diện trong cô . Dù cho Vỹ có ở đâu đi , . Thì khoảng cách vẫn là quá lớn .

Cô nhẹ gõ cửa phòng hần . Nhưng mãi một lúc lâu mới có người ra mở cửa . Trên người hần bận một chiếc quần âu dài , cái áo phông to bản nhưng chẳng thể nào che mắt đi những đường cơ bắp hoàn hảo . Mái tóc ướt nhẹp đang được lau khô .

Cô ngó người nhìn hần rất lâu . Đôi mắt dán chặt lên người đang khó chịu nhìn mình .

Buông câu lạnh , sau đó hần quay vào trong .

- có chuyện gì .

- À tôi có chuyện cần cần nói .

- Chuyện gì ?

- chuyện đám cưới .

Đôi mắt hần hần lên những vết đỏ li ti . Lửa giận trong người bùng bùng cháy . Chuyện này hần không nhắc đến là vì hần không tay mình dính chàm thôi . chứ thật ra cô chẳng là gì cả .

Thấy ánh mắt ăn tươi của hần , cô vội cup mắt xuống không dám ngược nhìn hần lần nào . Bền lên đi về phòng khi hần vừa đóng sầm cánh cửa lại . Căn nhà như rung lên với lực đóng . Điện thoại hần đổ chuông . Là tin nhắn gì đây .

Sunly vừa đi về phòng vừa tự trách mình ngu ngốc . Phải chăng khi thấy hần trong bộ đồ ngủ , mái tóc còn dính nước , nét mặt lạnh lùng .Làn da trắng hệt như em bé . Cùng đôi môi đỏ hồng như máu khiến cô điên lên . Mà quên mất mục đích chính .

Thật ra cô quyết định rồi , định qua nói với hần là nó vẫn còn sống ,tuy là chưa biết hần là ai thôi . Vali đồ cũng chuẩn bị sẵn . Nhưng sao thời khắc ấy cô lại quên đi , trong đầu chỉ có một ý nghĩ là đoạt anh thành của riêng mình . Cho dù cái đất thế nào cũng không sao .

.

.

Nó mơ màng thức dậy khi mặt trời ló dạng bên sườn đông . Vài tia nắng ấm áp chui lọt qua cửa sổ nhìn nó cười . Bước xuống giường , nó đưa mắt nhìn ra bầu trời trong xanh , tiện tay với cái tai phone nhét vào .

Người nó khẽ lắc lư theo nhịp của bài hát nào đấy . Đôi mắt khép lại như trách ánh nắng của mặt trời buổi sáng . Lưng nó dựa hẳn vào thành cửa sổ lớn , một chân gác , một chân lại vắt vẻo trên cái ghế dài gần ấy .

Anh đẩy cửa bước , thấy đáng về ngôi của nó mà không khỏi buồn cười . Con gái 18 tuổi rồi mà đáng ngồi cứ như con nít . Cũng may là nó mặc quần dài , nếu mặc váy mà tin này lan ra ngoài thì sau này còn ai dám lấy nó nữa không .

Anh bước đến bên cửa , bàn tay dịu dàng lướt qua trên gương mặt bầu bĩnh , hai lúm đồng tiền của nó khoét sâu hơn khi cười . Nó mở mắt nhìn anh cười nhẹ , anh gật đầu hướng ánh nhìn ra ngoài cửa . Định nói với nó vài chuyện nhưng lại chẳng thấy đâu .

Bên trong nghe rõ mồn một tiếng nước chảy , anh chỉ biết lắc đầu cười khổ . Đến giờ vẫn chưa vscn xong sau .

Thay cho mình một chiếc đầm suông . Cùng đôi giày quai hậu .

Anh nhìn nó hồi lâu , chẳng thấy nó khác là bao ngoài cách ăn vận , Buông câu trêu chọc nó ,

- Chà em gái anh xinh dữ há .

- Anh đừng có mà trêu , em không chơi với anh nữa đến công ty đây .

- Ồ sao hôm nay em đi làm , chẳng phải không làm nữa àk .

- aA bảo thế , đúng có lẽ . Chuyện tối qua em chẳng quên đâu nhé . Có cần em gọi cho cô nào tên Louira không nhĩ ?

Ánh mắt gian tà nhìn anh , đáng vẻ ngơ ngơ nghệt nghệt của anh càng khiến cười nhiều hơn . Quen cô cũng được mấy năm rồi vậy mà suốt ngày cứ chống chế mỗi khi cô nhắc đến cô ấy . Đúng là hết nói nổi

Nó cười híp mắt nhìn anh . Anh cũng cười , nhưng lại là nụ cười méo mó đến khó coi.

Hắn ngồi thụp xuống giường , Đôi mắt mở to hết cỡ nhìn những gì trong máy tính . Tất cả là ảnh của người nhưng lại chẳng quen .

Cả hai cứ như xa lạ vô tình gặp nhau như ngày đầu vậy . Quá đáng lẽ ra đã ngủ yên sao lại khơi dậy chứ . Đau lại càng đau thêm .

Phải chăng ông trời đang trêu đùa hắn sao . Không có tin tức ngoài tầm di ảnh ngày mất . Tầm ảnh nó đang cười nhưng ánh mắt lại đượm buồn . Là gương mặt hết như gương mặt giả mà Sunly đang đeo .

Phải chăng khi mất đi tất cả thứ quan trọng anh mới chấp nhận không . Hay anh lại sẽ đánh mất đi thứ quan trọng đang tồn tại một cách vô hình đâu đó mà anh không nhìn thấy .

Người hiện tại sau này có thể cho anh hạnh phúc hay người mất đi mới đem lại cho anh hạnh phúc .

Nên chấp nhận hiện tại hay quá khứ vẫn mãi lưu mờ theo dòng thời gian .

Mệt mỏi ! nỗi đau này đã quá đau rồi .

Quá khứ này mãi chỉ là quá khứ thì cho dù có chuyện gì cũng chỉ là quá khứ .

Nguyệt anh đã mất rồi . Mất thật sự rồi . Tại sao ông còn đem một người có tính cách giống hệt đến . Nhưng lại chẳng tìm được tin tức gì .

Nó giống như hơi nước bay đi mất tâm vậy .

Nỗi đau này anh sẽ chấp nhận tiếp tục hay là sẽ khép nó vào góc sâu nhất của trái tim . Để chấp nhận một tương lai , một chân trời mới đây .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Thời gian trôi mau hơn . Mới đó đã một tháng trôi qua .

Mọi người mấy hôm nay bận tới mất tới mấy chỉ có cô gái cách nơi họ ở nửa đường chân trời lại rất thanh thoi nhàn nhã , xem chuyện này như chẳng có gì đáng bận tâm . Nhưng thực chất lại thay đổi 180 độ .

Mấy hôm nay nó cũng chạy sấp chạy ngựa làm cho xong vài mẫu thiết kế . Thức trắng mấy đêm dài ,. Sức lực gần như tiêu hao hết . Vừa về đến nhà đã lao đầu vào một số việc của công ty thay các anh mấy hôm nay về Việt Nam phụ giúp Miu chuẩn bị đám cưới thay đó . Vậy mà có người thăm rủa nó qua lời điện thoại gọi đến khiến nó mệt lại càng thêm mệt .

Nếu lần này cô không về đó làm phù dâu thì chắc chắn thế nào cũng có người tuyệt giao với mình cho xem .

Chuyến bay của hân cũng vừa đáp . Cũng may là về sớm hơn một ngày . Cả tháng nay hân cứ vì vụ bên Nhật ăn chơi , cứ cho là đi làm việc chứ thực chất là ăn với ngủ thôi .

Bận nhất là cô dâu chú rể , vừa lo tiệc cưới , vừa phải mời khách . Vừa phải sửa sang , chăm chút cho đám cưới của mình một cách hoàn hảo nhất .

Bộ tam Anh , Minh , Vũ thì bị nó bắt làm chân phục dịch về đây làm phụ , đương nhiên công việc của các anh nó kiểm quản lý , giải quyết tất cả .

Đầu óc nó cứ ong ong đến đau nhứt . Mấy ngày lao tâm khổ lực cũng xong hết tất cả .

Đôi mắt nó nhắm hờ lại cho bớt mỏi , Tay day day hai thái dương .

Bộ đồ mặc nguyên ngày hôm qua cũng chưa kịp thay .

Dáng vẻ mệt mỏi , xanh xao đến tui tui của nó khiến anh đau lòng . Vừa đáp máy bay anh về thẳng đây luôn vì nghe quản gia nói nó khá mệt . Luôn nhốt mình trong phòng mỗi khi đi làm về . Lại thức trắng mấy đêm dài làm việc .

Vừa mở cửa bước vào . Thấy nó một tay chống lên bàn , một tay cầm cầm xem xem gì đó rất chăm chú . Nhưng đôi mắt lại phản chủ , cứ khiến nó mệt mà nhắm lại . Dáng vẻ ấy lại lưu vào tâm trí anh khiến anh đau .

Anh ngốc lảm mới nghe lời nó về Việt Nam , để nó lại đây . Bây giờ nhìn cứ như ma không bằng . Bế nó trên tay đặt xuống giường . Nét mặt của nó ngày càng mệt mỏi càng làm anh muốn đánh nó thêm hà .

Ngồi nhìn ngắm con bé mãi lúc sau , điện thoại anh reo lên . Sợ làm nó thức giấc , anh đi ra ngoài ban công nghe .

Tắt điện thoại , anh quay vào trong . Nó đã thức từ bao giờ , Đôi mắt nhìn anh chăm chăm như sinh vật lạ ngoài hành tinh xuất hiện trong phòng mình . Mãi lúc sau mới lên tiếng .

- Anh về khi nào ,sao không ở đó giúp Miu .

- Mọi chuyện lo xong rồi . Chỉ cần ngày mai nữa là Ok . Anh về là đón em sang ấy đấy .

Nó không nói gì đôi mắt nhìn xa xăm về một phía nào đó . Nó sợ cảm giác đối mặt với sự thật rằng Vỹ hiện tại và Vỹ của quá khứ là một .

Nếu như hai ngày trước nó không làm rơi hộp quà từ giá đồ xuống thì sao có thể nhìn thấy sợi dây chuyền . Cả chiếc nhẫn trên tay cũng là một phần kí ức đau thương và mất mát .

Phải anh hai nói đúng . Là do nó quá vội vàng muốn nhớ ra tất cả sự thật . Là nó muốn nhớ lại tất cả giờ ngồi đó gặm nhấm tất cả nỗi đau trước đây .

Tâm trạng nó hiện giờ khá rối , từng nghĩ một bộ óc với đầy chất xám . Luôn nhìn và nhận ra vấn đề một cách nhanh chóng . Nhưng với việc này nó lại mù tịt . Như lạc vào mê cung đầy sương mù dày đặc không có lối ra .

Thấy nó trầm ngâm mãi , anh như hiểu ra tất cả vấn đề . Ngồi xuống chiếc giường .

Bàn tay to lớn của anh kéo nó ngồi gần , khẽ xoa đầu nó nói .

- Nhớ hết rồi sao . Hai xin lỗi vì giấu em

Nó không nói cũng chẳng làm gì , mặc cho anh luôn miệng xin lỗi .

Thời gian qua nó đã quên mất đi con người của mình . Là một lạnh nhạt với mọi thứ . Nhưng từ khi mất đi một phần kí ức nào đó . Nó lại vui hơn , sống thực với bản thân mình hơn .

.

.

.

.

Ngày trọng đại của Bảo và Trúc cũng đến . Từ sớm đã rất nhiều khách khứa đến . Hôm nay nhà thờ đông nghẹt như mở hội . Các cô dâu , chú rể phụ đều sắp thành một hàng dài bước đi theo từng cặp với nhau .

thời gian trôi mau mới đó mà đã tới giờ làm lễ . mọi người trên môi ai cũng nở nụ cười thật tươi . Đặc biệt là chú rể .

Hắn đứng cạnh Bảo , khoác lên người bộ vest trắng nổi bật giữa một đàn nam toàn là đồ đen . Họ luôn có những màu sắc riêng nhưng màu đen trên bộ trang phục vẫn là chủ yếu .

Bảo hôm nay trong đẹp thật , Bộ vest màu trắng cách điệu với phần cổ áo làm điểm nhấn là màu đen . Trên túi áo cài thêm một hoa hồng đỏ thắm .

Cả nhà thờ như đang chìm dần trong sự hồi hộp . Mọi thứ gần như ngừng trôi vậy .

Vài cặp cô dâu , rể phụ cuối cùng tiến vào .

Những đứa trẻ cũng nổi bật hẳn , đặc biệt là ba đứa nhóc con của nó . Chúng giống như những thiên thần nhỏ bé . Màu trắng trên áo của chúng càng tô đậm nên nét tinh nghịch , trong sáng và hồn nhiên của tuổi thơ .

Đi đầu là Ann và Kate trên tay chúng là những giỏ hoa hồng chứa đầy cánh hoa . Mỗi cánh hoa được rải đều hai lối đi của nhà thờ . Phía sau là Mike , cậu bé đi một mình . Trên tay là cặp nhẫn đang lấp lánh chiếu sáng .

Mọi người ai cũng hồi hộp chờ đợi sự xuất hiện của cô dâu .

Nhưng.....

Thời gian lại lặng lẽ trôi qua , cô dâu vẫn chưa xuất hiện .

Bảo ngày càng lo lắng hơn không biết có xảy ra chuyện gì .

Vẫn mãi là chờ đợi , cuối cùng cánh cửa cũng bật mở .

Cô dâu bước vào , hôm nay nhỏ khoác lên người bộ áo cô dâu do chính tay nó thiết kế . Dáng người nhỏ nhắn , lại thanh mảnh . Nước da trắng càng làm nổi bật hơn .

Đôi mắt nhỏ nhìn khắp như tìm kiếm ai đó . Nhưng là tuyệt vọng . Nó không có ở đây .

Chẳng lẽ nó xem lời nhỏ là trò đùa sao . Tuyệt giao nhất định là nhỏ sẽ làm thế .

Nặng nề lê từng bước lên , tâm trạng nhỏ bỗng khá vui lên khi cánh cửa nhà thờ bật mở . Rồi lại chìm vào sự thất vọng . Là anh Nhật Anh đến .

Anh cũng giống như hắn , khoác lên người bộ âu phục màu trắng , Nổi bật là chiếc khuyên đeo trên tai trái . Mái tóc bông bênh , Nhìn anh hết như thiên sứ vậy . Anh nhìn nhỏ khẽ gật đầu . Đứng vào chỗ nhưng đôi mắt cứ dán chặt vào đồng hồ trên tay .

Nó sẽ đến chứ , nhất định sẽ đến chứ . Ai cũng hồi hộp cả . Nhất là hắn .

Cánh cửa bật mở . Từ phía cổng nhà thờ . Một cô gái với chiếc váy trắng , đang chạy vào . Dáng người mảnh khảnh , làn da trắng bóc . Cùng đôi mắt tinh anh rạng ngời . gương mặt cô xinh đẹp như nàng tiên bước ra từ truyện cổ tích vậy .

Nó đang sai những bước chân đi vào . Chiếc váy phụ dâu được thiết kế khá tinh mắt . Phần đuôi váy lại dài ra rất nhiều so với phần chân váy . Có thể nghĩ nó là một chiếc váy ngắn ấy . Để lộ ra đôi chân dài miên mang của nó cùng đôi giày khá cao .

Miu thấy nó liền cười thật tươi , Giờ làm lễ bắt đầu .

Hắn cứ đưa mắt nhìn nó từ đầu giờ đến giờ , Nó cũng chẳng né tránh hay chào đáp . Đơn giản chỉ xem hắn là không khí .

Bỗng chốc trong lòng hắn lại nhói đau khi thấy vẻ mặt hồ hững ấy , một tháng qua hắn đã suy nghĩ rất nhiều . Hắn sẽ và mãi mãi chỉ yêu mình nó cưới nó làm vợ thôi . Ngoài ra chẳng còn ai có thể thế vị trí đó được .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Tiếng nhạc trong nhà thờ nhẹ nhàng vang lên .

Bài hát của những cặp trai gái yêu nhau . Rất nhiều ,rất nhiều người đang cùng cất lời trong bài hát ấy .

Nó đưa mắt nhìn khắp những người quanh mình , bất chợt thấy hắn đang nhìn nó .

Gương mặt nó đang cười tươi bỗng chốc trở nên gượng gạo , nếu không có tiếng của vị Linh mục làm chủ đám cưới này vang lên , thì có lẽ nó còn thảm hại hơn gấp nhiều lần .

Cảm xúc trong lòng nó hỗn độn đến nghẹt thở . Về đây là để chấp nhận sự thật sao . Nhưng sao nó lại khó đến thế .

Mọi người bỗng chốc nghẹn ngào và vỡ òa trong dòng cảm xúc ngọt ngào . Những tràng vỗ tay rầm rộ khi lời cha vừa dứt .

- Cha xin tuyên bố hai con chính thức là vợ chồng .

Nó mỉm cười nhìn Miu . Nụ cười hạnh phúc đầy niềm vui xen lẫn .

Ngày hạnh phúc nhất mà cô mong chờ cũng đã tới .

Hôn lễ dần kết thúc . Tiếng bước chân của những nam thanh nữ tú cùng nhau kéo ra trước cổng nhà thờ .

Nó cũng bị các anh lôi tụt theo , mọi người đứng thành tròn bao quanh cô dâu .

Ai cũng lo lắng cầu mong đóa hoa sao rơi vào tay mình .

Nó chẳng quan tâm lắm việc ai hứng hoa , lấy hoa hay thậm chí là nhận hoa . Trong đầu chỉ có hình ảnh đau thương của hắn qua ánh mắt . Nó biết hắn rất đau . Nhưng có lẽ nó nên buông tay . Buông tay để cả hai bớt đau khổ hơn .

Mọi người tranh dành , xô đẩy nhau để giành lấy bó hoa . Vô tình lại xô nó té ngã . Cứ ngỡ sẽ té thật đau . Nhưng lại rất êm cứ như chưa ngã vậy . Cảm nhận một vòng tay ấm nào đó đang ôm lấy nó bảo vệ , Nó ngạc nhiên mở mắt ra khi thấy hắn đang ôm mình . Chẳng phải lúc này hắn còn đứng ngoài vòng hay sao . Sao giờ lại ở đây được chứ . Có phải do trùng hợp hay ý trời mà bó hoa lại rơi ngay vào tay nó .

Gương mặt đỏ hồng lên của nó , càng khiến hắn muốn ôm hơn , muốn đem nó nhốt vào lòng bằng pha lê trong suốt rồi bỏ vào tủ để mỗi ngày hắn được ngắm , được cưng nựng , yêu chiều .

Nó vội vàng đẩy tay hắn ra khỏi mình , lùi về sao thêm mấy bước .

Nhìn vòng tay nó xa rời mình , lòng hắn cảm thấy thật đau . Tại sao cứ xem nhau như hai người xa lạ không quen biết chứ .

Những âm thanh , giọng nói nhịp nhàng vang bên tay nó và hắn câu hôn đi . Lúc này mới chú ý đến rằng mọi người đang nhìn nó và hắn .

Gương mặt đỏ càng đỏ hơn . Nó vội vàng quay mặt đi hướng khác .

Buổi lễ cũng kết thúc , tiếng trẻ con lại vang lên ,rồi chạy ào về phía nó như xa cách nhau lâu lắm rồi . Hắn bắt ngờ khi nghe tiếng của những đứa trẻ lúc này bước vào lễ đường gọi nó .

- Mẹ ơi – ba nhóc đồng thanh , cùng nhau rời khỏi tay các ba chạy ào về phía nó .

Dang vòng tay rộng lớn của mình ra , nó ôm trọn ba đứa trẻ một cách dễ dàng . Cung nựng từng đứa trước sự chứng kiến của hấn .

Hấn đang trong trạng thái chết lâm sàn . Miệng muốn nói mà sao chẳng phát ra được lời nào . Toàn thân hấn như đóng băng . Ba đứa trẻ xinh xắn ấy gọi nó là mẹ . Miệng còn tíu tít cười nói . Kể về mấy ngày ở đây cho nó nghe .

Nó cũng cười nói với lũ trẻ . Luôn miệng hỏi các ba có ăn hiếp , mắng các con hay không . Hấn đứng gần mà bị xem như người thừa . Muốn bắt chuyện cũng chẳng biết làm sao .

Đợi khi nó đi vào trong phòng thay đồ . Thay bộ váy phụ dâu ra mới đi gần lũ trẻ .

Lũ nhỏ thấy hấn , liền cười đáp . Diễn theo kế hoạch vạch sẵn của các ba là giúp chú đẹp trai có được trái tim của mẹ Joe lần nữa .

- Chào mấy con . – Hấn ngồi xuống , chào tụi nhỏ .

Bọn nhỏ cũng lễ phép chào hấn lại . Không quên nháy mắt với các ba đứng sau .

- Tụi con chào chú .

- Ngoan . Các con là của mẹ Joe sao .

Bọn nhóc đưa thì bừa bãi , đưa thì quay ngoắt mặt sang hướng khác khi chú đẹp trai hỏi .

Hấn lúng túng với thái độ của mấy đứa nhóc con này . Nhưng vẫn dịu dàng và ân cần hỏi .

- Chú nói sai gì à .

Bọn trẻ vừa từ thái độ lạnh nhạt quay ngoắt sang 180 độ , cười nhìn nhau . Ann bước lên trước , đứng gần hấn nói .

- Chú không hỏi tên bọn cháu mà hỏi mẹ thôi à .

Hấn bật cười xoa đầu Ann , kéo ba đứa nhóc ngồi trên đùi mình . Tay bẹo má của Kate giống như hành động nó từng làm .

- Vậy các cháu tên gì ?

- Cháu tên Mike . Tính đến nay cháu được gần tròn 4 tuổi . Là con của mẹ Joe , ba Kelvin , ba Minh và ba Richard ạ .

Hấn bắt đầu choáng với cách giới thiệu của Mike . Gì mà nó là mẹ còn kéo theo ba người cha kia nữa .

Tiếp đến là Ann . Cô bé có phần đáng yêu hơn . Sau này chắc hấn là một thiếu nữ xinh đẹp cho xem .

- Cháu là Ann , đây là Kate . Bọn cháu đều gần tròn 4 tuổi giống Mike . Vậy còn chú là ai ạ .

Hấn từ tốn kéo Kate lại gần mình . Ngắm nhìn cô bé . Khác với vẻ đẹp của Ann , cô bé này có vẻ đẹp dịu dàng và đậm thắm nhưng không kém phần đáng yêu .

- Chú à . Chú tên Dương Định Vỹ

- Cháu biết chú này . Chú là giám đốc công ty Vỹ Anh nổi tiếng chứ gì .

Ngày nào trên TV ở Anh cháu cũng nghe người ta nói về chú , khổ nỗi khi ngồi cùng mẹ Joe thì chán lắm ., – Mike nhanh nhẹn chen ngang lời hấn .
Khiến hấn bật cười

- Hình như các cháu biết rất rõ về chú thì phải .

- Vâng ạ . Cháu biết chú yêu mẹ Anh của bọn cháu .

- Vậy ba đứa là con ai .

- Con mẹ Anh . Nhưng là con nuôi .

- Ừm , vậy các cháu có biết ai tên Kelvin không ?

- Dạ biết . Là ba của bọn cháu .

Hấn bắt chợt lo lắng khi nghe lũ nhóc nói người tên Kelvin là ba của mình ., Vậy chẳng phải nó là ...

Bình tĩnh hít một hơi thật sâu , hấn hỏi bé Ann

- Vậy người đó là gì với mẹ Anh của các con .

- Dạ là anh trai ạk .

Hắn thở phào nhẹ nhõm khi nghe Ann nói . Đúng lúc nó cũng vừa ra khỏi phòng . Bọn trẻ rời chỗ hắn chạy về phía nó . Không quên nháy mắt với các ba ., Nhiệm vụ kết thúc .

Hắn vui vẻ ra mặt sau câu nói của Ann . Vậy nghi ngờ trước đây của hắn là sai lầm . Một sai lầm chết người nếu như hắn hành động thật .

.
. .
. .
. .

Bọn trẻ chạy về phía các ba . Mỗi người trên tay bẻ một đĩa nhìn nó cười cười rồi đi ra ngoài cổng lớn nơi cô dâu chú rể đang đứng . Để lại không gian riêng tư cho hai người .

Nó ngồi trên ghế , gương mặt lạnh nhạt nhìn hướng khác . Chẳng buồn nhìn hắn một lần .

Hắn thấy vậy liền tiến lại gần , bắt chuyện . Hắn thật sự đã choáng khi biết sự thật là nó còn sống . Thậm chí còn xinh đẹp hơn trước nhiều .

Một tháng về thăm chú là khoảng thời gian hắn suy nghĩ rất nhiều . Hắn đã nói rõ với chú . Thật ra chú cũng biết chuyện này rồi nên cũng không ngạc nhiên lắm .

Nhìn nó hồi lâu hắn mới lên tiếng .

- Một năm em vẫn tốt chứ .

Nó im lặng không nói gì , chỉ biết là im lặng sẽ tốt hơn là khi mở miệng . Hiện tại đầu nó đang rất rối . Nó không biết đối diện với hắn như thế nào . Chứ đừng nói là mở miệng trả lời.

- Xem ra tính cách vẫn thế nhỉ .Lạnh lùng và ít nói .

-

- Em ghét tôi đến thế sao .

- Em không yêu tôi sao .

- Tôi không biết . – Bây giờ nó mới thật sự là kẻ ngốc nhất thế gian đây . Trời ơi chẳng phải im lặng là được sao . Tại sao lại lên tiếng chứ .

- Anh có chuyện muốn nói , em đi với anh đến một nơi được không ?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Chiếc mui trần phóng nhanh trên đường . Trời bắt đầu về chiều nên xe cộ cũng khá đông . Nó đưa mắt nhìn cảnh vật lùi dần phía sau . Hắn vẫn tập trung lái xe nhưng lâu lâu lại quay sang nhìn nó cười .

Nhìn nụ cười của hắn ,tim nó đập liên hồi . Lâu lắm rồi nó mới thấy tim mình lỗi nhịp đập .

Quay mắt nhìn ra cửa sổ . Gió thốc vào mát rượi ,cảm giác mát lạnh khiến nó thích thú . Gương mặt nó dần xuất hiện nụ cười . Thu người ngồi sát nép ghế . Tay nó nghịch mắt chú gấu bông trên ghế ngồi , chỗ hắn đặt .

Hắn không nhìn nữa mà chú tâm vào con đường dài phía trước . Con đến đây đã hơn một năm rồi hắn chưa tới . Không phải là không tới mà là không dám đặt chân tới . Hắn đến nhưng chỉ đi dạo quanh quanh . Ghé qua từng nơi nó đặt chân đến mà thôi .

Rồi nơi này bắt đầu được gia đình hắn đầu tư lại . Nhưng một số nơi chẳng thay đổi là lớp 11A ngày nào .

Chiếc xe chạy thẳng vào đại sảnh của trường Vạn Thiên .

Cảnh vật đập vào mắt nó chẳng thay đổi tí gì . Ngoài cái đài phun nước ở phía xa . Nó cao hơn , tráng lệ hơn . Xung quanh trường có nhiều học sinh đi lại . Do trường có thêm kí túc xá cho những học sinh gia đình khó khăn , ở xa không có điều kiện về nhà , hoặc những lí do cá nhân nào đó . Đều được ở lại trường .

Mọi người nhìn thấy chiếc xe liền dạt thành hai hàng dài . Những nữ sinh trong bộ váy đồng phục cùng nép mình sau đám nam sinh mà nhìn . Người thì reo hò phấn khích khi tận mắt nhìn thấy . Giám đốc tài ba của công ty người mẫu , ca sĩ . Quản lí nổi tiếng hiện nay . Một phần là những tin đồn về anh . Người từng đứng ngang ngửa với cô gái tên Lâm Nguyệt Anh vừa vào lớp F đã chuyển thẳng lên lớp A . Nổi tiếng hơn là bởi vẻ xinh đẹp tựa thiên thần của họ .

Cả hai từng là cặp đẹp nhất trong trường . kế tiếp là đôi của hai người của họ . Họ giờ là những thành đạt ở tuổi rất trẻ . Thậm chí cặp đôi kia vừa kết hôn trong hôm . Thật khiến cho mọi người ngạc nhiên .

Thêm sự xuất hiện của hắn trong bộ lễ phục trắng . Càng làm cho nữ sinh say mê ,.

Nó từ từ mở cửa bước ra ,. Sau khi có nhìn tổng thể về ngôi trường này .

Mọi người đang say mê ngắm vẻ đẹp của hắn thì ngạc nhiên khi thấy nó . Nó chỉ cười nhẹ với hắn . Nhưng khiến mọi người la ó , có người còn hét lên .

Nhét tai phone vào tai . Nó bước lên trước hắn . Chiếc váy trắng khẽ lay lay trong gió chiều . Những cô cậu nam sinh cũng rời khỏi chỗ đứng về kí túc xá của mình . Hắn và nó đi song song nhau .

Nó chẳng thèm nhìn hắn lấy lần nào . Đi thẳng một mạch ra phía góc cây lớn nằm xuống .

Tham lam hít lấy chút ít không khí trong lành quanh đây . Đôi mắt nó nhìn trời chiều . Cảnh vật nơi này chẳng thay đổi . Hình như một năm qua chẳng ai đến đây thì phải . Ngoài trừ vài người đặc biệt được cử đến để chăm sóc quanh đây

Hắn ngồi kế nó , ngắm nhìn gương mặt ấy . Lâu lắm rồi cảm giác hạnh phúc này mới có , cũng lâu lắm rồi hắn không cười thoải mái như thế này .

Lấy tay khều khều nó . Nó đưa mắt nhìn hắn . Tận tay tháo luôn tai phone ra . Đẹp cái điện thoại vào túi nhỏ . Ngồi thẳng người dậy .

Hắn kéo nó lại gần mình hơn , mắt cho tay nó cứ đẩy hắn ra ngoài .

Tham lam xiết chặt vòng tay mình hin7 . Nó sau hồi phản công cuối cùng cũng chịu ngồi im .

Hắn lấy tay vuốt vài lọn tóc mai nhỏ của nó . Hỏi nói chuyện một năm qua .

- Một năm qua em sống thế nào . Sao lại gạt anh – giọng hắn từ tốn nhẹ nhàng nhưng vẫn mang âm sắc của sự cáo giằn .

Nó từ từ đáp lời hắn . Đôi mắt nhìn về nơi xa xăm nào đó không rõ phương hướng .

- Sống rất tốt , ổn . Cuộc sống vui hơn . Tốt nghiệp đại học rồi . Và vì quá đau nên không muốn nhắc tới nữa .

- Anh xin lỗi . – Hắn ôm nó vào lòng , giọng ấm áp mang hơi sắc mùa thu dịu nhẹ .

- Thời gian qua anh sống thế nào . Sao lại lập Vỹ Anh . Tên nó có ý nghĩa gì .

- Sống như một cái xác không hồn , ngày nào cũng đau buồn vì cái chết của em . Vậy mà em lại gạt anh . Vỹ Anh là tên của anh và em . Anh muốn cái tên của em sẽ được mọi người biết đến . Chính vì có em mới có được Dương Định Vỹ biết yêu thương một người thật lòng là gì .

Nó không nói gì , chỉ im lặng cảm nhận nhịp tim của mình đập nhanh . Hắn cũng im lặng ngắm nhìn nó .

Bầu trời bắt đầu tím dần . Màu tím thủy chung . Nhạc từ đâu đó bỗng cất lên . Bản nhạc quen thuộc mang rất nhiều cảm xúc hạnh phúc trong hai người .

Không biết từ đâu xuất hiện câu dương cầm . cũng chẳng biết hắn đã ngồi ở đó từ khi nào . Nó chỉ biết giờ đây hắn đàn rất hay và hắn rất đẹp mà thôi .

Bản nhạc kết thúc . Từ trong túi quần hắn lấy ra một chiếc hộp nhỏ bọc nhung lụa đỏ ,. Đặt trước mặt nó . Từ trên cao rất nhiều hao hồng trắng cùng hoa hồng đỏ rơi xuống . Phủ khắp một thảm cỏ xanh .

Một chân hắn quỳ xuống ,. Tay đồng loạt bật hộp nhỏ ra . Bên trong là một chiếc nhẫn bằng bạch kim . Màu trắng của nó phản xạ dưới ánh nắng chiều rất đẹp .

Chiến hãm được thiết kế rất tinh xảo . Màu trắng bao bọc quanh nhẫn , Điểm xiết nổi bật là viên đá nhỏ màu trong suốt .

Nó khá bất ngờ trước hành động nài của hắn . Thậm chí chẳng thốt nổi lời nào .

Hắn mỉm cười nhìn nó . Đôi mắt hướng nhìn theo cánh đồng hoa hướng dương gần hồ . Nơi đặc biệt chưa ai khám phá .

- Định mệnh cho anh yêu em từ nơi này . Và một lần nữa định mệnh cũng cho anh cầu hôn em nơi này _ Nơi anh gặp em lần đầu tiên .- Người con gái đời anh . Nguyệt Anh đồng ý lấy anh nhé .

- Ồ – nó thậm chí không nói nổi được từ hoàn thiện . Chỉ biết gật đầu

Hắn mỉm cười mãn nguyện ôm chặt lấy nó mà xoay vòng .

Giữa nắng chiều , Có hai người đang hạnh phúc cùng nhau .

Và đâu đó , có người đang đau khổ . Có người đang chuẩn bị kế hoạch cả đời

.

.

.

.

.

Hôn lễ được mọi người chuẩn bị gấp gáp nhưng không kém phần trang lệ .

Hắn cứ như nó sẽ trốn hay biến mất lần nữa vậy . Cứ bám lấy nó suốt ngày , từ sáng đến tối .

Cặp đôi kia cũng vừa đi tuần trăng mật về lại bắt tay vào công cuộc chuẩn bị đám cưới cho nó . Họ nhìn nhau cười hạnh phúc . Một hôn lễ trong mơ , Một hoàng tử cùng công chúa sánh bước vào lễ đường .

Một cô dâu mang trên mình dòng máu quý tộc . Một chàng trai sinh ra trong lụa là gấm vóc . Hai trái tim từng lạnh nhạt với mọi thứ cùng nhau dung hoà tạo nên một giấc mơ đẹp như cổ tích .

.

.

.

Ngày dài lại nối tiếp ngày dài . Mấy hôm nay nó phải quay lại anh làm một số thứ . Sẵn tiện mời thêm những người cần có mặt trong hôn lễ .

Mới hôm nào còn lạnh nhạt , mà giờ đã tay trong tay đi bên nhau . Cười nói vui vẻ . Chiếc nhẫn trước đây được nó cho vào sợi dây chuyền bằng bạc . Đeo trên cổ , hắn thì khác nó 180 độ , Hắn cho chiếc nhẫn lồng ghép vào chiếc nhẫn đeo ở ngón cái . Càng thể hiện vẻ đẹp lãng tử dù là hoa đã có chủ

.

.

.

.

Mọi người ai cũng tham lam dành hết phần việc chuẩn bị cho hôn lễ cả . Nó chẳng biết làm gì ngoài việc ngồi không xoi nước suốt ngày . Hắn thì chẳng cho nó động tay chân . Mà cũng đúng thôi . Nó đụng đến đâu lại hư đến đó . Chưa bao giờ lại thấy mình hậu đậu đến thế .

Hắn thấy nó buồn thì làm trò hề mua vui cho vợ .

- Vợ nhìn chồng này . – Hắn hét lên rồi lắc lư theo điệu nhạc bài ba chú gấu con của Hàn . Bài nhạc của con nít , với dáng người to cao ấy . Vừa nhảy vừa lắc trong buồn cười chết đi được .

Nó không nhịn được mà bật cười ha hả , mọi người cũng được một phen cười đau cả bụng .

Người ta cứ nghĩ hắn là băng ngàn năm hoá thành từ ngày nó mất à không là biến mất . Nhưng từ khi nó xuất hiện thì tàn băng ấy có sức sống rồi . Có nụ cười sáng và tươi hơn rồi .

Mọi người vui vẻ hăng say làm việc nên chẳng ai để ý đến người đứng ngoài cửa . Người ấy đứng lâu rồi . Một tiếng , hay tiếng hoặc thời gian nhiều hơn thế ấy . Cột chỉ để ngắm ai kia . Nhưng rồi họ lại tự cười bản thân quá . Ngốc cho tình yêu điên dại /

Thầm nguyên rữa kẻ có được thứ tình yêu ấy sẽ phải biến mất . Người đứng ở cửa nở nụ cười tự mãn đầy ám muội . Quệt giọt nước mắt đang chảy . Và bước đi . Bắt đầu một ngày vĩ đại mới và không xa .

Hôn lễ nhanh chóng được cử hành cách đó vài ngày .

Mọi người có mặt rất đông , đa phần là giới làm ăn . Dự lễ ở nhà thờ xong họ sẽ đến nhà hàng chờ đợi trước .

Họ lần lượt nối tiếp nhau đi vào cổng nhà thờ , Ba mẹ hấn mặc dù chẳng muốn có lỗi với Nam tước nhưng họ cũng chẳng thể nào làm gì được ngoài việc chấp nhận . Đơn giản vì cuộc sống sau này là do con trai họ quyết định .

Những cặp đôi khoác tay nhau bước vào lễ đường . Trên môi họ là những cười xinh đẹp .

Họ cùng nhau bước vào nhà thờ này đây , để cùng nhau minh chứng cho một hôn lễ trong mơ không kém phần trang trọng . Đặc biệt nhất là sự xuất hiện của nữ hoàng Anh .

.

.

.

Hôm nay hấn khoác lên người nguyên một bộ vest trắng tinh tươm . Chân sải những bước dài trên thảm đỏ bước vào nhà thờ . Bên trái ngực cài một bông hồng màu tím – bông hoa đặc biệt nhất từ trước đến nay . Màu tím của sự thủy chung .

Trên môi hấn luôn thường trực nụ cười lấp lánh mang đầy ánh sáng của mùa xuân ., Dịu dàng và ấm áp .

Thời gian như lắng đọng lại tất cả . Trên mặt hấn nụ cười dần tắt hấn , Thời gian chờ đợi rất lâu rồi nhưng cô dâu vẫn chưa xuất hiện .

Những tiếng xì xào bàn tán vang lên . Rồi chợt im lặng khi bắt gặp ánh mắt giết người của hấn .

Nỗi lo sợ , sốt ruột ngày càng hơn hiện rõ trên gương mặt từng người , Đã quá nửa tiếng rồi mà nó vẫn chưa xuất hiện .

Những đôi mắt chờ đợi hướng về phía cửa . Bọn trẻ nhìn sang các ba của mình với vẻ mặt buồn thiu . Mẹ của chúng chưa bao giờ vô trách nhiệm thế này .

.

.

.

.

Cách cửa dần bật mở , Mọi người nhẹ nhàng thở phào . Nhưng khi thấy sự hốt hoảng trên gương mặt của Trúc khi chạy vào càng khiến mọi người lo lắng hơn .

Hấn nhìn thấy Miu chạy vào liền bước nhanh đến hỏi nhỏ . Chẳng phải nhỏ là người đón nó ở phòng chờ sao. Sao lại chạy ra đây một mình .

- Nguyệt Anh đâu rồi ? Sao cô ấy chưa ra .

- Nguyệt Anh biến mất rồi . Cả phòng trống trơn không có ai cả . Em tìm khắp nơi nhưng không thấy . Chỉ thấy cái này .

Nhỏ nói rồi đưa cho hấn sợi dây chuyền có đeo chiếc nhẫn bị đứt cả móc gài lại . Nét lo lắng hiện rõ trên từng gương mặt . Hấn cũng không còn bình tĩnh nữa . Hỏi nhỏ gấp gáp .

- Làm sao tìm thấy nó , tìm nó ở đâu .

- Nó rơi ở ngoài cổng ấy .

Lời nhỏ vừa dứt hấn đã chạy đi . Hấn biết chắc là nhỏ xảy ra chuyện mà . Nếu không sẽ không có chuyện trẻ gần đến nửa tiếng đồng hồ . Mọi người bắt đầu xôn xao bàn tán nhiều hơn .

Tốp đầu tiên là của Vũ và Bảo , chia nhau ra tiễn khách khứa , Đồng nghĩa với việc hôn lễ đã bị hủy .

Nhóm hai bắt đầu đến phòng chờ .

Đồ vật bị dịch chuyển , có cả sự xô xát ở đây , Phần trang điểm cũng rớt xuống đất khá nhiều , Đặc biệt là chiếc khăn tắm thuốc mê vứt ở góc tường được anh hai tìm thấy .

Mọi nghi vấn được đưa lên hàng đầu . Trường hợp duy nhất là nó bị bắt cóc mà thôi .

.
.
.
.
/
.
.

Mọi người giờ đây gần như ngồi trên đồng lửa . Một chút tin tức cũng không có . Ruột gan từng người như không yên được . Đặc biệt là hai , cứ lao đầu vào thí nghiệm kết quả mẫu thử chiếc khăn xem có tìm được manh mối gì không . Còn tại sao anh nghiên cứu được là vì anh đã hoàn thành xong khóa học nghiên cứu về các loại hóa chất một cách xuất sắc .

Hắn cũng không kém cạnh anh tí nào . Mọi thứ đều được hắn khoanh vùng trên bản đồ máy tính , một cách rõ ràng và chuẩn xác nhất . Nhưng tất cả cũng chỉ là mò kim đáy biển mà thôi .

Bao nhiêu nhà kho , bao nhiêu nhà xưởng bỏ hoang , bao nhiêu người có khả năng làm chuyện này chứ , Tất cả đều có thể .

.
.
.

Sự cố gắng miệt mài của hai cuối cùng cũng có kết quả . Mẫu thuốc và mùi hương trên chiếc khăn còn lưu lại nhanh chóng được tìm ra .

Mùi hong khá đặc biệt . Là một mùi hương nhẹ nhưng loại này thì rất đặc. Ít ai có thể mua được ngoại trừ là người giàu có .

Hắn cũng bắt tay vào công việc tìm kiếm danh sách người mua hàng . Sản phẩm được sản xuất ra là của công ty G một công ty thuộc quyền sở hữu của gia đình hắn .

Danh sách dần hiện ra . Người cần tìm cũng đã xuất hiện . Chỉ có điều ,cái tên vừa được hắn đọc lên khiến mọi người sững sốt .Đặc biệt là đối với Vũ , Minh , hai và Sally với Peter cùng nữ hoàng Anh .

Người hai run lên bần bật , nổi tức giận đang kiềm nén ngày càng lớn . Một lần là quá đủ rồi .

.
.
.
.

Cách đó cũng không xa lắm, chỉ là mọi người không để ý đến thôi .,

Mùi mốc meo bốc lên từ những căn nhà kho chứa đầy xăng dầu của một hãng xăng đã bỏ hoang bay khắp nơi . Chúng sộc vào mũi khiến cho người ta khó chịu . Chỉ cần một ngọn lửa duy nhất thôi . Tất cả sẽ cháy thành tro . Và nó cũng không ngoại lệ .

Lờ mờ tỉnh dậy khi được tặng miễn phí một xô nước lạnh vào người .

Mùi xăng dầu sộc vào mũi khiến nó khó chịu . Đôi mắt nó nhìn khắp một lượt . Bên trong căn nhà là những tên bặm trợn đang nhìn nó cười thách thức . Phía xa là Sunly đang ngồi nhấp như li trà nóng , nhàn nhã và khoan thay .

Nó nhếch môi cười nhạt , xem ra nó cũng có ngày bị người ta nhốt vào gần giống nơi mình từng làm với những người khác trước đây .

Sunly tiến lại gần nó hơn , cô ta nhếch mép cười nhìn nó . Nụ cười được cho là đáng sợ nhất từ trước đến nay . Nhưng so với nó thì nụ cười ấy quá đổi bình thường .

Cô ta hạ thấp giọng hỏi nó .

- Chào Joe .

Nó không đáp , chỉ nhìn cô ta một cái rồi đưa mắt nhìn nơi khác . Tức giận khi thấy mình bị lơ . Đưa tay lên tát nó một cái thật đau . Một bên má phải hằn lên dấu năm ngón tay của ả .

Giọng cô ta mang theo hơi lạnh nhìn nó cười .

- Cái tát này là trả cho mày về tội tát tao lần trước đây Joe à .

- Vậy sao ?

Nó nhìn thẳng người Sunly khiến cho ả có chút chột dạ . Đôi mắt nó càng xoáy sâu thì người nhìn còn bị thôi miên vào đôi mắt ấy . Có thể nói cô ta chỉ biết đứng yên bất động cho tới khi tên đàn em đi đến và đánh thức ả khỏi ánh mắt ấy .

Cô ta lấy lại dáng vẻ bình thường nhưng trong lòng lại có chút bất an vô hình tạo nên hay do đôi mắt kia quá thấu hiểu mọi thứ trên đời . Nó biết cô đang lo lắng chỉ là không nói ra thôi . Gương mặt ấy làm sao cô không nhớ ,tha một lần mà không biết an phận lại cố tình bắt nó đến đây . Thế nào khi mọi người tìm được thì có toàn mạng không ? Đó sẽ là câu hỏi lớn đây .

- Cô muốn gì ?- Sunly nhìn nó hỏi rồi lại thăm chửi mình ngốc , bắt nó cực khổ thế . Mà giờ hỏi muốn gì ?

- Cô không buồn cười àk . Chuẩn bị mọi thứ hoàn hảo đến thế giờ hỏi tôi sao . Hình như cô hơi không bình thường đấy .

-” Chát ” im miệng đi . Cô là cái thá gì mà được quyền lên tiếng ở đây .

Khoé môi nó chảy máu , mùi tanh sộc lên mũi khiến nó nhăn mày nhưng có nhăn mày rất khó thấy . Nó gật gật đầu tỏ vẻ đồng tình với cô ta . Hiện giờ ngoài ngòi đó bốn cột cô ta thì nó còn làm gì được khi tay bị trói vào thành ghế thế này . Và lại cộng thêm chiếc áo cưới này thì chẳng làm gì được cả . Chỉ bằng dùng suy nghĩ để đánh tâm lý , biết đâu còn được .

.

.

.

Nó im lặng không nói , đôi mắt nhìn quanh đây . Chợt nhận ra rằng nơi này hình như không cách xa thánh phố lắm , chỉ cần để ý đến thì có thể sẽ biết ngay . Mùi xăng dầu bốc lên từ những thùng xăng bỏ hoang khiến nó khó chịu . So với nơi tồi tàn trước đây từng đến thì nơi này có thể là nơi tồi tàn nhất mà nó từng đặt chân vào .

Thả cổ ra sao ghế , nó đưa mắt nhìn trần nhà , Là ban ngày nhưng mọi thứ đều cứ như ban đêm , chỉ có vài cái lỗ nhỏ trên trần nhà bị thùng nên ánh sáng có thể xuyên vào nhưng lại rất mờ , mọi thứ cũng theo đó mà trở nên huyền ảo hơn .

.

.

.

Mặt trời ngày càng gắt thì không khí trong căn phòng càng trở nên ngột ngạt đến khó thở . Sunly không hề có động tĩnh gì ngoài việc ngồi bó gối một góc bàn , bọn làm theo lệnh cũng được cho lui tất cả .

Vòng dây trong tay nó cũng nói được đôi chút nhưng vẫn không thể nào thoát ra vì dây buộc quá chặt . Ngẫm nghĩ rồi cô ta cũng đứng dậy tiến về phía nó . Trên tay là một chiếc roi da .

Nó nhếch môi tạo thành đường cong , dùng roi để đánh nó sao . Cứ tự nhiên đi . Một khi nó thoát ra được thì tất cả trả lại sẽ là đau đớn gấp ngàn lần.

Từng nhát roi quất xuống người nó là từng nụ cười điên dại của cô phát ra .. Vì yêu quá nên điên sao , điều đó là không thể nào ,

Gương mặt nó chốc nhăn lại vì đau rồi lại dần ra , quay về với trạng thái ban đầu . Lạnh lùng . Chiếc váy trắng tinh đã nhuộm màu đỏ của máu .

Trên người nó bây giờ chỉ chít những vết roi . Nhưng tuyệt nhiên không hề kêu la .

Bọn lâu la , được một phen chứng kiến toàn cảnh không khỏi rùng mình . người nó gio722 bết máu .

Cô ta lại điên lại dùng roi quất vào người nó . Vừa quất lại vừa hỏi nhưng chẳng có câu trả lời .

- Nói đi tại sao cuối cùng người được chọn là cô . Tại sao .

-.....

- Tại sao mọi cố gắng của tôi đều vô vọng , tại sao ?

-

- Tất cả là tại cô , Hôm nay xem coi ai cứu mày nữa . Mày quên rằng tao từng nói gì sao . Tha cho tao thì người chết là mày .

Quên sao , nó chưa bao giờ quên cả , nhớ nữa là đằng khác , Chỉ là sự việc đến nhanh quá không trở kịp thôi .

- Hôm nay tao không chết thì máy chết .

”Đoàng”

”Đoàng”

Tiếng súng 1 xé tạt không gian đôi tối . Mùi tanh nồng của máu lan khắp nơi . Những hơi thở dần ngắt quãng . Những giọt nước mắt rơi .

Trong tim thức cuối cùng nó chỉ nghe thấy tiếng đập cửa và âm thanh của viên đạn vang lên .

* Liệu có ai đến hay không ?

* Có ai cứu nó hay không ?

* Hai âm thanh của súng vang lên . Ai sẽ là người ngã xuống .

Và đó là một bí mật sẽ được bật mí vào phần kết của câu chuyện .

Mong mọi người ủng hộ nhé

Thời gian của bánh xe lại chậm trệ trôi qua . Hai phát súng vang lên cùng lúc . Hai người con gái cùng nhau ngã xuống .

Thời khắc ấy tim hần gần như ngừng đập . Nó nằm trong vũng máu lớn , bên cạnh máu vẫn đang tuôn ra . Sunly cũng nằm cách đó không xa . Phát súng này là của hần , phát kia là của cô ta .

Mọi người cùng nhau bước vào , trên mặt ai cũng đầy tức giận . Hần gần như chân nhắc còn không nổi nữa . Nó nằm trong vũng máu , chiếc váy cưới trắng tinh đã nhuộm một màu đỏ thẫm .

Đôi mắt nó từ từ khép lại khiến hần càng sợ hơn . Mọi người nhanh chóng đưa nó đến bệnh viện .

Hai bên đường xe cũng dạt vào hai bên lề vì tốc độ chạy của những chiếc xe ấy cứ bạc mạng mà phóng . Hần cứ ôm chặt nó vào lòng , hơi thở của ngày một yếu dần đi . Hần sợ , sợ cảm giác mất nó lần nữa .

.

.

.

.

Mọi người ngồi chờ trên băng ghế của bệnh viện , lòng ai cũng như lửa đốt . Đã hơn ba tiếng tính từ lúc đưa nó vào đây rồi . Vẫn không hề có chút tin tức gì . Ai cũng sốt ruột hết , Đặc biệt là hần , cứ chốc chốc lại đứng lên nhìn lên đèn của phòng phẫu thuật ..

Bộ vest trắng in hằn lên những vệt máu đỏ tươi đã khô đi chút ít .,

Điện thoại hần đột nhiên reo lên . Mọi người đưa mắt nhìn hần , hần cũng thôi nét mặt cau có mà nhắc máy .

Đầu dây bên kia nghe được giọng hần thì mừng rỡ . Anh thư kí cố gắng lắm mới liên lạc được . Lại không biết nói gì thì bị hần quát lớn ,

- Dẹp ngay đi , làm cho họ im hết nếu không anh tự biết hậu quả .

Lời vừa dứt chiếc điện thoại cũng bay vào tường một cách không thương tiếc .

Mọi người gần như không ai hện ai mà nhìn hần , thật sự đây là con người lúc nóng giận sao . Đáng sợ thật .

Cánh cửa phòng phẫu thuật của Sunly bật mở , mọi người chẳng ai thèm để ý đến cho đến khi bác sĩ thông báo tình hình là không sao . Thì cũng nghe thấy tiếng văng tục của hần vang lên . Nhưng họ lại chẳng dám hó hé gì .

Chú Lưu đang trong phòng phẫu thuật của nó .

Mất máu quá nhiều và lại kho máu của bệnh viện lại hết rồi nên rất cần máu truyền cho nó.

Cánh cửa cũng bật mở ngay sau đó . Mọi người lao đến như tìm thấy thứ quan trọng mà vui ra mặt . Nhưng sau đó không khí trở nên căng thẳng đến đáng sợ .Mắt hấn hằm lên những vết đỏ li ti . Người hai run lên bần bật , sự tức giận thấy rõ . Hai có thể giết chết một ai đó ngay bây giờ nếu không có mọi người cản lại .

- Sao rồi chú .- hấn và hai hỏi

- Mất máu quá nhiều , hiện giờ cần máu gấp . Nó là nhóm máu hiếm ấy .

- Cháu cùng nhóm máu , cháu cho .

- Được vậy nhanh lên đi .

Nói xong hai theo chú Lưu vào phòng . Chiếc kim tiêm cắm vào tay truyền máu đến cho nó . Nhịp tim nó lúc có lúc không , rồi lại đập đều lại

.

.

Tình hình nó nguy kịch hơn , cũng may là viên đạn lệch tin khoảng 2 mm nếu không thì e rằng nó đã đi rồi . Do trên người có nhiều vết thương cộng với việc mất máu nhiều nên cần được theo dõi một cách đặc biệt hơn . Hiện tại thì đã được chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt . Cách li với mọi người cho tiện việc theo dõi .

..

.....

Ngày đầu

Nó vẫn nằm trong phòng chăm sóc , vẫn chưa có dấu hiệu của sự tỉnh lại ., bộ đồ ngày hôm qua của hấn vẫn còn trên mình , những vết máu khô lại , và dính lên chiếc áo trắng thành màu nâu sậm trong thật ghê .

Hai và các anh đến từ sớm chỉ là không muốn vào , họ muốn cho hấn ngủ thêm chút nữa . Mọi người dù có cố gắng khuyên thế nào thì hấn cũng một mực không chịu về nhà nghỉ ngơi ..

Đôi mắt sâu nay lại càng sâu hơn , chỉ sợ đến khi nó tỉnh lại thì người nằm đây lại là hấn mất . Còn việc công ty của hấn . Không thể nào bỏ được .

Mọi người đẩy cửa bước vào . Trên tay là những món ăn đem cho hấn , cùng quần áo được mẹ hấn mang đến nhờ đưa cho hấn dùng bả .

Hấn nhận lấy đồ rồi bước vào nhà vệ sinh thay .

Mọi người chỉ biết lắc đầu chán nản

.

.

.

Đã hơn ba ngày ,từ khi nó rơi vào hôn mê tới giờ . Ngày nào hấn cũng túc trực kể bên . Kể cho nó những câu chuyện vui chỉ mong nó tỉnh lại .

Nói đi cũng phải nói lại . Nó nằm đây thì Sunly lại đang ở trong tù . Mấy hôm nay bên toà án cũng nhanh chóng xử lý vụ việc này .

Cô ta cuối cùng cũng chịu hậu quả do mình gây ra là án chung thân . Coi như là may mắn vậy .

.

.

.

Buổi sớm trời trong xanh , mây trắng . Những chú chim đậu trên bậu cửa hót um xùm .

Đôi mi nó khẽ lay động trong nắng sớm , đôi mắt cũng từ từ mở ra dần thích nghi với không khí buổi sớm . Hoi ầm từ bàn tay ai đó truyền đến khiến nó

phải đưa mắt nhìn .

Thì ra là hấn , nhưng hấn sao lại ngủ ở đây . Mà hình như nó đang ở bệnh viện thì phải . Đôi bàn tay mảnh khảnh khẽ vuốt những sợi tóc của hấn .

Hấn cũng lập tức thức dậy , đôi mắt mở to như không thể tin được . Nó tỉnh rồi , vợ của hấn tỉnh rồi .

Hấn mừng đến nỗi nhảy tung tung trong phòng khiến nó cũng bật cười . Nhìn hấn cứ hệt như con nít được quà ấy .

Ai cũng mừng ra mặt khi thấy hấn như thế . Chứ từ ngày nó nằm đây , mặt hấn cứ như đưa đám . Nhìn vào chỉ thấy toàn sương mù âm u đến đáng sợ .

.

.

.

Ngày ra viện cũng là ngày mà nó mong nhất . Chỉ cần nhớ lại mấy ngày nằm đây thôi mà nó đã sợ ,

Ngày đầu tiên là hai dành chăm nó , cứ tưởng sẽ đỡ chán hơn ai ngờ đâu , Nó vừa động tay vào máy tính thì bị anh dành lấy không cho dùng . Ngay cả tự do muốn đi dạo cũng không có .

Anh cứ theo nó 24/24 không hề thả lỏng cứ như nó là tội phạm không bằng trong khi đó nó lại đang là bệnh nhân .

Nhìn hai còn đỡ nha . hai không bắt ép nó ăn thứ nó không thích . Tối hôm hấn chăm thì ngay cả tự do đi lại nó còn không có . Hết ăn cái này đến ăn cái kia . Hết ngủ lại ăn . Mấy ngày thôi mà nó muốn thành heo luôn rồi .

Ngày ra viện nhìn mặt hí hửng của nó , ai cũng không nhận được mà cười lẫn ra sán . Nét trẻ con bao lâu nay lại quay về trên gương mặt ấy .

.

.

.

Hôn lễ cũng được cử hành lại nhưng chẳng có phóng viên , không có khách mời mà chỉ có cha , những người bạn những người quan trọng có mặt .

Lễ cưới được diễn ra ở căn biệt thự đặc biệt có xây dựng thêm một nhà thờ riêng biệt nằm trong khuôn viên của ngôi biệt thự , nằm khuất sâu trong cánh đồng hoa hướng dương .

Xung quanh ngôi biệt thự được trồng rất nhiều hoa hồng . Mùi hương của hoa lan tỏa khắp nơi . Bướm cũng đua nhau hút mật từ hoa .

Hấn đứng trong nhà thờ với bộ vest trắng , nó khác trên người chiếc váy tặng hấn trước đây .

Trên cổ là sợi dây chuyền mà hấn tặng , bước vào lễ đường . Trên tay là bó hoa hồng lớn đặc biệt điểm giữa là vài hoa hồng trắng . Chiếc váy cưới dài kéo lê trên thảm đỏ .

Bước đi của nó trong thật nhịp nhàng . Hấn mỉm cười đón tay nó từ ba vợ . Ông cười ôn nhu trao tay nó cho hấn .

Buổi lễ chính thức bắt đầu . Tiếng nhạc nhịp nhàng vang lên hoà vào không khí vui tươi của buổi lễ .

Cha đứng trên cao đọc lời tuyên thệ .

- Dương Đình Vỹ con có đồng ý lấy Joe làm vợ không . Dù giàu nghèo hay bệnh tật , Con có nguyện yêu cô ấy suốt đời không .

- Thưa cha . CON ĐỒNG Ý .

- Joe con có đồng ý lấy Vỹ làm chồng không . Dù giàu nghèo hay bệnh tật , Con có nguyện yêu cậu ấy suốt đời không .

- Con không đồng ý ạ !

Mọi người ai cũng nhìn nó , hấn cũng nhìn nó như không tin vào tai mình . Nó vừa nói không đồng ý , là không đồng ý .

- Tại sao ?- cha im lặng rồi cũng hỏi nó .

- Vì anh ấy chưa nói muốn cưới con chỉ trao nhẫn thôi ạ .

Mọi người một phen cười nghiêng ngả , hấn cũng thờ thào nhẹ nhõm cứ tưởng nó không chịu .

- Nguyệt Anh lấy anh nhé . Vợ yêu . – hấn nói rồi hôn nhẹ lên môi nó .

- Uh , em yêu anh .

- Anh yêu em .

- Ta xin tuyên bố từ giờ hai con chính thức là vợ chồng.

.

.

..

Thời gian lại bắt nhịp theo nhau mà trôi trôi dần , Thấm thoát hơn đã một năm . Ai cũng có cuộc sống riêng của nhau .

Nó và hấn cũng vậy .

.

- Anh , đang làm gì vậy ?- Nó nói rồi đặt ly rượu vang trắng xuống bàn của hấn ,.

- Anh đang bận cho đợt tuyển người mẫu năm nay .

- Đi ngủ thôi , – Đôi mắt nó lơ mơ ngồi xuống ghế sofa trong phòng . Hấn cũng đứng dậy , thôi không làm . Ngồi kế nó mà cung nụng khuôn mặt trẻ con .

- Umk đi ngủ thôi .

- Anh – nó hôn nhẹ lên đôi môi hấn , khiến hấn thích thú tận hưởng sự ngọt ngào ấy , kéo hấn lại gần hơn .thì thầm nhỏ vào tay hấn – Anh ! mình kiểm thêm nữa nhá .

Hấn chỉ đáp lời nó bằng nụ hôn nồng nàn , đưa nó lên cao của sự hạnh phúc .

Thả nó lên chiếc giường lớn .

Nó nhìn hấn khẽ cười mỉm .

Hạnh phúc ở đây , nơi nó tìm thấy người nó yêu thật sự .

***** THE END *****

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Băng Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.